

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

8

1911

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Η' — 30 'Ιουνίου 1911. — ΤΕΥΧΟΣ Β'.

Ο ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ΚΩΔΙΞ 524¹

102 (φ. 394). 'Ανεπίγραφα ἐπιγράμματα εἰς ἄγιον Μάρκον.

'Ἐχουσιν ὅλα ὧδε·

Καλεῖ σε, Μάρκε, Χριστὸς ἐξ Αἰγυπτίων
οἷς αὐτὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ πατρὸς λέγει·
φρουρᾶς γὰρ ἔνδον φῶς διαυγάζει μέγα,
πρὸς τὴν ἄνω δὲ Ναζαρετ μετανάγει.

Τοῖς σοῖς κρατίστοις προσπεσόντα σχοινία
ἔτειναν εἰς γῆν, Μάρκε, πρὸς Αἰγυπτίους,
πλὴν ἀλλὰ, σαρκῶν κὰν διεσπᾶσθη φύσις,
ὅστούν ὄμως σὸν οὐδὲ θροῖξ λείψει μία.

Εἰ Πέτρος ἐστὶ πέτρα τῆς ἐκκλησίας,
υἱὸν δ' ἐκεῖνος ἀγαπητὸν σε γράφει,
ναὶ καὶ σὺ ταύτης, Μάρκε, συνδέτης λίθος
Εὐαγγελίου τετραγωνίσας βίβλους.

103 (φ. 395). 'Ανεπίγραφον εἰς τάφον Τζουκανδύλη Γουδέλη.

'Ἐχει ὅλον ὧδε·

Καινός τις οὔτος τύμβος ὃν βλέπεις, ξένε·
τὰ βάθρα μὲν γὰρ δυστυχημάτων γέμει
ὑλὴν λαχόντα δάκρυα, στόνους, πόνους,
τὰ δ' ἔνδον ἄλλως εὐτυχεστάτως ἔχει
ὡς οἶα θησαύρισμα κακῶν μυρίων.

¹ Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ τοῦ Τόμου Η' σ. 59.

- Κρύπτει γὰρ ἄνδρα τὸν τόσον Τζικανδέλαν,
τὸν πανσέβαστον μυριαχῶς Γουδέλαν
ἐξ ἀξίας τὲ καὶ γεραφῶν χαρίτων,
οὐ καὶ παρ' αὐτῆς τῆς γεναρχίας κλέος.
- 10 Ἡ πατρομήτωρ καὶ γὰρ αὐτοῦ συγγόνη
Βοταγιάτη βασιλεῖ Νικηφόρῳ.
ἥς ἀξίον βλάστημα φυεῖν εὐρέθη,
οὐ κόσμος ἦν φρόνησις, οὐ γνῶσις ξένη,
οὐ χειλέων ἐβλύζε γλυκάζων λόγος.
- 15 οὐ χεῖρας ὠραίζεν ἀνδρείας χάρις,
ὅς ἐρμαϊκῶν ἀγλαϊσμάτων γέμων
ἔπνει τὸν Ἄρην, πῦρ κατ' ἐχίθρων ἀπέπνει,
βουληφορεῖν θε δεξιὰν λαχῶν φύσιν
στρατηγετεῖν ἄριστος ἦν ἐν ταῖς μάχαις.
- 20 Τοιοῦτον αὐχῶν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα
εἰς χεῖρα καὶ βούλευμα καὶ στραταρχίαν
ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐγγράφει τοῖς γνησίοις
ἄναξ Μανουὴλ διπλοπόρφυρος κλάδος,
ὄν γῆς τετραμέρεια δεσπότην ἔγνω
- 25 χειρῶν κράτος φρίξασα καὶ φρενῶν βάρος.
Πρὸς ἔννομον δὲ τοῦ βίου κοινωνίαν,
αὐτῷ συνάπτει Κομνηνὴν Εὐδοκίαν,
Θεοδώρας ὄρηκα βλαστοῦ πορφύρας,
ἐξ αὐτάνακτος Αὐσόνων Ἀλεξίου.
- 30 Καὶ σώματος μὲν παγκάλην εὐπλαστίαν
πλουτοῦσαν ὡς ἄγαλμα φύσεως μέγα
καὶ ψυχικῶν δὲ καλλονῶν ἀποκρύφῳ
φαιδρῶς διαπρέπουσαν ἐν λαμπηδόσιν,
ἀρχαῖς δὲ χωρῶν λαμπρύνει πολυφθόνοις
- 35 ἔχων παρ' αὐταῖς καρδίας ταῖς ἀγκάλαις.
Ἄλλ' ὦ ρέων ἄστατε, παμφάγε χρόνε,
ὦ καρπὲ θνητότητος ἀρχαίου ξύλου,
ἀνθεὶ μὲν αὕτη καὶ δοκεῖ θάλλειν ὅσον
ὡς ἄμπελος φοίνικι συρριζουμένη,
- 40 πλὴν ἀλλὰ βότρυς οὐκ ἀπ' ἀμφοῖν ἐξέφυ,

νόσοις τρυχωθέντος **δε** τούτοις δυσφόροις
 τέλος στερεΐται τῆς καλῆς συμψυχίας,
 τῶν ἀμφίων **δε** συγκληθεΐσα γνώφω,
 δείκνυσι λυπῆς ἔγχυθὲν ταύτη σκότος.
 45 τρυγῶν **δε** φιλόμεινος ἐκλειψυμένη
 ἀείδακρος οἶει τὸν παρέρποντα χρόνον.
 Τοιοῦτος οἶτος τύμβος ἀλγεινῶν ὄλος.
 Σὺ δ' ἀλλὰ θρονῶν τὴν ταχύφθαγον φύσιν
 εἶχου πλεόν σχεῖν τὸν λυθέντα πρὸς κόνιν
 50 σκίνωμα τρυφῆς τὴν ἀείζων χλόην.

104 (φ. 40^a). «Διδασκαλία σύντομος καὶ σαφειστάτη περὶ τε τῶν
 δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν προτάσεων καὶ τῶν συλλογισμῶν περὶ ὧν
 τῆς προδιδαχθεῖς εἰς πᾶσαν μὲν μᾶλλον ἐπιστήμην καὶ τέχνην, ἐξαί-
 ρέτως δὲ εἰς ῥητορείαν εὐκόλως ἔμπορεύεται. Τοῦ ὑπερτίμου κυροῦ
Μεγαλ τοῦ Ἑλλοῦ».

Ἄρχ. Ἐπειδὴ τισὶν οὐκ οἶδ' ὅθεν εἶπειν.

105 (φ. 45^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χαιρετισμοῦ». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Πλάνη γυναικός, ἠδονῆς γεῦσις ὄφης.

106 (φ. 45^b). «Εἰς τὴν Ἰπαπαντήν».

Ἄρχ. Ὁ μὲν Δανιὴλ τὴν θεοῦ δόξαν βλέπων
 ὄρα παλαιὸν ἡμερῶν ἐπὶ θρόνου.

107 (φ. 45^b). Ἐτερον ἀνεπίγραφον. Στίχοι 20.

Ἄρχ. Πολλὰς μὲν ἔσχον δωρεῶν ὕλας, κόρη.

108 (φ. 45^b). «Εἰς τὸ στέμμα τοῦ κυροῦ Ἀλεξίου δωρηθὲν αὐτῷ
 παρὰ τοῦ πρωτοσεβαστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὠδι·

Προτείνει ... μὲν ὑψόθεν σοι τὸ στέφος,
 Ἀλέξιε, βλάστημα τριπλῆς πορφύρας,
 ἢ τοῦ θεοῦ χεῖρ' τοῦτο δ' ἐντίθησί σοι
 ὡς κληρονόμῳ τοῦ προπαπῶου κράτους

5 πατήρ σὸς ἀναξ Μανουὴλ αὐτοκράτωρ,
 κοσμοῦσι δ' αὐτὸ μαργάρους τε καὶ λίθοις
 πίστις, πόθος, δούλωσις ἀκραιφνεστάτη
 πρωτοσεβαστοῦ πρωτοδεσπιαρίου.
 Εἶν δὲ τῷ τεκόντι καὶ στέψαντί σε
 10 χρόνοις τε μακροῖς εὐθετεῖν σοι τὸ στέφος
 καὶ βασιλικοῖς ἐγκαθιστάνειν νόμοις.

109 (φ. 456). Ἀναπίγραφον εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ κοσμηθεῖσαν
 χρυσῷ ὑπὸ Μαρίας τῆς συζύγου Μανουὴλ Κομνηνοῦ.

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Ἐκ σοῦ μὲν ἡμῖν χαρίτων πολυτρόπων
 ἀνεστομώθη μυριόκρουνος βρύσις,
 πηγὴ θεοσφράγιστε τοῦ ζῶντος λόγου,
 πολλῶν δ' ἀγαθῶν ἀνεώχθησαν πύλαι
 5 ὁδὸν διατρίβουσι τοῦ κάτω βίου,
 ἔμψυχε Χριστοῦ παμβασιλέως πύλη.
 Τὸ πᾶν δὲ βραχεῖ συμπερικλείσαι λόγῳ,
 τὴν εὐμένειαν ἐβράδευσας πλησμίαν
 τοῦ πορφυρανθοῦς Αὐσόνων βασιλέως
 10 πιστοῦ Μανουὴλ, πᾶσι φρικτοῦ βαρβάρους.
 Πρὸς ταῦτά σοι τίς¹ ἀντιτάλαντος χάρις;
 Πλὴν ἀλλὰ δεῖγμα πίστεώς τε καὶ πόθου
 δέδεξο τοῦ σοῦ χρύσειον κόσμον τύπου,
 ὃν πρὸς θαλάσσας δωρεῶν σῶν σταγόνα
 15 ἰταλοφυῆς Μαρία σοι προσφέρω.
 Καὶ νῦν μὲν ἐν γῆ σὴν χάριν πάλιν βρῦε,
 τέλος δ' ὑπανοίξασα τῆς Ἐδὲμ πύλας
 δειχλόου γῆς ὁδὸς, κόρη, βλέπειν ὕδωρ.

110 (φ. 46^a). «Ἐπί τοῖς εἰκονισθεῖσιν ἐν τῷ προπυλαίῳ τῶν
 Ἁγίων τεσσαράκοντα».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Τροχοῦ φορὰ χρόνου μὲν ἀστατουμένη

τίς

στοᾶς τὸ κάλλος ῥυτιδῶθέν δεικνύει,
 ἀδελφικὸς πόθος **δε** μὴ γηρῶν χρόνῳ
 τοῦ Συροπώλων ἐκ γένους Γεωργίου
 5 αὐθις νεουργεῖ καὶ τὸ γῆρας ἐξάγει,
 δικαιοσύνης ἥλιον γράφων μέγαν
 τὸν ἐκ σελήνης ἐκφανέντα παρθένον
 τεσσαρακοντάδα τεσσαρακοντάδε λαμπρῶν ἀστέρων
 μαρτυρικοῖς ὕδασιν ἐκλαλουμένων
 ἐξάνθρακῶθέντων **δε** πυρὶ καμίνου
 καὶ νῦν πολούντων αἰθέρος πρὸς τὰς πτύχας.
 Ἠᾶς γοῦν παράγων, ὡς Δαυὶδ ψάλλον γράφει.
 σκηνοῦν ἐπεύχου τοῦτον εἰς ζωῆς ὕδωρ
 κατατροφῶν τε τῆς ἀειδρόσου χλόης.

111 (φ. 46^α). α' Ἐπὶ τρικλίνῳ νεουργηθέντι χάριν τραπέζης τῶν
 μοναχῶν παρὰ τοῦ βασιλέως κῦρ Μανουὴλ ἔνθα εἰκονίσθησαν σὺν
 αὐτῷ καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ βασιλεὺς κῦρ Ἀλέξιος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ
 βασιλεὺς κῦρ Ἰωάννης καὶ ὁ Βουλγαροκτόνος κῦρ Βασίλειος.

*Ἐχει ὅλον ὧδε·

*Ἄν. εἶχε κραυγὴν καὶ δομημάτων φύσις,
 πάντως ἂν εἶπεν ἡ μονὴ τοῦ Μωκίου
 τοῦ καὶ θύτου πρὶν καὶ τυθέντος ἐν τέλει
 Σαμψῶν τὴ πηγῆς μυριοκρούνου μύρου
 5 ὡς ἐπλασαν με χεῖρες αὐτοκρατόρων.
 Καὶ γὰρ τετρακτὺς ὧδε τῶν βασιλέων
 γραφεῖσα τοὺς βλέποντας εἰς μνήμην ἄγει
 ὡς πρῶτα μὲν σκῆνωμα τῶν μονοτρόπων
 δείκνυσι Βασίλειος αὐτὴν αὐτάναξ,
 10 ὃς Βουλγάρων μάχαιραν ἠκονημένην
 ἤμειψεν εἰς ἄροτρον ἀστέκτω κράτει,
 Ἀλέξιος δὲ Κομνηνὸς περσοκτόνος
 εἰς κοινὸν αὐτοὺς ἐγκαθιστάνει βίον,
 ζωαρκεὲς ἅπαν ἀφθονωτάτως νέμων,
 15 Ἰωάννης τούτου **δε** παῖς ἐκ πορφύρας
 ὁ Σκυθοπερσόλεθρος οὐ λήγει βρύων

εὐεργεσιῶν μυριοτρόπους λύσεις.

Βλαστῆς **δε** τούτων Μανουῆλ αὐτοκράτωρ
πορφυροθαλῆς οὐ μόνον κλῆσιν τρέμει

20 Παίων. Ἰταλός, Δαλματίας, Πέρσης, Σκύθης
καὶ γὰρ τετραμέρεια πλουτεῖ δεσπότην,
εἰς πολλαπλοῦν μὲν τὰς δόσεις προσαιξάνει,
ἠωροδρυτῶν ἀπαυστα τοῖς μονοτρόποις.

25 τῶν δωρεῶν δὲ τὰς ὠκυρόους φλέβας
ἀειδρυτοῦσας ἐμβραβεύων τῷ χρόνῳ
χρυσοσφραγίστοις συμφραγνῆς τοῖς θριγγίοις,
ναοῦ τόσῃν στέγῃν **δε** καττραγαμῆν

λίτραις ἑκατὸν ἀντερείδει χρυσίου,
βάθρων δ' ἀπ' αὐτῶν τοῦτον ἰσθῆ τὸν ὄμον.

30 ὡς **ἄν**, ὅτε χρὴ τὴν φύσιν τῶν σωμάτων
λύειν τι μικρὸν τῶν θεαρέστων πόνων,
τράπεζαν ἀρτύωσιν ἐν τούτῳ μίαν
εἰς ἀγάπης σύνδεσμον, εἰς ψυχῆς κοῤῥασιν.

Ἄνθ' ὧν θεὸς κράτος μὲν αὐτοῦ κρατῶναι,

35 οἰκουμένης δοῖν **δε** τὴν μοναρχίαν
ὡς σκῆπτρα θήσει παλάμαις Ἀλεξίου
τοῦ πορφυρανθοῦς ἀρτιβλαστήτου κλάδου,
εἰρηνικὴν φέροντα πάντοθεν βάσιν
μεθ' ἡλίους γέροντος εὐτυχοῦς βίου.

40 ὡς παντάναξ δὲ συγκατατάξαι τέλος
τοὺς βασιλεῖς εἰς βασιλείαν μίαν
αὐτοῦ τραπέζης προσλαβὼν δαιτυμόνας.

112 (φ. 46^b). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον μέρος τοῦ ἁγίου λίθου ἐν ᾧ
μετὰ τὴν ἀποκαθήλωσιν ἔθετο τὸν Χριστὸν ὁ Ἰωσήφ καὶ μέρος τῆς
σπάθης τοῦ ἁγίου Γεωργίου».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Στέρνοις φέροντι τμημα, Χριστὲ, τοῦ λίθου,
ἐν ᾧ νεκρὸν σμύρνη σε σινδῶν συνδέει
καὶ μάρτυρος σου τῆς σπάθης Γεωργίου
Κωνσταντίνῳ σὺ συμμάχει Μονομάχῳ.

113 (φ. 46^δ). «Εἰς εἰκόνα κοσμηθεῖσαν τῆς ἁγίας Θεοτόκου». Στ. 24.

Ἄρχ. Τοῦ σοῦ μὲν ὕψους ἄξιον κόσμου, κόρη

. . . . .

σὸς οἰκέτης αἰτῶ σε Ἐσγέρος Λέων
πάππου σεβαστοῦ παγκλεοῦς προηγμένος,
πατρός δὲ λαμπροῦ πρωτονωδελλισίμου
λατινογλώσσου ἐκμεταφράζων φράσεις.

Σὺν Εἰρήνῃ δὲ τῇ βοηθῶ τοῦ βίου,

ἥς ἰάσεται τοῦ γένους ἀρχηγέται. . .

Τελ. τρυφῆς παρ' αὐτὴν τὴν αἰδέλαστον χλόην.

114 (φ. 46^δ) «Ἐπὶ τάφῳ τινὸς γυναικὸς αἰφνιδίως θανούσης διὰ
κυνάγχης».

Ἐχει ὄλον ὦδε

Τερψθεὶς Ἀδάμ φάρυγγα καρπῶ τοῦ ξύλου
θάνατον εὔρεν ἠδονῆς πικρὸν τέλος,
ὄν κλῆρον ἐκλέλοιπε τοῖς ἀπεκγόνοις¹.

Ἰωάννου γοῦν Ἀρετὴ συνευνέτις

5 κουροπαλάτου τοῦ Κλαυδίουπολίστου,
ὄν γνῶσις ὤκείωσε καὶ πίστις πόθου
πρωτοσεβαστῶ πρωτοβεστιαρίῳ
αἰφνιδία φάρυγγος ἐκλείπει νόσφ.

Ὁ δ' ἐξεγείρει τοῦτον αὐτῇ τὸν τάφον,

5 δάκρυσι πυκνοῖς λατομήσας τὸν λίθον.
Σὺ δ' ἄλλ' ἐπεύχου τῇ παρελθούσῃ ξένε,
καρπὸν τρυγᾶν ἀφθιτον. . . . .²

115 (φ. 46^δ). Ἐπὶ πατελίῳ χρυσῷ γεγονότι παρὰ τοῦ σεβαστοῦ
τοῦ Καλαμάνου καὶ δοθέντι τῷ ἁγίῳ ἡμῶν βασιλεῖ [ἔχοντι] εἰκονι-
σμένα διάφορα κατὰ [βαρβάρων;] τράπαια». Στίχοι 22.

Ἄρχ. . . . . ἐκ Δαυὶδ προσλαμβάνειν
κράζει Μανουῆλ αὐτάνακτος τὸ κράτος

. . . . .

¹ ἀπεκτόνοϛ

² Τὸ τέλος τοῦ στίχου ἀμυδρὸν μέχρις ἀφανείας.

E.γ.Δ τῆς K.τ.Π
IQANNINA 2006

..... φας σεβαστός Δουκόπαις . . .

116 (φ. 47^α). «Ἐπιμερισμοὶ σὺν θεῷ τοῦ Ψαλτῆρος ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου διδασκάλου τοῦ ἐπίκλην **Χοιροβοσκοῦ**».

Πολλὰ τὰ κενὰ ἐν μέσῳ τῷ κειμένῳ ἕνεκεν ἀφανείας τῶν οἰκειῶν χωρίων ἐν τῷ ἀντιβολαίῳ, καθ' ἃ φαίνεται.

117 (φ. 88^α). «**Νουθεσίαι Ἰγνατίου καὶ Βαθρικήου**».

Ἐνδεκα ἐν ὄλῳ τετράστιχοι μῦθοι, ὧν ὁ πρῶτος ἀρχεται

Χηλῆ ἑβροῦς πατεῖτο βατράχου τέκος.

Προηγείται δὲ τοῦ πρώτου τούτου μύθου τὸ ἐπιμύθιον Μεγίστοις μὴ συνεκτείνεσθαι.

118 (φ. 88^α). «**Τοῦ Βουλγαρίας [Θεοφυλάκτου]** εἰς τὸν φιλολογώτατον Ἀαρὼν κεκαθικότα αὐτὸν εἰς τὴν τένταν αὐτοῦ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Σκηνῆς Ἀαρὼν τῆς πάλαι προεστάτει
λειτουργὸς ὧν ἕναιμος ἐκ τῶν θυμάτων.

Σκηνὴν δὲ νῦν ἐπηξεν Ἀαρὼν νέος
εἰς ἣν καλῶν ἅπαντας ἐνδεεῖς στέγος

5 θύει τὸ φιλάνθρωπον ἀγνὴν θυσίαν

ζωοῦσαν, οὐ σφάττουσαν οὐς ἂν προσλάβοι

φ. 88^α || Ὁ γὰρ λόγος δέδωκεν αὐτῷ τὴν χρίσιν,
οὐ νεκροποιὸς δ' ἐστὶν ὃν χρίει λόγος.

119 (φρ 88^α). [**Τοῦ αὐτοῦ**] «Ἐτεροὶ».

Τὴν σαρκικὴν γέννησιν Ἀαρὼν πάλαι

ἐξ Ἀβραάμ ἐσχηκε τοῦ φιλοξένου·

ὁ νῦν δ' Ἀαρὼν τῷ φιλοξένῳ τρόπῳ

σκηνῆς ἑαυτοῦ πάντας ἐνδον εἰσάγων

5 ἐξ Ἀβραάμ ἐσχηκε τὸν κρεῖττω τόπον.

120 (φ. 88^β). [**Τοῦ αὐτοῦ**] «Εἰς μοναχὸν Μουζάλωνα σιωπῶντα».

Ἐγράφη τὸ πρῶτον χολῆ εἶτα δὲ τὸ ο διωρθώθη εἰς ἐρυθρὸν π.

Ἔχει ὄλον ὦδε·

Σιγῆς, πάτερ βέλτιστε, μηδὲν μοι γράφω.
 Εὐ δρῆς· σιῶπα· καὶ γὰρ ἐξ ἐπωνύμου
 ἀφῶνος ἰχθίς καὶ δοκεῖς καὶ τυγχάνεις.

121 (φ. 88^a). Γνωμικὰ ἀνεπίγραφα.

Τὰ πρῶτα εἰς πεζὸν λόγον, ὧν τὸ πρῶτον ἔχει ὦδε· Αἱ σωμα-
 τικαὶ ἀπολαύσεις πλέον τὸ ὀδυνηρὸν ἔχουσι τοῦ ἠδέος.
 Φαίνονται δὲ γεγραμμένα κατα τάξιν ἀλφαβητικὴν τῆς προεχούσης
 ἐν τῷ κειμένῳ λέξιως (ἀπολαύσεις - ἀῆρ - ἀριστον - ἀπόλαυσι.
 Εἶτα δ' ἐπὶ ἔπονται γνωμικὰ ἐκ τριῶν ἢ πλειόνων στίχων, γεγραμμένα
 κατὰ τρεῖς σελίδας καὶ ἐν τάξει ἀλφαβητικῇ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω.
 Τούτων τὸ πρῶτον ἀρχεται ὦδε·

Ἄεὶ γε, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις.

Ἐν τῇ ᾠκ περί τὸ μέσον τῆς σελίδος **Θεολόγου, Αἰσώπου,**
Βαθρίου.

122 (φ. 89^a). «Στίχοι τοῦ γεγονότος χαρτοφύλακος νομοφύλακος
 πρώτου τῶν Βλαχερνῶν καὶ πρωτοσυγκέλλου κυροῦ **Θεοδώρου**
 τοῦ **Βαλασμάων**, μετὰ δὲ τινα χρόνον καὶ πατριάρχου Ἀντιο-
 χείας εἰς τὸν Ἰωσήφ ἀπογυμνούμενον τὴν αἰσθητὰ παρὰ τῆς γυναι-
 κὸς τοῦ Πεντεφρῆ ὡς ἐρωτομανούσης». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Ἡ σωφροσύνη, κἂν κυίσκη λικρίαν.

Ἐξεδόθη ὑπὸ *Horna* Die Epigramme des Theodoros Bal-
 samon ἐν τοῖς *Wiener Studien* Τόμ. ΚΕ' (1903) σ. 178 ἀρ. I.

123-160 (φ. 98^a). [Τοῦ αὐτοῦ] Ἄλλα ἐπιγράμματα. Μίταξυ
 τούτων καὶ τάδε·

α' (φ. 90^b). «Εἰς τάφον τοῦ σκευοφύλακος κῆρ Ἰωάννου τοῦ
 Ἀγιοφλωρίτου¹».

Ἄρχ. Ὅσα θεὸς γέγραφεν εἰς λίθων πλάκας.

Ἰδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 186 ἀρ. XV.

β' (φ. 91^a). «Εἰς ἐνούχοπουλον».

Ἄρχ. Μυρμηκοφύες ἐνδεδυμένος δέμας.

Ἰδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 187 ἀρ. XXI.

¹ Ὁ *Horna* παρανέγνω ἀγίου Φλωρίτου.

γ' (φ. 91^α). «Εἰς ἐπικέρνην μακρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐνουχοπούλου».

Ἄρχ. Γιγαντοφυῆς ἐνδεδυμένος δέμας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXII.

Εἶτα δ' ἐν συνεχείᾳ τὰ εἴης:

δ' (φ. 91^α). «Στίχοι ἐκδοθέντες τῷ εὐνουχοπούλῳ».

Ἄρχ. Κρίθινον ἄρτον οὐκ ἔσθουσι τὰ βρέφη.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXIII.

ε' (φ. 91^α). «Εἰς ἀγίαν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου».

Ἄρχ. Ἐγκάρδιον πῦρ ἀστραπηφόρου πόθου.

Ἴδε *Horna* ἐθ' ἀν. σ. 188 ἀρ. XXIV A.

ς' (φ. 91^α). «Εἰς τὴν αὐτὴν ἀγίαν εἰκόνα».

Ἄρχ. Πῦρ δρόσος δύσμαχον αὐχοῦσι κράσιν.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 189 ἀρ. XXIV B.

ζ' (φ. 91^α). «Εἰς τὸ εὐνουχόπουλον».

Βλέπω σε, τέκνον, μὴ τρέμοντα τὴν μάχιν,

Ἄντιλαβοῦ μοι καὶ νίκη[ς] σῆς¹ τὸ κλέος

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 190 ἀρ. XXV.

η' (φ. 92^α). «Εἰς τὸν θεῖον ναὸν τοῦ οἴκου² τοῦ λογοθέτου τὸν ποτὲ³ ὄντα λουτρόν».

Ἄρχ. Πίστις μελιτώσασα πηγῶν πικρίας.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 190 ἀρ. XXVI.

θ' (φ. 92^α). «Εἰς τὸν ἱστορηθέντα βασιλέα κῦρ Ἰσαάκιον ἐντὸς τοῦ ἀγίου λούματος τῆς ἀγίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας».

Ἐχει ὅλον ᾧδε:

Τὸ σφαιροειδὲς τοῦτο θερμοκεντρίον
λόγος μὲν οὐράνωσεν αὐτοκρατόρων,
χρόνος δ' ἀπημαύρωσεν ἀπαντοφθόρος⁴.

¹ νίκησῆς Γραπτίον νίκης σῆς. Ὁ *Horna* ἐξέδωκε νίκης ῆς, οὐδὲν σημειόνων περὶ τῆς γραφῆς τοῦ κώδικος.

² Ὁ *Horna* παρέλειψε τὰς λέξεις τοῦ οἴκου.

³ Ὁ *Horna* γράφει τὸν ποτε.

⁴ Ἡ λέξις ἀπαντοφθόρος ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Βαρβαρινοῦ κώδικι ὁ παντοφθόρος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ ἐνῆτω στίχῳ τοῦ κατωτέρω ὑπ' ἀρ. ιζ' ἐπιγράμματος ἐν σ. 94α τοῦ κώδικος.

κἄν γὰρ Σολομώντειον εἶχεν ἄψιδα,
5 πηγὴν Σιλωὰμ ἀπὸ θερμοῶν ὑδάτων,
καὶ θαυματουργόθρυτον ἐν νόσοις φρέαρ,
ἀλλ' ὁ βριαρὸς θυμολευστήσας χρόνος
ἀπραξίας χάλαζαν οὐ μετρουμένην
τὰς ῥυπτικὰς ἔπαυσεν αὐτῶν δυνάμεις·
10 οὐκ ἦν γὰρ, ὡς εἰκεν, ἀγγέλου χάρις,
τὴν ψυχροποιὸν ἐξάγουσα κακίαν
καὶ θερμοποιὸν εἰσάγουσα χρυσίον.
Οὕτω δὲ τούτων δυστυχῶς πεπραγμένων,
ἔδει τὰ πεμπέλια τοῦ χρόνου θράσῃ
15 ὥσπερ τὰ ταντάλεια συμπάσχειν πάθη
καὶ τὰ φονευτήρια τῶν νόσων βέλη
ὡς κοσμοσωτήρια συντρέχειν πάλιν.
Ἐξῆλθε λοιπὸν ἐκ Σιών σωτηρία
πιστὸς βασιλεὺς ἀλλήλων πρωτοστάτης,
20 οὐ τόξα χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ συντροῖδων,
ὥσπερ κατεσπάθῃσε τὴν τυραννίδα,
ἀλλὰ ποταμοὺς ὑπομετρῶν χρυσίου
καὶ τὰς παλαιὰς ἐκπλύνων λιθηρέδας.
Λούσασθε τοίνυν, καθαροὶ γίνεσθέ μοι
25 καὶ πᾶσαν ἐκδύθητε αἰσχροπραξίαν.
Ζωὴν πολυχρόνιον αἰτήσασθέ μοι
τῆς βασιλικῆς ἀγγελοπροστασίας.

Ἐξίδωκα μετὰ τινων ὀλίγων διαφορῶν ἐκ τοῦ Βαρθερινοῦ κώδικος 74 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ τοὺς μόνους ἐν αὐτῷ πωζομένους δώδεκα πρώτους στίχους ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Ζ' σ. 484. Τὸ δὲ ὅλον ἰξιδωκεν ἰὸ *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 190 ἀρ. XXVII.

ι' (φ. 92^α). «Εἰς τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ σεβαστοῦ καὶ προκαθημένου κῆρ Ἀνδρονίκου Ῥογερίου τῆς λεγομένης Χρυσοκαμαριωτίσσης».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Οὐράνιον μὲν ἀκτινοτρόφον πόλον
ἢ παντοποιὸς οὐράνωσεν οὐσία,
κατάστερον δὲ σατανοκτόνον δόμον
καὶ πλουτοποιὸς δημιουργεῖ πολλάκις

5 Ὅθεν σεβαστὸς Ἀνδρόνικος, οὐ γένος
 ἐστὶ περιδότητον ἐκ Ῥομερίων
 ὡς μὲν στύλον αὐζόντα τοὺς πλανωμένους
 μονὴν ἀνεστήλωσε τοῖς μονοτρόποις,
 ὡς δὲ πλάκας γράφουσιν ἀγίους νόμους
 10 ἔδακτυλογράφησε πατέρων τύπους.

Ὅσοι τὸ λοιπὸν ἠξιώθητε βλέπειν
 στύλου νοπτῷ φωταγωγούς λαμπάδας
 καὶ κτιτορικάς τυπικογράφους πλάκας
 μὴ συντριβῆναι τὰς πλάκας εὐχεσθέ μοι
 15 τῇ μοσχοποιῷ τοῦ νόμου παραβάσει
 Οὕτω γὰρ ἂν λάβοιτε καὶ γῆν πραέων
 σωτηρίαν βρῖθουσιν, οὐ κόκκων στάχυς.

*181 *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 191 ἀρ. XXVIII.

ια' (φ. 92^b). «Εἰς ἄγιον Δημήτριον εὐρεθέντα παρὰ τοῦ βασιλέως
 εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποστάτου Σθλαβοπέτρου».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Μαρτυρικὰ στέμματα καὶ νίκης γέρα
 καὶ δοξοποιούς τῶν ἀθλητῶν μανδύας
 ἢ τὸ Χερουθίμ καὶ Σεραφίμ ὑφαίνοι
 ἢ παντοποιὸς ἀποχαλκεύσοι λόγος.

5 Οὗτος γὰρ ἀκίβδηλον ἐστὶ χρυσίον,
 ἄργυρος ἄγνος κατὰ τὴν ψαλμωδίαν,
 ἀνθρωπίνη δὲ πλουτοφανὴς παλάμη
 ἀδυνατεῖ σκάμματα μετρεῖν μαρτύρων
 καὶ χρυσοδιψᾶν ἀνταμοιβὰς ἀξίας.

10 Ὅθεν σε, Δημήτριε, μαρτύρων κλέος,
 θετταλικὴ πάγχρυσε φωτολυχνία
 καὶ κοσμικὴ πάμπλουτε θαυματουργία,
 οὐρανοβασίλειον αὐχοῦντα κράτος
 ἀδυνατῶ στέμμασι μαρτύρων στέφειν.

15 Φθαρτὸς γὰρ εἰμὲ καὶ γενεᾶς οὐσίας,
 κἂν ἀγγελικὸν σεμνύνῃ με σαρκίον,
 κἂν σύντροφος τρέχῃ με τοῦ μένουσ κνίδῃ,
 κἂν βασιλικὴν ἐνδέδυμαι πορφύραν.

κάντεῦθεν εἰς πλοῦν δεῦτερον, τὸ τοῦ λόγου,
 20 τὴν εὐχαριστήριον ὀλκάδα τρέπων
 φωτί σε μικρῶ τὸν γίγαντα λαμπρύνω.
 Εὐρών σε καὶ γὰρ ἐν σκότει κεκρουμμένον
 ἀποστατικῆς λιθοκαρδίου τύχης
 ὡς ἐξ ἄκανθῶν εὐθαλέστατον ῥόδον,
 25 ὡς ἐκ λίθου λάμποντα λυχνίτην λίθον,
 ὡς ἐκ πέτρας πότιμον ἀνθρώποις ὕδωρ
 ζῆτῶ σε καὶ ποθῶ σε τὸν μαργαρίτην.
 Οὕτω δὲ πλουτίσας σε προστάτην μέγαν
 ἐν ταῖς κατ' ἐχθρῶν συμπλοκοστρατηγίαις
 30 οὐκ ἰδιοῦμαι τὴν χάριν ὑπὸ φθόνου,
 οὐκ ἐν μεδίμνῳ συγκαλύπτω σε σκότους,
 ἀλλ' εἰς κεφαλὴν Ἰωνίας τίθημί σε,
 πάση δὲ φυλῇ παραμετρῶν τὴν χάριν
 στηλογραφῶ σοι τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων
 35 εἰς τὰς νοπτὰς τοῦ παραδείσου πύλας
 καὶ κοσμοποιῶ τὸν λύχνον τῆς ἐσπέρας
 εἰς οὐρανοκρότητον αὐτολυχνίαν.
 Αὐτοκράτωρ γέγραφε πιστός σοι τάδε
 ἀναξ Ἰσαάκιος αὐσονοκράτωρ

40 ἐξ Ἀγγελικῆς ὁσφύος κατηγμένος.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 192 ἀρ. XXIX.

ιβ' (φ. 92⁶). «Εἰς ἀπλαδαρέαν¹ πατριαρχικοῦ κελλίου ἔχουσαν σταφυλάς». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Γεῦσις ξύλου πίδακας ἀντλεῖ θανάτου.

Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 103 ἀρ. XXX.

ιγ' (φ. 92⁶). «Εἰς νερατζιάν² τῆς μονῆς [τῶν] Ἀργυρῶν³ καυθεῖ-
σαν ὑπὸ χειμῶνος».

Ἔχει ὅλον ὦδε·

Τοὺς ἀπὸ φυτῶν ἐσχάτους βεβλαμμένους

¹ Ὁ *Horna* παρανίγνω ἀναδενδράδα.

² Ὁ *Horna* παρανίγνω νέραντζαν.

³ Ὁ *Horna* ἀνίγνω τοῦ Ἀργυροπώλου γράφων ἐν ταῖς κριτικαῖς σημειώ-
σιν ἀργυρῶ *surra* ας. ν π.

προπατόρων ἔβλαψε γαστρομαργία,
 φυτὸν γὰρ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὴν φύσιν
 οὐκ ἔστι κακὸν οὐδὲ πρὸς βλάβην ῥέπει.

5 Τί γοῦν παρῶν, κάκιστε χειμῶν, ἐνθάδε
 πρὸς φυτὸν ἐξέτεινας ἀδίκους κόρας
 καὶ κατὰ γῆς ἔρριψας αὐτοῦ τοὺς κλάδους
 καὶ κατὰ γοῦν τῆθρικός αὐτοῦ τὴν χάριν;
 Ἔοικεν αὖν, ὡς ἔοικεν, ὡς φθόνου ξίφος

10 τὴν χάριν ἐξέτιλλεν αὐτοῦ προσφάτως.
 φ. 93, φυλλοκτόνος γὰρ, οὐ φυτοκτόνος τρέχων
 τὸν ζωδιακὸν αὐχένα τοῦ Τοξότου
 ἔσπευδες αὐτῆς ἐκτεμεῖν τὰς φυλλάδας·

15 καὶ ἀνθολευστοῦσαν¹ σε καρπίμοις λίθοις
 καὶ κατακεντοῦσαν σε φυλλάδων βέλει,
 οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν μάχην καταρτίεις,
 ἀλλὰ βοηθὸν λαμβάνεις στεγανόπῶν²

20 κάντεῦθεν ὡς ἄκανθαν ἢ φαύλην κνίδην
 τὴν ψυχαγωγὸν τῆς μονῆς ταύτης ὄρῳσον
 νιφάσι λεπταῖς καταπιμπρᾶς ἀδίκως.
 Ἄλλὰ, ψυχρὸν κρύσταλε καὶ γέρον φθόνε,

καὶ χειμερινὴ παγετοξυμμαχία,
 25 τὰ πολλὰ μὲν φαίνοισθε κατεπρημένοι.

Ὅσον γὰρ ἤδη τοῦ φθόνου τὰς νιφάδας
 ἔαριναι σδέσουςι λαμπαδουχίαι
 καὶ στρατιάς κρύψουσιν ἀμνησικάκων³
 καὶ τοῦ φυτοῦ λάμψειεν ἡ χάρις πάλιν.

¹ Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 193 ἄρ. XXXI.

ἰδ' (φ. 93^α). «Στίχοι γραφέντες εἰς τὸ διὰ τοῦ λίθου ἰδικτον τοῦ
 κυρωθέντος δόγματος παρὰ τοῦ βασιλέως κῦρ Μανουήλ καὶ ἀναστη-
 λωθέντος ἐντός τῆς ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας».

¹ Ὁ *Horna* παρανέγνω λιθολευστοῦσαν.

² Ὁ *Horna* ἐπιώρθωσε στεγανόπουν, οὐδὲν σημειώσας.

³ Ὁ *Horna* διαίρησεν αὐτὴν ἀμνησικάκων, σημειόνων τὴν γραφὴν τοῦ κωδίκου.

- Ἄρχ. Ὁ λίθος οὗτος λυχνίτης ἐστὶ λίθος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 194 ἄρ. XXXII.
 ιε' (φ. 93^b). «Στίχοι γραφέντες εἰς εἰκόνα τῆς ἁγίας Θεοτόκου
 κρεμασθεῖσαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος».
 Ἄρχ. Φῶς ἡλιακὸν οὐκ ἀποκρύπτει νέφος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 196 ἄρ. XXXIII.
 ις' (φ. 93^b). «Εἰς τοπικὸν γυναικείας μονῆς».
 Ἄρχ. Τὴν μωσαϊκὴν καταφωτίσας τρίβον.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 196 ἄρ. XXXIV.
 ιζ' (φ. 93^b). «Εἰς τὸν ἅγιον Τρύφωνα».
 Ἄρχ. Τῶν μαρτυρικῶν κατατροφῆσας πόνων.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 197 ἄρ. XXXV.
 ιη' (φ. 93^b). «Εἰς τὴν μονὴν τῶν Ζιπῶν».
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 197 ἄρ. XXXVI.
 Ἄρχ. Χεὶρ πλουτοποιὸς βασιλικῆς ἀξίας.
 ιθ' (φ. 94^a). «Εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ».
 Ἄρχ. Ἴσως θεατὰ φωλεὸν κύκνου βλέπων.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 198 ἄρ. XXXVII.
 κ' (φ. 94^a). Ἄνεπίγραφον.
 Ἄρχ. Πιστὸς βασιλεὺς καὶ θεοῦ πατρὸς λόγος.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 199 ἄρ. XXXVIII.
 κα' (φ. 74^a). «Εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ συντεθὲν νομοκάνονον πρὸς τὸν
 ἁγιώτατον πατριάρχην κῦριν Γεώργιον τὸν Ξιφιλίνον».
 Ἄρχ. Τὰς κανονικὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 199 ἄρ. XXXIX.
 κβ' (φ. 64^a). «Εἰς τὸν Αἰθίοπα Μωσῆν λογαριασθέντα καὶ λυπούμενον».
 Ἄρχ. Ἄπασα λοιπὰς λειποθυμίας.
 Ἴδε *Horna* σ. 199 ἄρ. XL.
 κγ' (φ. 94^a). «Εἰς εὐνουχοπουλίδιον ἄρξασθαι μέλλον σχεδογραφίας».
 Ἄρχ. Τὴν κνιδοχοροτόπλουτον.
 Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἄν. σ. 200 ἄρ. XLI.
 κδ' (φ. 94^a). «Εἰς νιπτῆρα ἔνδον δημοσιακοῦ λουτροῦ τῆς μονῆς
 τῶν Ὁδηγῶν».
 Ἄρχ. Χεῖρες θεοῦ νίπτουσιν οἰκέτου πόδας.
 Ἴδε *Horna* σ. 200 ἄρ. XLII.

161 (φ. 94^b) Ἀνεπίγραφον ποίημα στίχων 268. πιθανῶς ἀτελής.

Ἄρχ. Ἀπὸ θεοποιήσεως ἐκφυγῶν ζάλη δόθους
καὶ τὴν ἐπαφροίχουσαν ἡλιμὴν πραγμάτων.

Τὸ φ. 96^b ὅλον ἄγραφον.

162 (φ. 97^a) **Νικολίου Καλλικλέους Ἐπιγράμματα**

α' (φ. 97^a). «Εἰς τὸν πέπλον τὸν κρεμασθέντα παρὰ Ἰωάννου σεβαστοῦ τοῦ Ἀρβαντηνοῦ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Ὁδηγήτριαν τοῦ Καλλικλέους».

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Κρακοβίᾳ καθηγητοῦ *Leo Sternbach* ἐν τῇ συγγραφῇ *Nicolai Callielis Carmina*. Ἐν Τόμῳ XXVI *Disertationes philologicae Classis Academiae Literarum Cracoviensis* σ. 325 καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει. (Ἐν Κρακοβίᾳ. 1903) σ. 13 ἀρ. XI.

β' (φ. 97^a). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος τὴν κοσμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἀνατεθεῖσαν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος».

Παρὰ *Sternbach* σ. 326 (14) ἀρ. XII.

γ' (φ. 97^b). «Εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πέτρου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 327 (15) ἀρ. XIII.

δ' (φ. 97^b). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον ἐν λευκῷ λίθῳ τυπωθέντα».

Παρὰ *Sternbach* σ. 320 (8) ἀρ. IV.

ε' (φ. 97^b). «Ἐτεροι».

Παρὰ *Sternbach* σ. 320 (8) ἀρ. V.

ς' (φ. 97^b). «Εἰς τὸν Χριστὸν κοσμηθέντα παρὰ τοῦ κῦρ Ἰσακίου διὰ χρυσοῦ καὶ λίθων».

Παρὰ *Sternbach* σ. 328 (16) ἀρ. XIV.

ζ' (φ. 97^b). «Εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἱσταμένην ἄνω τοῦ τάφου τοῦ σεβαστοῦ κυροῦ Ἀνδρονίκου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 324 (12) ἀρ. VIII.

η' (φ. 98^a). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπτὰ συνόδους τοῦ Χριστοῦ μέσον ἱσταμένου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 329 (17) ἀρ. XV.

θ' (φ. 98^α). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Θεοτόκον κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ βασιλέως».

Παρὰ *Sternbach* σ. 329 (17) ἀρ. XVI.

ι' (φ. 98^β). «Εἰς τὸ καθικίον δεθὲν παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Εὐδοκίας τῷ πατρὶ αὐτῆς τῷ βασιλεῖ ἡμῶν τῷ ἁγίῳ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 331 (19) ἀρ. XVII.

ια' (φ. 98^γ). «Ἐτερον ἀνεπίγραφον εἰς τὸ αὐτό».

Παρὰ *Sternbach* σ. 331 (19) ἀρ. XVIII.

ιβ' (φ. 98^δ). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν Χριστὸν ἱσταμένον ἐπὶ τῷ τάφῳ ὡς ἐκ προσιώπου ἀμροτέρων τοῦ τε λογοθέτου καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ κυρᾶς Εἰρήνης μετὰ μοναχικοῦ σχήματος ἱσταμένων».

Παρὰ *Sternbach* σ. 332 (20) ἀρ. XX.

ιγ' (φ. 99^α). «Εἰς τὴν Ὁδηγήτριαν τοῦ αὐτοῦ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 332 (20) ἀρ. XX.

ιδ' (φ. 99^β). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον τοῦ Καματηροῦ λογοθέτου».

Παρὰ *Sternbach* σ. 333 (21) ἀρ. XXI.

ιε' (φ. 99^γ). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Δοκσιανὴν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς».

Παρὰ *Sternbach* σ. 334 (22) ἀρ. XXII.

ισ' (φ. 100^α). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος τὴν κοσμηθεῖσαν παρὰ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Ἄννης τῆς Δουκαίνης».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXIII.

ιζ' (φ. 100^β). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν τῷ παλατίῳ δευτέραν παρουσίαν».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXIV.

ιη' (φ. 100^γ). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ χρυσοῦν κουδούκλειον».

Παρὰ *Sternbach* σ. 337 (25) ἀρ. XXV.

ιθ' (φ. 100^δ). «Εἰς τὸν ὀξειόχρυσον πέπλον τὸν κρεμασθέντα ἐν τῇ Ὁδηγήτριᾳ παρὰ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Ἄννης, τῆς συζύγου τοῦ σεβαστοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀρβαντηνοῦ».

Παρὰ *Sternbach* σ. 340 (28) ἀρ. XXVI.

κα' (φ. 100^ε). «Εἰς τὸν σταυρὸν τὸν κοσμηθέντα παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Εὐδοκίας».

Παρὰ *Sternbach* σ. 319 (7) ἀρ. I.

κα' (φ. 101^α). «Εἰς τὸν τάφον τῆς δασποίνης».

Παρά *Sternbach* σ. 341 (29) ἀρ. XXVII.

κβ' (φ. 101^α). «Εἰς τὰ ῥόδα».

Παρά *Sternbach* σ. 342 (30) ἀρ. XXVIII.

κγ' (φ. 102^α). «Εἰς τὸν Σμυρναῖον ἐκφράσαντα τὸν τελευτήσαντα υἱὸν τοῦ πρωτοστράτορος».

Παρά *Sternbach* σ. 347 (35) ἀρ. XXIX.

κδ' (φ. 102^α). «Οἱ παρόντες στίχοι ὑγιαίνοντος τῆ τοῦ θεοῦ χάριτι τοῦ κραταιοῦ καὶ ἀγίου ἡμῶν αὐθέντου καὶ βασιλέως Ἰωάννου παρφυρογενήτου τοῦ Κομνηνοῦ ἐγένοντο κατ' ἐντολὴν ἐκείνου ὡς ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ γραφησόμενοι».

Παρά *Sternbach* σ. 348 (36) ἀρ. XXX.

163 (φ. 103^β). «**Τοῦ Προδρόμου** Εἰς εἰκόνα ἔχουσαν τὸν Χριστὸν ἱστορημένον». Στίχοι 30.

**Αρχ.* Ἄν ἡ θεία χεὶρ οἶδε καὶ τύπους γράφειν
ἢ πρὶν βροτοὺς γράψασα πλαστικοῖς νόμοις.

Τίτλ. φρουρῶν τὰ τέκνα, τὴν τεκοῦσαν συσκέπων,
τὴν ἀπὸ Δουκῶν ἰκέτιν σου Μαρίαν,
καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀξιῶν κληρουχίας.

164 (φ. 103^β). «**Τοῦ αὐτοῦ** εἰς ἀνθρακα ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κανικλείου». Στίχοι 42.

**Αρχ.* Ἄκουσον ἀνθραξ τοῦ βασιλείου στέφους
καὶ λαμπροφανὲς ὄμμα τῆς γερουσίας.

φ. 104^α *Τίτλ.* ἢ δ' ἐκριπισθεὶς τῶν φιλοίκτων ἀνθράκων
τούς μὲν ῥιπίζοι, τούς δ' ἐμοὺς σθεννύς ψθάνοι.

165 (φ. 104^α). «**Τοῦ αὐτοῦ** Εἰς ἰγχείριον τῆς Ὁδηγητρίας». Στίχοι 17.

**Αρχ.* Ἐνδον μὲν ἡ σὴ πᾶσα δόξα, Παρθένε.

166 (φ. 104^α). «Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ Θεόδωρον τοὺς θυμελικοὺς ἀποκαρέντας».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴ·

Οἱ πάλαι πρὶν τέρψαστες ἡμᾶς ἐν βίῳ
φυγῇ βίου τέρπουσι νῦν θεὸν λόγον.

167 (φ. 104^τ). [Χριστοφόρου τοῦ Μιτυληναίου] «Εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Μανουήλ».

Ἄρχ. Αὐτοὶ λαλεῖτε πῶς καλεῖν ὑμᾶς δεόν.

Ἐκδιδουαίνον παρὰ Kurtz Die Gedichte des Christophorus Mitylenaeos σ. 82 ἀρ. 120.

168 (φ. 104^α). [Τοῦ αὐτοῦ]. Εἰς τὸν ἅγιον Ἰακώβ τὸν Πέρσην.
φ. 104^ε. Ἄρχ. Καὶ τῶν μελῶν ἐν, μάρτυς, εἰ πέπονθέ σοι.
Παρὰ Kurtz σ. 82 ἀρ. 121.

169 (φ. 104^β). [Τοῦ αὐτοῦ]. «Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ».

Ἄρχ. Ποίμνης βροτείας τὸν καλὸν σε ποιμένα.

Παρὰ Kurtz σ. 86 ἀρ. 123.

170 (φ. 104^δ). [Τοῦ αὐτοῦ]. «Εἰς τὸν μύρμηκα».

Ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος στίχος ἀφανεῖς κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἄρχ. Τὸν νοῦν ὁ μύρμηξ, τὸ βραχὺ ζῶον, μέγας.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 125.

171 (σ. 104^δ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν».

Ἄρχ. Ἐκ γῆς ἀπαίρεις εὖ τοὺς τῆς γῆς θεῖς λίαν.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 126

172 (φ. 104^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν ἐξωνηθέντα βόλον τοῦ δικτύου παρ' αὐτοῦ».

Ἄρχ. Ἀναπλέων χθὲς πρὸς τὴν Προποντίδα.

Παρὰ Kurtz σ. 87 ἀρ. 127.

173 (φ. 104^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τινὰ εἰπόντα βδελύττεσθαι τὰ πηλὰ καὶ δια τοῦτο τῆς οἰκίας μὴ ἀπιέναι».

Ἄρχ. Πηλὸν βδελύττη καὶ μένεις ἔνδον δόμου.

Παρὰ Kurtz σ. 90 ἀρ. 132.

174 (φ. 104^a). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν κατορύττοντα τὸ χρυσίον πλούσιον».

*Ἀρχ. Πρὸς [μν]ᾶς κεχηνῶς ὡς γαλή τις πρὸς στέαρ.
Παρά Kurtz σ. 91 ἀρ. 134.

175 (φ. 104^b). *Ἀνεπίγραφον εἰς ἀγίαν Βαρβάραν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. *Ἀστοργε πάτερ Βαρβάραν τεμῶν ξίφει.

176 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Σὺ μὲν τὸ πῦρ *Ἡφαιστον ἐξυμνῶν λέγεις.

177 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. *Ὠφθης μισαρὸς αὐτόχειρ πατὴρ τέκνου.

178 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. *Ἦν ἄν τὸ κρεῖττον εἰ πατὴρ ἄλλος φθάσας.

179 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Βλέπων φλέγον πῦρ πατέρα παιδοκτόνον.

180 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν. Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Οὐχ ὡς μελίσσης, ὡς δὲ κηφῆνος γόνος.

181 (φ. 104^b). *Ἐτερον εἰς τὴν αὐτήν.

*Ἐχει ὄλον ὧδε·

Τί καὶ πάλιν πῦρ οὐρανὸς κάτω βρέχει;

.... ὧδε μὴ θεοῦ θυμὸν πάλ....

ναὶ πρῶτον ἅμα καὶ μόνον πατὴρ τέκνον

.... σφραγίδα δεσποτικὴν ταννύει,

Αἰγυπτίων θε τοῦτον ὡς κληματίδα

θεὸς κεραυνοῖ τ. . . καρπὸν . . . φλέγει.

φθάνει γὰρ αὐτὸς ἐκτεμῶν τοῦτον ξίφει.

182 (φ. 105^a). «Ἐπὶ εἰκονίσματι τῆς Θεοτόκου ἄνωθεν πύλης μοναστηρίου». Στίχοι 22.

Ἄρχ. Ἦνπερ προσεΐδεν ὁ προφητεύων πύλιν
κεκλεισμένην μὲν· παρθένος γὰρ ἦς πάρος.

183-211 (φ. 105^β). Ἐπιγράμματα τρίστιχα.

α') «Εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων». Ἐχει ὅλον ὧδε·
Νύμφη προέρχου· φωσφορεῖτε παρθένοι·
σδέσον, Προφήτα, τῆς σκιᾶς τὴν λυχνίαν.
Φωτὸς γὰρ ἀντεισῆλθεν ἰδοῦ λυχνία.

β') «Εἰς τὸν Χαιρετισμόν». — γ') «Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν». —
δ') «Εἰς τὴν Ἰσακπαντήν». — ε') «Εἰς τὴν βάπτισιν». — ς') «Εἰς
τὴν Μεταμόρφωσιν». — ζ') «Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου». —
η') «Εἰς τὴν Βασιλοφόρον». — θ') «Εἰς τὸν δεῖπνον». — ι') «Εἰς τὸν
καπτήρα». — ια') «Εἰς τὴν προσιυχὴν». — ιβ') «Εἰς τὴν προδο-
σίαν». — ιγ') «Εἰς τὸν Χριστὸν ἐλκόμενον ἐπὶ τῷ σταυρωθῆναι». —
ιδ') «Εἰς τὴν Σταύρωσιν». — ιε') «Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν». — φ. 106^α
ις') «Εἰς τὸν ἐνταφιασμόν». — ιζ') «Εἰς τὴν Ἀνάστασιν». —
ιη') «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν». — ιθ') «Εἰς τὴν Πεντηκοστὴν».

212 (φ. 106^α). «Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίης Θεοτόκου». Στίχοι 4.

213 (φ. 106^α). «Εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ εἰκονισθέντα ἐν
τῷ προπυλαίῳ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐξωθεν τοῦ κάστρου Τριαδίτης,
παρὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ μεγάλου ἑταιρειάρχου κυροῦ Γεωργίου τοῦ
Παλαιολόγου ἐνθα συνεικονίσθη αὐτῶς τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ σεβα-
στός κῆρ Ἀλέξιος».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Ὡς πρὶν Μανουὲ συλλαλοῦντά σε βλέπω
Σαμψὼν τε πατὴρ γίνεται¹ παρ' ἐλπίδα
ἀνθρωπομόρφως, ἀγγελόπρωτε, γράφων
σὲ πνεῦμα καὶ πατὴρ καὶ πτερωτὲ τὴν φύσιν.

5 Σὺ δ' ἀλλὰ ταῖς πτέρυξι πατρὶ συσκέποις
Ἀλέξιόν μου τὸ γλυκύτατον τέκνον.
Αἰτῶ σεβαστὸς ταῦτα Παλαιολόγος
Γεώργιος, ὁὸς μέγας ἑταιρειάρχης
Κομνηνοδουκῶν βλαστὸς ἀνακτεγγόνων.

ἔ
ἰ

214 (φ. 106^a). «Εἰς τὸ ἐν τῷ ἀγάλῳ τῆς Τιβερίδος ἔριστον». Ἔχει ὄλον ὠδε·

Νίπτεις Πέτρον πρὶν, Σῶτερ, ἐν δείπνῳ πόδας·
ἀρνήσεως τοῦτου δὲ νῦν ῥύπον πλύνεις
ἐγγὺς θαλάσσης συναριστῶν ὡς φίλῳ.

215 (φ. 106^a). «Εἰς ἐγκόλπιον τοῦ Ἀλουσιάνου Μιχαὴλ τοῦ γραμματικοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ κανικλείου τοῦ Ἀγιοθεοδώριτου ἔχον τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ· ξύλον ἀπὸ τοῦ τάφου ἐνθα ἐποιήσατο τὴν προσευχὴν ὁ Χριστὸς ἐν τῇ νυκτί τοῦ πάθους· λίθους ἀπὸ τοῦ ἁγίου τάφου τοῦ Χριστοῦ· τοῦ τάφου τῆς Θεοτόκου· τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν· τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ ὄρους τοῦ Σινᾶ».

Ἔχει ὄλον ὠδε·

Τόπου προσευχῆς ἐκψυὲν φέρων ξύλον
Σταυροῦ τε Χριστοῦ καὶ τάφου μητρὸς λόγου,
ὄρους Ἐλαιῶν, Γολγοθᾶ, Σινᾶ λίθους.

216 (φ. 106^b). «Ἐπὶ τῷ ἐν τῷ μεγάλῳ παλατίῳ ἐγγεγλυμμένῳ [γα]στρίῳ ἐν λίθῳ». Στίχοι 5.

Ἄρχ. Ἔοικεν ὡς φύουσιν ὑδάτων δίχα.

217 (φ. 106^b). «Εἰς λίθον ἀπὸ τοῦ ἁγίου τάφου τῆς Θεοτόκου ἐν ᾧ ἦν αὕτη εἰκονισμένη». Στίχοι 5.

Ἄρχ. Τὸ τμημα λίθου τοῦ καλύψαντος τάφου.

218 (φ. 106^b). «Εἰς κανδήλῃν ἀναρτηθεῖσιν εἰς εἰκόνα τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ ἁνωμ (=πρωτονοβελισίμου) κυροῦ Νικολάου». Στίχοι 13.

Ἄρχ. Σταυρῷ δύνας, ἥλιε τῆς δόξης λόγε,
ἥλιον ἡμφίαςας ἔνδυμα σκότους.

Τᾶ. σὺ δ' εὐφροσύνης ἀντιλάμποις φῶς μέγα
Μαυροκατακαλῶν με σὸν δούλον σκέπων
αὐχούντα τμηὴν πρωτονοβελισίμου
τὸν Νικόλαον καὶ τρυφᾶν τέλος δίδου
σὺν Εὐφροσύνῃ Δουκοβλάστῳ συζύγῳ
ἡμῶν τε τέκνοις τῆς Ἐδὲμ χλόης μέσον.

219 (φ. 106^β). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Περιβλέπτου κομμηθεῖσαν παρὰ βασιλείας, ἧς ὀπισθεν ὁ αὐτὸς εἰκονίσθη». Στίχοι 17.

Ἄρχ. Εἰ καὶ τύπου πίνακα κοσμῶν σε, λόγε,
ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν ἐμὴν γράφω θέαν
πιστὸς λάτρεις σὸς Βασίλειος Σερβλίας,
ἀλλὰ τὸ δαυίδειον ἐξάδω μέλος.

Τελ. Ὅταν καθίσῃς εἰς περιβλεπτον θρόνον,
κοινὴν ἀνεγκλήτευτον ἐξάγων κρίσιν.

220 (φ. 106^β). «Εἰς τὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος τάφου τοῦ σεβαστοκράτορος καὶ πορφυρογεννήτου κυροῦ Ἀνδρονίκου ὡς ἀπὸ τῆς συμβίου αὐτοῦ, τῆς σεβαστοκρατορίσσης κυρῆς Ἄννης». Στίχοι 36.

Ἄρχ. Ὁ τύμβε· πικρὰ κλῆσις· ἀλγεινὴ θέα.

221 (φ. 107^α). «Εἰς εἰκόνα ἔχουσαν ἱστορηθέντα τὸν βασιλέα, τὴν δέσποιναν εὐλογομένην παρὰ τοῦ Χριστοῦ». Στίχοι 34.

Ἄρχ. Κάνταῦθα τέρμα τῆς προφητείας βλέπω

.....
σωτῆρα, ῥύστην, φύλακα, σκέπην, βᾶσιν,
ἄλλον θεὸν πλάττοντα δευτέραν πλάσιν,
τοὺς συντριβέντας ἐκδρομαῖς τῶν βαρβάρων.
Ἰωάννης δὲ τοῦ θεοῦ λόγου θύτης
Χρυσοροφίτης ἐξ ἐπωνύμου γένους,
κᾶν εὐτελής ἢ καὶ μικρὸς τὰ πρὸς τύχην,
πίστιν¹ πόθῳ σύγκρατον αὐτοῦ δεικνύων,
ὄν πρὸς τὸν αὐτάνακτα Μανουὴλ τρέφει,
τὸν πορφυρόχρουν τῆς νέας Ῥώμης στῆλον
χρώμασι τυποῖ δουλικῶς τοῦτον γράφων
καὶ τὴν ἀνασσαν Μαρίαν συνεγγράφων
Ἀντιόχου γῆς πρὶν φέρουσαν τὸ κράτος.

Τελ. γῆρα λιπόντων ἐν βάθει τὰ τοῦ κράτους.

222 (φ. 107^β). «Εἰς τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἀνακομισθεῖσαν εἰς τὴν

¹ πίστει. Πρὸβλ. κατωτέρω ἀρ. 222 στ. 12.

μεγαλόπολιν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ αὐτὸς ἀποσταλείσαν
ἐκεῖσε ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Καὶ τοῦτο θεῖγμα βασιλικῆς καρδίας
αὐτοκρατοῦντος Μανουὴλ Ῥώμης νέας
Κοινοθαλοῦς πορφυρανθοῦς δεσπότην.

Καὶ γὰρ λαβὼν σὴν προσκυνητὴν εἰκόνα,

5 ἀθάλητᾶ Τύρων, καὶ θεοῦ δῶρον μέγα

ναοῦ τὸ καλλώπισμα τῶν Κορινθίων

ἐπανάγει μὲν εἰς πόλιν Κωνσταντίνου,

ἀνάκτορα χρόνοις θε μακροῖς λαμπρῦνει

φέροντά σε στίλβοντα τούτων ἐν μέσῳ.

10 Νῦν δ' ἀλλὰ κόσμῳ χρυσοειδεῖ καλλύνας

Κορινθίων δίδωσι τῇ πόλει πάλιν.

Πείθει γὰρ αὐτὸν συμμιγῆς πίστει πόθος

πλουτεῖν σε καὶ πόρρωθεν ἐγγὺς προστάτην.

Σὺ δ' ὡς ἕως νῦν, καὶ πάλιν ὑπερμάχει.

15 Ὡς δὲ στέφους ἐφριξεν αὐτοῦ τὸ κράτος

Ἀντιόχου γῆ καὶ Χάλεπ καὶ Κιλικῶν

καὶ σερβικὴ ξύμπασα καὶ γῆ Παννόνων

καὶ Σικελῶν ῥήξ καὶ Σκυθῶν πανσπερμία

καὶ γαῦρον ἔθνος Ἰταλῶν πλήρες θράσους

20 καὶ Νεῖλος ἄρδων ταῖς ῥοαῖς Αἰγυπτίους,

οὕτω λιταῖς σαῖς καὶ τὸ λείπον προτίθει,

κἂν τις λαθῶν βάρβαρος ἐρπύση δράκων,

θραῦσον κεφαλὴν τῷ βασιλεῖ συμπνέων

καὶ γῆς τετραμέρεια γνώτω κυκλόθεν

25 αὐχοῦντα τοῦτον τὴν πάλαι μοναρχίαν

κύκλους διαγράφοντα μακρῶν ἡλίων.

223 (φ. 107^δ). α' Ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Συναδηνοῦ κυροῦ Ἀνδρονί-
νου τοῦ γαμβροῦ τοῦ δεσπότη τοῦ Ἀγγέλου ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Ἄν τύμβον ἰδὼν καρδίαν θλιδῆς, ξένε,

ἐκ φύσεως σχῶν συμπαθεῖν ἀλλοτρίοις

ἀλλ' ἐνθάδε στὰς καὶ μαθὼν ἐν τοῖς τύποις
 τὸν ἔνδον ὄντα τίς γένος, κάλλος, τύχην,
 5 τὰ στέρνα ὄψον, ἀντί δ' ἀπλῶς δακρύου
 στάλαξον αἶμα, δείγμα δυσφόρου πάθους.
 Ὁ κείμενος γὰρ τὰ μὲν εἰς γεναρχίαν
 τῆς Συναδηνῶν εὐκλεοῦς ῥιζουχίας,
 τὰ δ' εἰς θεὸν θέλγντρον ἦν τῶν ὀμμάτων.
 10 Ἰδὼν ἂν εἶπες κυπάριττον ὀρθίαν.
 Ὡς ἰλαραὶ μὲν ἦσαν ὀφθαλμῶν κόραι,
 τὸ πᾶν δ' ὁμοῦ πρόσωπον οἶκος χαρίτων.
 Τὰ δ' εἰς λόγους γλύκιστος ἦν ὑπὲρ λόγους,
 τὰ δ' εἰς φρένας ἄβυσσος ἐννοημάτων,
 15 τὰ πρὸς ἰσχὺν ἀλκιμώτατος λέων,
 ἐν ἀρεταῖς κόσμιος, ἐν βουλαῖς ὄσος.
 Ἐντεῦθεν αὐτῷ παρ' ἀνακτόροις κλέος
 καὶ φίλτρον ἐξ ἀνακτος ἔρηνους πορφύρα,
 αὐτοκρατοῦντος Μανουὴλ Ῥώμης νέας.
 20 Ἀρμόζεται δὲ καὶ πρὸς ἐννομον γάμον
 Ζωῆ, θυγατρὶ Κομνηνῆς Θεοδώρας,
 πορφυροθαλοῦς πατρὸς ἐξ Ἀλεξίου,
 τῶν Αὐσόνων ἀνακτος εὐσεβεστάτου.
 Ὄφθεις δ' ἀπ' αὐτῆς καὶ πατὴρ φίλων τέκνων
 25 ἐνός στερεῖται· κόνδυ δ' ἐκπίνει πόνου.
 Ἀρχαῖς δὲ λαμπραῖς κοσμικαῖς ἐπιπρέπει
 εἰς γῆν Ἐπιδαύνου τε καὶ νῆσον Κύπρον.
 Στρατηγετεῖ δὲ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ νῆσφ.
 Ὅθεν διελθὼν ἐνθα Πανόνων κράτης
 30 ἔνωσις ὤφθη τῶν διεστῶτων πάλαι.
 Συνδοεὶ δὲ καὶ Σόλυμα τῇ Κωνσταντίνου,
 τὸν ῥῆγα πρὸς σύζευξιν ἐλκύσας γάμου
 λαβεῖν ἀδελφόπαιδα τοῦ βασιλέως.
 Ἄρχει δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ Τραπεζοῦντος τέλος.
 ρ.108² Ἐπολλοῖς δ' ἐν αὐτῇ προστυχῶν ἐναντίοις,
 35 κατίσχεται, φεῦ, δυσανακλήτῳ νόσφ
 καὶ ναυστολεῖται μέχρι τῶν χιλῆς ὄρων.

ἐκεῖ κατιδὼν σύζυγον, παῖδας, φίλους
ὄθεν διέστη πρὸς Τραπεζοῦντα πλέων.

40 Νόσος δὲ νικᾷ τὴν ταχύφθαρτον φύσιν.
τὸν χθὲς δὲ χρυσόπαστον ἐν τοῖς ἀμφίοις
μελενδύτην δείκνυσιν ἀντειληφότα
ἐξ Ἀνδρονίκου κλησιν Ἀθανασίου.

Οὕτω σκιά πᾶν καὶ ταχὺ πνεῦμα πνέον.

45 Τοιοῦτον ἢ πλάξ μάργαρον κρύπτει, ξένε.
Τὸν τύμβον ἐγnows συμφορῶν ὄσων γέμει,
πλὴν ἢ ἀλλὰ καὶ δάκρυα πικρῶς ἐκθλίβων
εὐχου πλέον σχεῖν τὸν νεότμυτον στάχυν
Ἐδὲμ χλόην, σκύνωμα καὶ τρυφῆς ὕδωρ.

224 (φ. 108^a). « Ἐπὶ τῇ νεουργηθείσῃ μονῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου παρὰ τοῦ πανσεβᾶστου μεγάλου ἐταιρειάρχου ἧς ἐν τῷ προνάφῳ εἰκονίσθησαν οἱ βασιλεῖς, ἐξ ὧν ἡ σειρὰ τοῦ γένους τούτου κατάγεται καὶ μερικὰ τινὰ κατορθώματα τοῦ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Ὡς λαμπρὸν ἐντρύφημα καρδίας φέρεις,
ναοῦ τὸ κάλλος καθορῶν τούτου, ξένε.
Λίθων γὰρ αὐγαῖς μαρμαρύσσει ποικίλαις,
στίλβει δὲ χρυσῷ κυκλόθεν κεχρωσμένος.

5 Ἄν δ' ἐννοήσης οἷα μὲν τούτῳ βάρη,
οἷος δὲ φραγμὸς. τίς δ' ἐν αὐτοῖς ἢ στέγη,
ἀγαλλιᾶσει συμμιγὲς θάμβος λάθης
καὶ θαυμάσαις ἄν τὸν δομήτορα πλέον.

Γεώργιος γὰρ μέγας ἐταιρειάρχης

10 σεβαστὸς ἐκφύς Παλαιολόγων γένους
Κομνηνοδοικῶν αὐτοκρατορεγγόνων
τῆ μιτρανάνδρω τόνδε προσφέρει κόρη
ἀφ' ἧς Σοφίας τοῦ θεοῦ βάρητος δίχα
ἐπηξεν οἶκον ἀσπόρως σαρκουμένη,

15 στύλοις ἀστυλοῖς ἐγκατεστηριγμένη
τῶν ἑπταριθμῶν πνεύματος χαρισμάτων.

- Ὅς πίστιν ἐνθεῖς ἀπερίτρεπτον βᾶσιν,
 εἰλικρινεῖ τοῦτον θε φραγμῶσας πόθῳ·
 στέγη κατωρόφωσε χρυστῶν ἐλπίδων.
- 20 Δηλῶν δὲ καὶ θέμεθλον αὐτῷ τοῦ γένους
 ὄσοις γεναρχῶν ἀντερείδεται στύλοις
 ἐπτάδα σεπτήν αὐτοκρατόρων ἰγράφει,
 σὺν Κωνσταντίνῳ Μιχαὴλ υἱὸν Δούκαν
 καὶ Ῥωμανόν θε τῷ γένει Διογένην,
- 25 Νικηφόρον δ' ἔπειτα Βοτανειάτην,
 Κομνηνὸν Ἀλέξιον ἐξῆς τὸν μέγαν,
 ἄστρον τε λαμπρὸν πορφύρας Ἰωάννην
 καὶ Μανουήλ, φῶς διπλοπορφύρου κράτους,
 οὓς δεσπότης ἔσχηκεν, οὓς εὐεργέτας
- 30 ὡς καὶ προελθῶν τῶνδε τῆς ῥιζουχίας.
 Πλὴν ἀλλὰ τὸν κράτιστον ἐν σκηπτροκράταις
 ἕρικτὸν Μανουήλ βαρβάρων φυλαρχίαις
 ὡς ὄωρεῶν θάλασσαν ἐξυμνεῖ πλέον
 εἰπεῖν δοτῆρα καὶ πνοῆς αὐτῆς κρίνων,
- 35 οὐ μυρία τρόπαια γῆς ἔγνω κύκλος,
 ὧν βραχέων νῦν εἰκονίσθισαν τύποι·
- φ. 108^b || πῶς Ἰκονίου τὴν περίχωρον φλέγει
 πᾶν περσικὸν στράτευμα συνδραμὸν τότε
 τῷ σατραπάρχῃ συμφυγεῖν ἀναγκάσας·
- 40 πῶς Ἀγαρνηοῖς ἐντυχῶν ὀπλισμένοις
 κυνηγετῶν ἄοπλος εἰσπίπτει μόνος·
 βάλλων δὲ τοῦτον καὶ πρὸς ἄλλον ἐκκλίνων
 πτέρναν¹ ἐπλήγη· πλὴν ἀναστρέψας φθάνει
 καὶ τὸν βαλόντα συλλαβὼν οὐ κτιννύει·
- 45 πῶς δ' ἀνάριθμον εἶλεν αἰχμαλωσίαν
 σὺν εὐαρίθμῳ στρατιᾷ τῶν Αὐσόνων·
 πολλοῖς ἐπιδραμοῦσιν Ἰσμανλίταις
 συνεμβαλὼν ἔατρεψεν εἰς φυγὴν μόνος,
 σπάθας, βέλη, δόρατα μὴ φρίξας τόσα·
- 50 πῶς τοὺς παροινήσαντας αὐθις Δαλματάς

¹ πτέραν

ἐλθὼν κολάσαι Παιῖσι προστυγχάνει·
 ἀνδραγαθεῖ μόνος θεοῦ συσχῶν ζουπάνον,
 γυμνῶ κατ' ὄψιν ἀντεπελθόντα ξίφει·
 πῶς Σιρμίου πρὶν αἰχμαλωτίσας χθόνα
 55 καὶ τῷδε σε πρέπουσαν ἀπίστῳ τρόπῳ
 ποινὴν δεδωκὼς δουλαγωγεῖς Σερβίαν·
 ὕστατα δ' αὐτὸ Σίρμιον προσλαμβάνων
 τοῦ Παιονάρχου συμμερίζει¹ τὸ κράτος
 καὶ τῇ πόλει θρίαμβον ἐκτελεῖ μέγαν.

60 Ὅρᾳς τὸ κάλλος οἶον ἐκ πόσων τρόπων
 ὁ γὰρ ἀύχεϊ συγκεκραμένον, ξένε.

Τῷ γοῦν νεουργῷ καὶ χαρᾶς πλήρη βίον
 μακρὸν εὐχου σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις,
 οἶκον δὲ κοινὸν τὴν Ἑδὲμ τέλος χλόην.

225 (φ. 108⁵). «Εἰς μύακα τοῦ ἐν τῷ βουνῷ τῶν Βλαχερνῶν
 νεουργηθέντε τρικιόνῳ».

Ἔχει ὅλον, ὦδε·

Ἐν σοὶ τὸ βᾶθρον ἀσφαλῶς ἠδρασάμην
 τοῦ βασιλείου τοῦδε καὶ λαμπροῦ δόμου
 ἀνάκτορον ζῶν παμβασιλέως, κόρη.

Συνεγγράφω δὲ καὶ τεκόντων τοὺς τύπους
 ὡς ἐν σκιαῖς καὶ τὸν ποθουμένους βλέπω.

226 (φ. 108⁶). «Εἰς κανδήλαν χρυσῆν δοθείσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ
 Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Γοργοῦ παρὰ τοῦ Μέλητος». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Θείας με λαβὼν ἐκ κολυμβήθρας βρέφος.

Τίλ Ἀδριανὸν Μέλητα, σύζυγον, τέκνα.

227 (φ. 108⁶). «Εἰς Τίμιον Σταυρὸν τεθέντα ἐν τῷ τάφῳ τῆς
 σεβαστῆς κυρᾶς Σοφίας τῆς Κομνηνῆς καὶ τῆς σεβαστῆς θυγατρὸς
 αὐτῆς κυρᾶς Εἰρήνης». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Τύπος παγέντος ἐν λιθοστρώτῳ ξύλῳ.

¹ συμμερίζει συμμερίζει

228 (φ. 108^b). « Στίχοι γραφέντες εἰς ἐγχείριον τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας ».

Ἐχει ὅλον ὡδε·

Πρὸς τὰς θαλάσσας τῶν χαρίτων σου, κόρη,
σταγῶν τὸ δῶρον, ἀλλὰ πιστῆς καρδίας.

Δεδεγμένη γοῦν χρυσοπόρφυρον πέπλον
μὴ τὸ προσαχθῆν, ἀλλὰ τὸν πόθον μέτρει.

Ἐπεὶ γὰρ ἀνάσσει προσφέρω τὴν πορφύραν, φ. 109^a

ὡς δ' ὑπεράγνω παρθένω τὸ χρυσίον

Γεώργιός σοι ταῦτα Παλαιολόγος

Δούκας Κομνηνός καὶ σεβαστὸς¹ ἀξία.

229 (φ. 109^a). « Στίχοι γραφέντες εἰς εἰκόνα τῆς ἀγίας Ἀναστάσεως τοῦ κυρίου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱστορηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Ἰωάννου τοῦ γεγονότος καθηγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Διομήδους τῆς λεγομένης Νέας Ἱερουσαλήμ ». Στίχοι 21.

* Ἀρχ. Πάλιν μὲν ὠκτεῖρσας, ὡς Δαυίδ γράφει.

Σιών ἀναστὰς ἐκ τάφου, πλαστοουργέ μου.

230 (φ. 109^a). « Εἰς ἐνδυτὴν τῆς ἀγίας τραπέζης δοθείσαν τῇ μονῇ τοῦ Στραυδίου παρὰ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Ἄννης ». Στίχοι 8.

* Ἀρχ. Σοὶ τῷ πρὸ πάθους ἐνδυθέντι πορφύραν.

Τίλ. Σοὶ δ' ἀλλὰ τραπέζης με τῆς σῆς ἀξίου

* Ἄνναν Κομνηνὴν πορφύρανθῆ πατρόθεν

Κοντοστεφάνω σὺν Στεφάνω συζύγῳ.

231 (φ. 109^a). « Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου κοσμηθεῖσαν ». Στίχοι 14.

* Ἀρχ. Ἄν ἐζυγостаτεῖτο καρδίας πόθος,

ἦν ἄν βαρυστάθμητος ὄν πρὸς σε τρέφω.

Τίλ. σωτηρίαν δὸς τῷ Τζίρω Θεοδώρῳ.

¹ καὶ β α
σεβαστὸς κομνηνός

Τίλ. ἐμοῦ τὸ λύτρον καὶ συνεύνου δεσπότη
 πορφυροφνοῦς εὐσεβοῦς Ἀλεξίου
 καὶ βασιλείας οὐρανῶν λάχος δίδου.
 Ἡ βασιλις αἰτῶ σε πιστῶς Εἰρήνη.

236-239 (φ. 109⁶). «Εἰς κωθώνιον ἔχον εἰκονισμένας τὰς ἀρετὰς».
 Τέσσαρα ἐπιγράμματα, ἔχοντα ὡδε·

Τὰς ἀρετὰς διψῶσα τοῦ πίνειν πλέον
 κύκλωθεν αὐτὰς τοῦ κρατῆρος ἐγγράφει
 Κομνηνοφνοῦς Σοφίας παῖς Εἰρήνη.

Τὰς ἀρετὰς γράψασα κρατῆρος κύκλω
 μνήμην Σοφίας τοῦ κρατῆρος εἰσφέρει,
 φρόνησις ἐξ οὗ σωφροσύνη συρρέει.

Χρυσοῦς κρατήρ· Βάκχαι θεοῦ Διονύσου;
 φ. 110^a || Φεύγουσι μακρὰν, μὴ παρούσης τῆς Μέθης.
 Ἡ γὰρ Σοφίας Κομνηνῆς παῖς Εἰρήνη
 τῶν ἀρετῶν ἔγραψε κύκλω τοὺς τύπους

Φέρουσα κλῆσιν ἀρετῶν ὑπερτέρας
 Κομνηνοβλάστου Σοφίας παῖς Εἰρήνη
 κύκλω κρατῆρος ἀρετῶν στήλας γράφει·
 διψεῖ γὰρ αὐτὰς ὑπὲρ αὐτὴν τὴν πόσιν.

240 (φ. 110^a). «Περὶ τῆς εὐλογίας τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ
 κόσμου». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Τὴν γῆν πατήσας εὐλογεῖς ταύτην, λόγε.

241 (φ. 110^a). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελισ-
 τοῦ Λουκᾶ». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Ἡ τὴν ἑαυτοῦ ζωγραφεῖ Λουκᾶς θέαν.

Τίλ. Λιτάζεται Σγουρὸς σὲ νῦν Ἰωάννης
 ὁ καὶ νεουργὸς σοῦ σεβασμίου τύπου,
 Εὐαγγελιστὰ σὺ θεοῦ τὴν χάριν νέμοις.

242 (ζ. 110^α). «Εἰς τάφον τοῦ Κοντοστεφάνου».
Ἔχει ὅλον ὠδεῖ·

Ἄν ἐν σκιαῖς, ἄνθρωπε, καὶ γραφαῖς θέλῃς
βίου κατιθεῖν εὐμεταβλήτους χροῖας,
νῦν τοὺς καθ' ἡμᾶς μάνθανε βλέπων τύπους
Ἡ ζωσα νεκρὰ προσλαλῶ Θεοδώρα.

5 Ἐγὼ Κομνηνῶν εὐκλεοῦς ἔψυν γένους,
παππῶν προῆλθον ἐκ σεβαστοκρατόρων,
ὧν παῖς σεβαστὸς Ἀδριανὸς γεννάδας
ἐμὸς πατήρ. Ὡς εὖ γε τῆς πρώτης¹ τύχας.
Καιρὸς γάμων ἦν· εὐτυχῶ κὰν τοῖς γάμοις.

10 ἄνδρϊ ζυγεῖσα· φεῦ λαλεῖν ἔτι σθένω
καὶ μὴ παρ' αὐτὴν τὴν λαλιὰν ἐκπνέω
ὀμεινέτην λαχοῦσα τοῦ πάθους ὕσον·
μνήμη γὰρ αὐτοῦ καὶ μόνη με συγχέει·
Κοντοστεφάνων εὐγενοῦς ῥίζης κλάδον

15 τὸν Ἀνδρόνικον οἶδας, οὗ μέγα κλέος
φ.110^β τοῦ νοῦς σταθερὸς, οὗ βαθύγνωμοι φρένες
καὶ χεῖρ σθεναρὰ καὶ σθεναρὸς βραχίων,
ἐξ ὧν περ οἰκείωσις αὐτοκρατόρων
καὶ φίλτρον ἐγκάρδιον ἐκ βασιλέων.

20 Ἔργοις γὰρ αὐτῶν νυμένιζε καρδίας.
Προσμαρτυρεῖ πρίγκιψ Θε τῆς Ἀντιόχου
ὁ πρὶν ἀλαζῶν, ὁ θρασύς, τύφου γέμων
ἄκων ὑπαχθεῖς προσκυνῆσαι μακρόθεν
ἀνακτι πιστῶ Μανουῆλ γῆς δεσπότη

25 καὶ Σικελὴ ναῦς καὶ πόρος Βρεντησιῶν.
Τίς² ἱππότης ὡς οὗτος ἢ τίς ὀπλίτης,
τίς δεξιὸς σύμβουλος ἐν βουλή³ χρόνοις·
Γλυκὺς προσεῖπεν· εἰ δὲ προσβλέψῃ, χάρις.
Τοιοῦτον ἔσχον εὐτυχῶς ὀμεινέτην.

30 Μήτηρ δ' ἀπ' αὐτοῦ τετάρων ὠφθην τέκνων.

¹ Τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ πρώτης ἐγρᾶφι τύχης.

² τῆς

³ τὸ πρῶτον βουλαῖς

Θνήσκει τὰ δύο· τοῦτο μοι πρῶτος πόνος.

Ὅμως τὰ λοιπὰ τὸν πόνον παρηγόρουν.

ἄρρην δὲ μᾶλλον, θε πατρός σώζων τύπον
διπλοῦν παρείχε τὸν τεκόντα προσβλέπειν.

35 Φθόνος δ' ἐπαύξων τὰς ἐμὰς θλίψεις πλέον
πικρᾷ νόσῳ δίδωσι καὶ τὸν πατέρα.

Κάνταῦθα δὲ φρόνησις αὐχεῖ τὸ κράτος.

Χαίρων γὰρ ἀπέθριξε τὴν χρυσὴν τρίχα,

νεφί δὲ κρύψας ἀμφίων τὸ σαρκίον,

40 ψυχῇ δὲ λαβὼν ἠλιάζουσαν χάριν

καὶ κλῆσιν ἄλλην προσλαλῶν¹ Ἀντωνίου

ἀρχὰς λαθὼν παρῆλθε τὰς ἐν ἀέρι,

λεπτὴν κόνιν τύμβῳ θε πιστεύει μόνην.

Κάγῳ μονάζω στρουθὸς ἐν δωματίῳ,

45 τούτου δὲ καὶ χοῦν ὥσπερ εὐλαδουμένη

ὄστοις ἐμοῖς πρόσγειον ἰστῶ τὸν τάφον.

Σὺ δ' ἀλλὰ, σεμνὴ, ψυχοσῶστις Παρθένε,

οὐς νῦν φθάσαν διεΐλε θανάτου ξίφος

ἐν οὐρανοῖς σύναψον εἰς μονὴν μίαν,

υἱὸν κριτὴν σὸν ἰλεοῦσα τοῖς δύο.

243 (φ. 110^b). «Εἰς τὰς ζ' συνόδους, τοῦ Χριστοῦ μέσον ἰστα-
μένου». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Σάλπιγξι σαλπίσατε ἱερεῖς κύκλω.

244 (φ. 110^b). Ἀνεπίγραφον. Στίχοι 8.

Ἄρχ. Καὶ ζῶν ἐγὼ σε, μάρτυς. ἐπλούτουν σκέπην.

245 (φ. 110^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου κοσμηθεῖσαν»
Στίχοι 20.

Ἄρχ. Εἰς καρδίαν τοῦ σοῦ βαλὼν πόθου σπύρον.

Τίλ. || εἰς ἀποθήκας οὐρανῶν ἔνδον τίθει, φ. 111^a

σίτον καθαρὸν σῆ χάριτι δεικνύων.

Γεώργιος σοι ταῦτα Παλαιολόγος

Δούκας Κομνηνός καὶ σεβαστὸς ἀξία.

¹ Γραπτὸν προσλαβὼν

246 (φ. 111α). α Ἡθοποιία τίνας ἄν εἶπαι λόγους ἢ σεβαστὴ κυρᾶ Εἰρήνη ἢ θυγάτηρ τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Σοφίας τῆς τοῦ σεβαστοκράτορος περὶ τῶν εἰς αὐτὴν συμβεβηκότων ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

- Οὐκ ἔστι μοι μὲν εὐχαριστίας λόγος
 ἐπάξιός σοι τῶν καλῶν, πλαστουργέ μοι,
 οὐ δέδρακάς μοι καὶ παρ' αὐτὴν τὴν πλάσιν.
 Ἠλὴν ἀλλὰ πύλας ἐξανοίγω χειλέων
 5 καὶ τὸν χαριστήριον ἐκ ψυχῆς φέρω
 θαρροῦσα τῇ σῆ συμπαθεστάτῃ φύσει.
 Ἐπεὶ γὰρ νύδόκησας οἷς οἶδας λόγοις
 κάμῃ προελθεῖν εἰς τὸν ἄστατον βίον
 καὶ κάλλος ἰδεῖν οὐρανοῦ καταστέρου
 10 καὶ φωςφόρου φῶς καὶ σεληναῖον δρόμον
 καὶ πυρὸς αὐγὴν καὶ τὸ λεπτὸν ἀέρος
 καὶ ῥοῦν θαλάσσης καὶ χλοηφόρον χθόνα,
 εὐεργετεῖς εὐθύς με τοῖς προοιμίσις,
 πανευκλεῆ δούς καὶ τὰ τῆς πλαστουργίας.
 15 Οὐ γὰρ συνάλπτεις εἰς ἐμὴν γενναρχίαν
 συζυγίαν πένησσαν ἀκλεεστάτην
 ὧς κάμῃ θλίβειν πατρικὰς δυσπραγίας
 περιρρεόντων ἀποροῦσαν ἀμφίων
 σαθροῖς κεχρημένην **Ἦε** πρὸς σαρκὸς σκέπην
 20 ἃ καὶ διερρώγασι τῷ μακρῷ χρόνῳ,
 ἔργοις δὲ χειρῶν τοῦ βίου ζητεῖν πόρον
 ἢ πρὸς καθιστούργησιν ἀσχολουμένην
 ἢ νίτρα λαμβάνουσαν καὶ μισθουμένην
 εἰς ἀμφίων κάθαρσιν ἐρρυπωμένων
 25 ἢ τὰς ἀγνιάς εἰς μέσας περιτρέχειν
 ἀσανδάλους φέρουσαν ἀθλίους πόδας
 ἢ καὶ θυραυλεῖν εἰς τροφῶν χορηγίαν,
 στενώσεως λύτρωσιν ἐξαιρουμένην
 καὶ σῶστρα τοῖς νέμουσιν ὑπισχνουμένην.
 30 Ἄλλ' οὐδὲ τύχης δουλικῆς ὑπεξάγεις
 εἰς ἡμέρας φῶς. κἂν δοκῆ δούλοις σκότος,

- ὡς δεσποτῶν μου καὶ βοὴν μόνην τρέμειν,
 στροβουμένην μὲν καὶ λόγοις τὴν καρδίαν
 ἐπὰν ἀπειλήσωσι πληγὰς μαστίγων,
 35 κλονουμένην δὲ τῶν ὀδυνῶν ταῖς βίαις,
 ἐπὰν με συντέμνωσιν ἐκ ραβδισμάτων
 καὶ πῆ μὲν ἄρτους ἐκπονεῖν ἐγκρυφίας,
 πῆ δ' ἐξ ἀλεύρου συμφυρᾶν τε καὶ ζύμης,
 ὕδωρ δ' ἀπαντλεῖν ἐκ φρεατίων βάθους
 40 καὶ πῦρ ἀνάπτειν ὄψοποιοῖς, ὡς νόμος,
 καὶ χειροδέσμην εἰσφέρειν ἐκουσίαν
 ἕως τότε δρᾶν δεσποτῶν εἶπη στόμα.
 Οὐ τὰς ἀπαρχὰς, δημιουργέ μου λόγε,
 τοιάσδε μοι δέδωκας εἰς πλάσιν φέρων·
 45 ἐξ ἐμβρύων δὲ δεικνύεις σεβασμίαν
 βασιλικῆς ῥίζης με βλαστῆσαι κρίνας. φ. 1116
 Μήτηρ σε καὶ γὰρ πανσέβαστος ἐκκύει
 κλῆσιν Σοφία, καλλονῶν κράσις μία,
 ἡθῶν χάρις, ἐμψυχὸς ἀρετῶν δόμος,
 50 πανευτυχοῦς δὲ τέκνον Ἰσαακίου,
 σεβαστοκράτωρ ὃς πρὸ πάντων ἐρρήθη·
 κοινήν σε τούτῳ μητρικὴν λύει θύραν
 Ἀλεξίῳ κράτιστος αὐσονοκράτωρ,
 Κομνηνοφυῆς ἐκ γένους τρισολβίου
 55 Ῥώμης νέας ἀνακτος Ἰσαακίου.
 Ἐπεντρυφῶ δὲ τῶν γεναρχῶν τῷ κράτει
 Ἰωάννην, ὄρηκα τερπνὸν πορφύρας,
 ἰδοῦσα πρῶτον ἐμπρέποντα τῷ θρόνῳ
 καὶ νῦν Μανουῆλ πορφύρας διπλῆς κλάδον
 60 ὀρῶσα πατρὸς εἰσφέροντα τὸ στέφος.
 Πατὴρ δέ μοι τὰ πρῶτα ταῖς τιμαῖς φέρων
 Δοκειανῶν φύς ἐκ γένους ῥιζουχίας
 καὶ συγκλείσθεις τῇ σεβαστῶν ἀξία,
 ἡδύς προσιδεῖν, εἰς λόγους ὑπὲρ μέλι,
 65 εἰς χεῖρα χαλκοῦς, γλυκύτης εἰς καρδίαν.
 Οὕτω δὲ λαμπρὸν εὐτυχοῦσα τὸν τόκον.

λαμπρῶς ἀνήχθην καὶ γένους ἑπαξίως.
 Ὑπουργία γὰρ ἐκ βρέφους μοι ποικίλη.
 Χρυσὸς μὲν εὐθύς ἀμφεκόσμηι τὴν κλίνην,
 70 χρυσὸς τὰ χιτῶνια, χρυσὸς δακτύλους.
 Ἐνωτίων ἔχαιρον αὐγαῖς χρυσέων
 τὴν βάσιν εἶχον χρυσοπόρφυρον πόδες.
 Ἥγαλλον ἄμα καὶ θεράπαινοι κύκλω.
 αἶψα δὲ μοι φρόντισμα τοῦ χαιρῆν μόνον
 75 μὴπω μαθούσῃ τὸν παλίνστροφον βίον,
 ἄν τι βραχὺ ψέλλισμα καὶ ῥῆμα βρέφους
 γλώσσης ἐμῆς προῆλθε τῆς τρυφῆς, ὄση.
 Εἶχον μὲν καὶ γὰρ αἱ τεκόντων ἀγκάλαι
 γλυκασμὸν ὡς στάζουσαν αὐτῶν καρδίαις.
 80 Ἐπεὶ δ' ἐγράψην εἰς κόρας ἐκ τοῦ χρόνου
 καὶ τῆς φρονούσης ἠπτόμην ἡλικίας,
 ἄλλη κομιδὴ πάλιν εὐπρεπεστέρα.
 Φύλακες ἡμῖν παιδαγωγοὶ τοῖς τρόποις
 διδάσκαλοι τε σεμνότητος παρθένων
 85 καὶ χρούσεια κρήδεμνα καὶ κόσμος νέος
 οὕτως ἐτράφην εὐκλεῶς ἐκ σπαργάνων.
 οὕτως ἀνήχθην εὐκλεῶς καὶ κοσμίως.
 Ἐπεὶ δ' ἐκάλει τοὺς τεκόντας ὁ χρόνος
 γάμου με συσχεῖν ἐννόμῳ συζυγίᾳ,
 90 καὶ τοῦτο δρῶσιν ἐν καλαῖς ταῖς ἐλπίσι,
 διαδοχὴν σπεύδοντες ἐννοεῖν γένους.
 Ἐξ εὐγενῶν ἔσχετο τὸν συνευνέτην,
 καὶ παῖδα τίκτω τοῦτο τοῦ γάμου πέρας.
 Πλὴν τοῦ μέλιτος βραχέως γεγευμένη,
 95 τοῖς λοιπὸν ἀψίνθιον εὖρον τοῦ βίου,
 τούτοις ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐρασιμιωτάτοις
 θλιθεῖσα, συσχεθεῖσα δεινοῖς ἡλίοις
 καιρῷ τρυγίτου τῶν πεπείρων βοτρύων
 χολῆς σταφυλῆν δυστυχῶς δεξαμένη,
 100 ἐν δὲ χρόνῳ μεσοῦντος ὠρίμου θέρος
 λύπης ἀκάνθας ἐκθερίσασα πλέον.

- ὀψαυρόν, εἰπεῖν, ἀνθρακας κτησαμένην
 καὶ κόνδν πλῆρες ἐκπιούσα πικρίας,
 ὁμοῦ κατείδον ἡλίου φρυκτωρίαν
 105 τῆς χαρμονῆς λάμπαντος ἡμῖν φωςφόρου
 καὶ νυκτὸς ἅμα συγκατεσχέθην ζόφῳ, φ. 112^a
 λύπης σκοτασμοῦ προσχεθέντος εὐθέως.
 Ὅμοῦ κατερούησαν ἡδονῆς δρόσοι
 καὶ θλίψεων συνέσχεν αὐχὴν αὐτίκα.
 110 Ἐὰρ κατείδον εὐθαλῶς καρποῖς βρίθον
 καὶ φθινοπώρου συμπεσόντος ἀθρόον
 τὸ χειμερινὸν ἐγκατεράγη ψύχος,
 χιῶν δ' ἐκρυστάλωσε τῆς ἀθυμίας
 καὶ θλιβερὰ χάλαζα κατέθραυσέ με,
 115 ἀπαρκτίου πνεύσαντος ἀγρίου βία.
 Ἀνθηφόρου λειμῶνος ὠφθην ἐν μέσῳ
 καὶ μοι παρευθὺς ἀνθέων ἐρημία.
 Ὅμοῦ γαληνὸς ὁ πλόος μοι τοῦ βίου
 καὶ λαίλαπες με συστροβοῦσιν ἐν ζάλαις,
 120 ἐπιρρεόντων συμφορῶν μοι κυμάτων.
 Τῶν βρωμάτων τράπεζαν ἔσχον πλησμίαν
 καὶ λιμὸς εὐθὺς συγκατειργάσατό με.
 Κρατῆρ γλυκασμῶν ὑπέραντλος ἐκράθη
 καὶ δίψα συμφλέξασα κατέτηξέ με.
 125 Τοιαῦτα τὰ πρὶν, ταῦτα καὶ τὰ τοῦ τέλους·
 πλὴν τῶν θλιβόντων ἄρτι τὴν μνήμην φέρω,
 οὐκ ἀχαρίστως τὴν κρίσιν δεδεγμένη,
 μὴ τῶν φρενῶν πέσοιμι μακρόθεν τόσον.
 ἀλλ' εἰς πλεόν χαίρουσα ταῖς χάρισί σου.
 130 Ἐμοιγε καὶ γὰρ οἶδα καὶ τοῦτο κρίνω
 ἐχρῆν γενέσθαι τὴν κόλασιν μυρίαν,
 ἂν πταισμάτων ἀξιὸν ἐξῆγες κρίμα.
 εἰ μὴ τὸ μακρόθυμον ἐκράτει πλεόν.
 Νῦν δ' ἀλλὰ θυμοῦ τὴν πολὺν σου τρυγίαν
 135 οὐκ ἐκκενοῖς μοι. Τοῦτο πηλίκη χάρις.
 Μίαν γὰρ Ἀδάμ ἐντολὴν λύσαντί σου

- ἄκρατος ὄργῃ τὴν Ἐδὲμ κλείει θύραν,
 τρυφῆς ἀφιστᾶ, δακρῦειν κατακρίνει.
 σύμμικτον ἄρτον τοῖς ἰδρωσιν ἐσθίειν,
 140 τρυγᾶν ἀκάνθας, δυσπαθῶς θνήσκειν τέλος.
 Στήλην ἀλὸς πῆγνυσι νυτέρους χρόνοις
 τὴν σύζυγον Λωτ. ὡς ἐπεστράφη μόνον
 Νινευιτῶν φευγόντων τὴν πόλιν πάλαι
 καὶ κρίσεως σῆς ἀθετοῦντα τὸν τρόπον.
 145 Φοβεῖς Ἰωνᾶν ἄχρις αὐτοῦ θανάτου
 ὑγρὸν τάφον βλέποντα νεκρὸν δεικνύων
 καὶ γαστροὶ κήτους συγκαλύπτων παμφάγου.
 Τί τᾶλλα τῶν σῶν κριμάτων ἐκφραστέον;
 Ἐγὼ θε τῶν σῶν ἐνθέων ἐνταλμάτων
 150 παραβάτις φανεῖσα τῶν ὄλων ἅμα
 ὑπόχρεός σοι ποικίλων μὲν θανάτων,
 ἂν εἶχε θνήσκειν μυριάκις ἢ φύσις,
 ἐγὼ καθ' αὐτῆς ἐξάγω μου τὴν κρίσιν
 βολῆς κεραυνῶν ἀξία πυρεκγόνων.
 155 ὦν ἂν τις εἶποι μαστίγων πολυτρόπων.
 Σὺ δ' ἀλλὰ τούτοις οὐκ ἀπ' ὄργῆς ἐκδίδως,
 πλὴν σωφρονίζεις, εἰς ἀνάμνησιν φέρεις
 καὶ παιδαγωγεῖς ὡς πατὴρ φίλον τέκνον,
 λύπαις μεγίσταις πρὸς μὲν ἡμᾶς ἐκθλίβων,
 160 μικραῖς δὲ τοῖς πταίσμασιν ἀντισουμέναις.
 Πείθει με λοιπὸν σὸς φιλόανθρωπος τρόπος,
 ὦ ῥύστα, πλάστα, σωφρονιστά μου λόγε,
 αἴτησιν ἄλλην τῶν μεγίστων σοι φέρειν,
 ἔχουσαν ἴσως καὶ μορφήν ἀντελλόγου.
 165 Λιτάζομαι γάρ, εὐμενῶς δ' ἄκουέ μου·
 φ.112⁶ || ἡ κοσμικὴ κάκωσις ἐξέθλιψέ με
 καὶ κυκεῶνα δυσχερῶν ἐπλησέ μου,
 τὰ χαροπὰ πρὶν καὶ μελιτώσαντά με
 ἀνιαροῖς ἐκρυσσε πικροῖς ὑστέροις,
 170 κατάρρυστον δάκρυσιν εἰργάσατό με,
 ἄρτου τροφήν τέθεικεν ὡς σποδοῦ φύσιν.

- πῦρ ὑπανῆψε θλίψεων τοῖς ἐγκάτοις
 καὶ μέχρις ὅσπου ἐξετεφρώσατό με
 Τρουγῶν ἐδείχθην ἐργάτις ὄδυρμάτων.
 175 ἐρημίαν θρηνοῦσα τὴν τῶν γνησίων
 Δεινῶν ἀπλῶς σύρροια ποικιλοτρόπων
 εἰς βυθὸν ὠθεῖ πικρίας ἀνεκβάτου.
 Κάμφθητι γοῦν· ὅταν δὲ τὸν δεσμὸν λύσης
 καὶ χοῦν συνάξας ἐξαναστήσης πάλιν
 180 καὶ πλάσματος σοῦ πρακτέων ἰστάς κρίσιν,
 μὴ καὶ κολάσης, κἀνπερ ἡμάρτηκά σοι.
 Ἄρκεῖ γὰρ εἰς κόλυσιν ἃ θλίβουσί με·
 τῶν ἡδονῶν στέρησις ὧν βίος φέρει
 χαρὰν νοπτὴν χάριν ἀντιλαβέτω,
 185 πῦρ μοι σβεσάτω τῆς γεέννης τὸ φλέγον,
 δακρυρροοῦν βλέφαρον ἐξ ἀλγυδόνων
 ἅς μοι παρεῖσνεγκε Τελχῖνος φθόνος
 πόρρω τιθείτω τοῦ ψυχεινοῦ Ταρτάρου.
 ἢ θλίψεων κάμινος ἦν ἔνδον τρέφω
 190 ἀξυλον ὕλην σχοῦσα τὰς περιστάσεις
 κοιμισάτω σκώληκα συνθραύσαντά με
 φροντίς κατατρύχουσα καρδίαν μέσσην.
 Ἄφαρπασον δὲ τῶν μεσουσῶν βασάνων,
 εὐσπλαγχνίας σῆς ἐνσταλάξας ῥανίδα,
 193 νῶτα φλογιζούσης Θεοῦ ῥομφαίας στρέφῶν
 ζωῆς ξύλω δὸς ἐντροφῆαν σεσωσμένην
 ἐν πραέων γῆ καὶ τρυφῆς ἐπὶ χλόης.
 Κατωδύνου σοι ταῦτα καρδίας λόγοι
 Κομνηνοβλάστου λάτριδος σῆς Εἰρήνης
 200 κούφισμα μικρὸν δυσπραγημάτων βάρους
 καὶ λύσεως αἰτησις ἀμπλακημάτων.

247 (φ. 112⁶). «Εἰς τὸ καινουργηθὲν κουβούκλειον ἐν τῷ κατὰ τὰς Βλαγέρνας κουβουκλίῳ». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Τί τὸν μέγαν ἀνάκτα τυπῶν. ζωγράφε,
 μέσον δ' ἐπ' αὐτῆς τῆς στοᾶς διαγράφεις

τὸ πορφυραυγὲς κοσμικοῦ κέντρον κύκλου,
μακρὰν διστάς ἀρετῶν τὰς εἰκόνας

Τῷ γὰρ κρατίστῳ Μανουῆλ συνεγγράφεις
τοῦ χρυσοπάστου κυκλόθεν ταύτας δόμου,
ἔρψυχον αὐτῶν ἀρετῶν οἶκον κρίνων
ἔφρουρουντα ταύτας παρθένους ὡς περ κόρας

Τίλ. ὕψ' ὧν τροποῦται Δαλμάτας, Πέρσας, Δάκας
καὶ βάρβαρον πᾶν καὶ παράσπονδον γένος.

248 (φ. 113^a). Ἀνεπίγραφα ἀστρονομικὰ καὶ φιλοσοφικὰ εἰς πε-
ζὸν λόγον.

Ἄρχ. Ὅτι ἀππλιώτης λέγεται ὅτι ὁ ☉ (= ἥλιος) δι' αὐ-
τοῦ διέρχεται.

249 (φ. 115^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου κοσμηθεῖσαν».
Στίχοι 28.

Ἄρχ. Ἄν μηδὲν αἰτῶν μηδὲ λαμβάνων πάλαι
εὐεργετεῖν ἔτοιμον εἶχες καρδίαν,
ἀρχιεράρχα Μυρέων μυροβλύτα,
νῦν οἶδα μᾶλλον συμπαθέστερος γένη
5 χρυσάργυρον κόσμημα σοῦ λαβῶν τύπου.

Γεώργιον με τὸν Σκυλίτζην ἐκ γένους.
ἐξ Εὐγενειωτῶν θε τῆς ῥίζης Ἄνναν
ἐμοὶ ζυγεῖσαν ὑπὸ σοὶ νυμφοστόλῳ.

Τίλ. φῶς Τριάδος ὁδὸς τῆς μοναρχικῆς βλέπειν.

250 (φ. 115^b). «Εἰς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ
Σκληροῦ».

Ἄρχ. Σοῦ καὶ τύποι στίλβοντες ἦσαν χρυσίῳ

ἄνανδρε μῆτερ, καλλύνω τῷ χρυσίῳ
Κωνσταντῖνος σὸς λάτρης ἐκ Σκληρῶν γένους.

Τίλ. ἀνθραξι σῆς χάριτος ἐκτεφροῦσά μου
πᾶν ἔργον ὑπόχαλκον ὃ τρέφει φλόγας.

251 (φ. 115^β). «Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ Συναίτου». Στίχοι 7.

Ἄρχ. Ἐκ μαργαριτῶν, ἐκ λίθων, ἐκ χρυσοῦ
κοσμῶ τύπον σὸν, ζωσα χρυσῆ λυχνία.
Νικηφόρος σοῦ οἰκέτης Συναίτης

252 (φ. 115^β). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καθημένου ἐπὶ θρόνου καὶ ἠπλωμένου ἔχοντος τὰς χεῖρας». Στίχοι 12.

Ἄρχ. Εἰ τὴν σοφίαν κατιδεῖν βούλει, ξένε.

253 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χρυσοστόμου». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Ψυχὴν ἐμὴν ἄρδευε, πηγὴ χρυσέα.

254 (φ. 116^α). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον τίμιον λίθον τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Τὸ τμήμα λίθου τοῦ καλύψαντος τάφου
λίθον τὸν ἀκρόγωνον ὃν βάσιν φέρει.
Θεόδωρος Ῥὼς ἐκ φυλῆς βασιλέων.

255 (φ. 116^α). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον λίθον ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Τμήματι, Σῶτερ, λατομτοῦ σου τάφου
ὄρους, ἀλατόμντε Παρθένου λίθε,
στήριγμα, δεσμὸς τῶν διεστώτων γίνου
τῷ πατριάρχῃ τῆς Σιῶν Ἰωάννη

256 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀγίου Μαξίμου». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Εἰ μὴ μαθὼν ἤδειν σε, Μάξιμε, φθάσας.

257 (φ. 116^α). «Εἰς εἰκόνας τῶν ἀγίων Θεοδώρων». Στίχοι 17.

Ἄρχ. Εἰς πίστεως σύγκρατον ἀκραιφνῆ πόθον
βάψας ἀύλωσ τοῦ νοῦς τὴν γραφίδα.

258 (φ. 116^a). «Εἰς τὸν ἀπὸ τῆς Πόλεως προσαχθέντα στέφανον».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τί λαμπάδος χρῆ τῷ φεραυγεί φωςφόρῳ,
τί στίλψεως χρῆ τῷ διαυγεί λυχνίτῃ
καὶ σοὶ στεφάνου τί δέει χρυσηλάτου,
ἀναξ Μανουῆλ, πορφύρας ἔμπνουν ῥόδον.

5 ὄν μύρια τρόπαια κυκλόθεν στέφει,

μερῶν πλακέντα κοσμικῶν ἐκ τεττάρων;

Καὶ μάρτυρές μοι Σικελός, Πέρσης, Σκύθης,

Ἀντιόχου γῆ καὶ Κίλικες καὶ Χάλεπ.

Πλὴν ἀλλὰ σὴ θρέπτειρα καὶ δούλη πόλις

10 χρυσῷ στεφάνῳ λιθοκολλήτῳ στέφω

τὴν ἐξολοθρεύσασαν ἔθνη σὴν χέρα·

ἀλλῶς σε καὶ γὰρ ἀγκαλίσασθαι τρέμω.

Σὺ δ' ἀλλὰ ταῖς πρὶν προστιθείς νίκας νέας

δεῖ με χαίρειν σοῖς θριάμβοις εὐδόκει.

259 (φ. 116^a). «Εἰς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῆς παναγίας δεσποίνης ἡμῶν». Στίχοι 16.

Ἄρχ. Πολλαὶ Σολομῶν φησι τῶν θυγατέρων.

Τίλ. || Πλὴν ἀλλὰ κόσμησον εὐμενῶς δεξαμένη φ. 116

πρωτοστράτορος δῶρον ἐξ Ἀλεξίου,

ὑπεκλάλει μου μυστικωτέροις λόγοις.

260 (φ. 116^b). «Εἰς τὸν τάφον τῆς Σκληραίνης».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Βουστροφύλακος (;) Ἥλια συνευνέτιν

Σκληραϊναν Ἄνναν ὁ βραχὺς κρύπτω λίθος.

Μὴ γοῦν σπαράξης τὴν ἐμὴν πτύχα, ξένε,

μῆδ' ἐμβαλεῖς χοῦν ὀστέων ἀλλοτρίων,

5 κἂν ἐκταθῆ δρόμημα μακρῶν ἡλίων.

Κεκράξομαι γὰρ ὡς λαλεῖν ἔχει λίθος

ὃς ἄν συνάψῃ τῷ νεκρῷ νέκυν ξένον.

Τῆς τοῦ θεοῦ γένοιτο δεξιᾶς ξένος,

ὑλὴ γεέννης, Ἰσκαριώτου μέρος

10 καὶ τῶν ἀράντων τὴν βοήν πρὸς Πιλάτον
Τὸν Χριστὸν ἄρον, ἄρον εἰς Σταυροῦ ξύλον.

261 (φ. 116^b). «Στίχοι γεγονότες ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ κανικλείου πεσὼν ἐφ' ὑψηλοῦ τρικλίνου ἐν ᾧ ἦν ὁ Χριστὸς εἰκονισμένος, οὐδόλως ἔβλαβη». Στίχοι 21.

Ἄρχ. Ἀπαγγελῶ σου θαυμάτων τὰς αἰνέσεις
ἐν ταῖς θυγατρὸς τῆς Σιών, Σῶτερ, πύλαις.

Τέλ. τοῦ παιδὸς ἡμῶν Μανουὴλ φύλαξ γίνου.

Κανικλείου ταῦτα σοι, δικαιοδότα,
σὺν Εὐδοκίᾳ Κομνηνῇ τῇ συζύγῳ.

262 (φ. 116^b). «Ἦθοποιία τίνας ἀν εἶπη λόγους ὁ υἱὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ κανικλείου ἔβλαβῆς διαφυλαχθεῖς». Στίχοι 99

Ἄρχ. Πάλαι μὲν, Σῶτερ, πλάστα μου, ῥύστα, σῶστα¹

τοὺς παῖδας εἶχες ὑμνητὰς τερπνῶς κλαδιφοροῦντας
τὸν τετραήμερον νεκρὸν ἐγείρας ἐκ τοῦ τάφου

Τέλ. ||συγκατοικίζων ἐν Ἐδὲμ τὰ τέκνα τοῖς τεκοῦσι. φ. 117^b

263 (φ. 117^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δοθείσαν ἐν Ἀδριανου-
πόλει». Στίχοι 29.

Ἄρχ. Ἐκ τοῦ διώκτου καὶ σπαράκτου μὲν πάλαι
ἐξύστερον δὲ κήρυκος σοῦ γνησίου.

Τέλ. Νικόλαός σοι ταῦτα πιστὸς οἰκέτης

πρωτονοβελλῆσιμος ἐκ τῆς ἀξίας,

Μαυροκατακαλῶν δὲ πατρὸς ἐκ γένους,

Εὐφροσύνη τέ Δουκικῆς ῥίζης κλάδος

πρωτοστράτορος Μιχαὴλ τὸ παπλόθεν,

ὃς αὐτανάσσης ἦν σύναιμος Εἰρήνης,

Θεοδώρου δὲ πανσεβάστου πατρόθεν,

ὃς σῶζε, Σῶτερ, πρὸς τρυφῆς φέρων χλόην

Θεοδώρῳ συνάμα καὶ τῇ Μαρίας

τέκνοις συνάπτων εὐφροσύνης ἐν τόποις.

¹ Οὕτως ἄμετρος ὁ στίχος ἐν τῷ κώδικι.

264 (φ. 117^b). «Εἰς εἰκόνα τῆς τοῦ Χριστοῦ βαπτίσεως δοθείσαν εἰς τὸν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ναὸν τοῦ Προδρόμου παρὰ τοῦ Βασιλικοῦ». Στίχοι 35.

Ἄρχ. Πρὶν μὲν κατιδὼν πῦρ θεϊκῆς οὐσίας
 ρεῖθροις μίγν' σοῖς, σαρκικῆς ὕλης πάχει.
 φόδῳ ταραχθεὶς ἐστράφη, Ἰορδάνῃ

Τίτλ. Αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ ψυχικὴν σωτηρίαν
 Κωνσταντίνῳ πληροῦντι βουλήν συζύγου,

Ἀγγελοπώλων ἐκ γένους κατηγμένης
 τῆς Ἑλένης, καὶ τόνδε τὸν θεῖον τύπον
 διδόντι δῶρον τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου,

ταῖς σαῖς παρ' ὄχθαις εὐσεβῶς ἰδρυμένην

φ. 118^a || ὡς ἄν τρυφῆς πίνωσι τῆς θείας ὕδωρ
 πηγῆς ποταμῶν ἐξ Ἑδῆμ προηγμένων
 κοινῶς μετ' αὐτοῦ σύζυγος τῆ καὶ τέκνα.

265 (φ. 118^a). «Εἰς εἰκόνα τοῦ προφήτου Δαυιδ». «Εἰς εἰκόνα τοῦ προφήτου Δαυιδ».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Ἔοικε τοῖς τρέφουσιν ἀκραιφνεῖς πόθους

δυζῆν δεῖ τὰ φίλτρα τῶν ποθουμένων,

εἰ καὶ τάφων κρύψουσιν αὐτοὺς οἱ λίθοι.

Κάν γοῦν πικρὸν διεΐλε θανάτου ξίφος

5 τὸν φίλτατόν μοι παῖδα Μανουῆλ φθάσαν,

ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸν ζῶντα τῇ ψυχῇ φέρων

βουλήν περατῶ τοῦδε καὶ τεθνηκότος,

καὶ τοῦ προφήτου Δαυιδ γράφων τύπον

δῶρον προσάγω τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου,

10 ἧς ἐγγύθεν ῥοῦς ὑδάτων Ἰορδάνου.

Σὺ δ' ἀλλ' ὁ θῆρας ἡμερώσας ἀγρίους.

ὁ λίθον ἰδὼν ἐξ ὄρους τετμημένον

καὶ δέχα χειρὸς λατύπου τεραστίας

θηρῶν νοπτῶν ἀρπάσαις ψυχοφθόρων

15 καὶ πρὸς τὸν ἀκρόγωνον ἐδράσαις λίθον,

πρὸς οὐρανοῦ τὸ θεῖον ὑψώσας ὄρος.

Κωνσταντίνον με καὶ σύνευνον Ἑλένην

καὶ παῖδα φίλον Μανουῆλ σὸν οἰκέτην
Ἀγγελολώλων ἐκ φυλῆς κατηγμένον.

266 (φ. 118^a). «Εἰς τὴν ἀποσταλείσαν πρὸς τὸν Χριστοῦ τάφον
χρυσὴν κανδύλαν»

Ἔχει ὅλον ὡδε:

Χριστοῦ μὲν ἐν σοὶ πρὶν καλυφθέντος, τάφε,
σμίρνα προσήχθη συμπλακεῖσα σινδόσι
καὶ λιθωνωτὸς ἐγκατερράνθη κύκλω
μυρορροούσαις ὀρθρίαις μαθητρίαις.

5 Ὁ χρυσὸς οὐκ ἦν ὡς βασιλέα τάφῳ
καὶ τοῦτον ἠτοίμαζε σοὶ δῶρον φέρειν
Κομνηνὸς ὄρπηξ πορφύρας Ἰωάννης
σκοπῶν ἀνάψειν χρυσέαν σοὶ λυχνίαν.

Ἐπεὶ δὲ τοῦτο μὴ προῆλθεν εἰς τέλος,

10 παῖς πορφυρανθῆς Μανουῆλ αὐτοκράτωρ
ταύτην ἀναρτᾷ σοὶ, τάφε ζωηφόρε.

πληρῶν πατρὸς βούλησιν, ὡς υἱοῖς νόμος,
θέλων καθάπερ πατρικὸν κλῆρον μέγαν
καὶ τὴν δι' αὐτὸ συμμετροῦσασθαι χάριν.

267 (φ. 118^a). «Εἰς τάφον». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Εἰ μὴ θαλάσσης ἢ πετρῶν ἔφυς, ξένε,
δάκρυσι τοῦτον τὸν πικρὸν λίθον βρέχε,
μαθὼν τίς ἐνδον μαργαρίτης ἐκρύβη.

Φέρει γὰρ ἄνδρα τὸν Πεκούλην ἐκ γένους

5 Βασιλείου, πρῶτιστον ἐν δικασπόλοις,
κοιαιστόρων τὲ σεμνύναντα τοὺς θρόνους.

Τίλ. μελενδυτήσας Βαρλαάμ κεκλημένος.

Ἔγνωσ τὸν ἄνδρα τοιγαροῦν εὐχου, ξένε,
κατοικίαν σχεῖν τῆς Ἐδὲμ τοῦτον μέσον
καὶ τοῦ θεοῦ πρόσωπον ἐν φωτὶ βλέπειν.

268 (φ. 118^a) «Εἰς τὸν Χριστὸν ἐλκόμενον ἐπὶ τῷ σταυρωθῆ-
ναι». Στίχοι 15.

Ἄρχ. Ἐκλίνεν οὖς, ἤκουσεν, ἠδύνθη πάλαι
ὁ πρῶτος Ἀδάμ, τὴν θέωσιν ἐλπίσας.

Τιλ. Ἰσιγὰ γὰρ ὡς περ καὶ κρίνοντος Πιλάτου φ. 118⁶
ὡς οἶον ἔμπνοος ἐγγραφεὶς τῷ τεχνίτῃ.

269 (φ. 118⁶). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθεοῦ».

Ἐχει ὅλον ὦδε·

Ἐγκαρδίου πῦρ πίστεώς τε καὶ πόθου
εἰς πυρσὸν ἀέριον ἀρθέν δεικνύων
μοναχὸς οἰκτρὸς λοῖσθος ἐν μύσταις Κλήμης

ἐν ὑλικοῖς χρώμασι τὸν τύπον γράφω

5 τοῦ πατριάρχου τῆς Σιών Ἰωάννου,

τοῦ τῶν μοναστῶν ἀρχετύπου κανόνος.

Ἰακώβον δὲ σύγγονον Χριστοῦ λόγον

συνεικονίζω τῆς Σιών πρῶτον θύτην.

οὗ κατ' ἶχνος ζῶν κληρὸν ἀύχει τὸν θρόνον

θεῖα Μανουῆλ αὐτοκράτορος κρίσει.

Αἰτῶ δ' ἀπ' ἀμφοῖν λύσιν εὐρεῖν πταισμάτων·

ὡς ἱεραρχῶν καὶ γὰρ αὐτῶν ἡ χάρις.

270 (φ. 118⁶). «Εἰς τάφον».

Ἐχει ὅλον ὦδε·

Τεραστία τις ὦδε τοῦ τύμβου φύσις.

Ταῖς μὲν γὰρ ἀφαῖς ψυχρὸς ἐστὶν ὁ λίθος,

ἀλλ' ἐκφλογίζει τὰς βλεπόντων καρδίας.

Οὐκ οἶδ' ὅθεν πῦρ ἐξ ἀφανοῦς ἐκθλίβων,

5 ὅμως συνῆκε τῆς φλογὸς τὴν αἰτίαν.

Κρύπτει γὰρ ἔνδον τῶν χαρίτων τὴν μίαν,

τὸ πορφύρας βλάστημα, τὴν Εὐδοκίαν,

ἧς χρύσειον ρίζωμα τῆς γεναρχίας

Κομνηνοφυῶν ἐκ τρισαυτοκρατόρων.

10 Πάππος γὰρ Ἀλέξιος, εὐσεβῆς ἀναξ,

ὁ σκῆπτρα Ῥώμης προσλαβὼν ἄθλον μέγα

ἔφρενῶν σταθαρῶν καὶ βριαρᾶς παλάμης.

Πατὴρ δὲ βλαστὸς πορφύρας Ἰωάννης.

- ὄν ἐν μάχαις ἐφριξε Πέρσης τοξότης,
 15 Σκύθης ἀμαγεύς. Ἴταλῶν γαῦρον γένος
 καὶ γῆς ἕω σχοίνισμα καὶ δυσμῶν ὄροι.
 Σύναιμος ἀναξ Μανουήλ, κλῶν πορφύρας,
 αὐτοκράτωρ κράτιστος, εἰς ῥώμην λέων
 καὶ πυκνὸς εἰς νοῦν καὶ γλυκασμὸς ἐν λόγοις·
 20 οὐ καὶ ῥοπήν ἐπληξεν ὀφθαλμοῦ μόνην
 Ἄντιοχεύς, ἀμετρον ὄφρυν εἰσφέρων,
 καὶ τῆς Ἄγαρ παῖς, Ἴκονιεύς ἱππότης
 καὶ γῆ Τριδαλλῶν καὶ τόποι Παριστρίων.
 Οὕτω γενῶν ἔχουσα τῆς εὐκληρίας
 25 εἰς κάλλος ἦν ἀγαλμα φύσεως ξένον,
 εἰς ἦθος εἰκῶν ἀρετῶν ὄλων μία,
 εἰς νοῦν ὑπερβάλλουσα θήλεος φύσιν,
 εἰς χεῖρας ὡς ῥοῦς ἐκρέουσα τὰς δόσεις.
 εἰς προσλαλιὰν καὶ μέλιτος γλυκίων.
 30 Ἄλλ' ὦ φθορὰ, σύνοικε καρπὲ τοῦ ξύλου,
 ὄν ἡ γυναικὸς ἐτρύγησεν ἀπάτη,
 τίς φεύζεταιί σου τὴν ἀεῖδρομον ῥύμην,
 τίς σοῦ κρατήση, κἄν φορῆ κράτους στέφος;
 Τὴν γὰρ τοσαύτην καὶ γένος καὶ τοὺς τρόπους
 35 λίθων πτύχες κρύπτουσιν ὡς κόνιν μόνην.
 Θεόδωρος δὲ Βατάτζης συνευνέτης,
 ὄν ἤρεν ὑψοῦ τοῖς συναφείας νόμοις
 τῶν πανσεδάστων εἰς ὑπέρτατον τόπον
 θρηνεῖ, ῥαγείσης τῆς φήλης συμψυχίας.
 40 Θρηνοῦσι παῖδες, τάχ' ἄν ἐξείποις βλέπων,
 τὴν ἀμπελον βότρυνες ἀνεσπασμένην,
 τὴν κυπάρισσον οἱ κλάδοι τετμημένην.
 Θρηνεῖ δὲ καὶ πᾶς τὸν τάφον μαθῶν τίνος,
 τὸ ῥευστὸν εἰς νοῦν τοῦ βίου προσλαμβάνων.
 45 Σὺ δ' ὁ πλάσας πρὶν, τόνδε σύνδεσμον λύσας
 καὶ πάλιν εἰς ἀφθαρτον ἐλκύσων δέσιν
 οὐς νῦν διεῖλες οἷς λόγοις οἶδας, λόγε,
 || σύναψον αὖθις εἰς μίαν κατοικίαν.

δταν μερίζης τὰς μογὰς τοῖς ἀξίοις
50 διδοὺς Ἐδὲμ σκῆνωμα καὶ τρυφῆς χλόην.

271 (φ. 119^α). «Εἰς τὸν τάφον τῆς σεβαστῆς κυρᾶς Σοφίας».

Ἔχει ὅλον ὄδι.

Εἴ τις βλεφάρων ἐκπετάσας τὰς πτύχας
ἐπόψεται σίας τοὺς προκειμένους τάφους,
δάκρυα πικρὰ καρδιαλγῶν σταζέτω
καὶ γῆς τὸ πᾶν ἔδαφος αὐτοῖς πλυνέτω.

5 Κοιλίᾳ γάρ ἐστι τοῦτο κλαυθμῶνος νέα,
ἀναστομοῦσα τῷ βλέποντι κυκλόθεν
θρήνων ἐπ' αὐτοῖς μυριοβλύτους φλέβας.
Τύμβον δὲ τοῦτον κατιδὼν πάντων πλέον
ἐνταῦθα μὴ δάκρυον ἀπλῶς βλυσάτω.

10 ἀλλ' αἷμα θερμὸν ἐκραγὲν τῆς καρδίας.
Αὕτη γάρ, ἦν πλάξ συγκαλύπτει τοῦ τάφου,
παῖς ἦν σεβαστῆ τῶν σεβαστοκρατόρων,
ῶν τοὺς νεκροὺς κρύπτουσιν οἱ λοιποὶ λίθοι,
κλῆσιν Σοφία, καλλονὴν ὄλη χάρις,

15 εἰς κόσμον ἠθῶν ἀρετῶν κρᾶσις μία,
εἰς νοῦν ὑπὲρ θήλειαν ἐξ εὐφύιας,
εἰς δωρεὰς βρύουσα καὶ πηγῶν πλέον.

Ἐξ εὐγενῶν δὲ σχοῦσα τὸν συνευνέτην
ἐν ἄρρεν, ἐν καὶ θῆλυ τέκνον ἐκκύει,

20 ἐν ἐβδόμῳ δὲ καὶ δεκάτῳ τῷ χρόνῳ
συμψυχίας ῥαγεῖσα τῆς τοῦ συζύγου
κάλλους τὸ φῶς ἐκρυσεν ἀμφίων ζόφῳ.

Ὅμως τὰ τέκνα τοῦ γένους ἐπαξίως
ἀνῆξεν, ἐθρέψατο μυρίοις πόνοις.

25 Καιροῦ δὲ καλέσαντος αὐτὰ πρὸς γάμον.
κάνταῦθα λαμπραὶ τῶν βίων αἱ συνδέσεις.

Ἄλλ' ὧ φορὰ κλύδωνος ἀγρίας ζάλης,
ἀλλ' ὧ τροχοῦ δόνησις ἀστατουμένη,
ὄνειρε κόσμει¹, πάντα σοῦ ψεύδους γέμει.

¹ Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος κόσμου.

30 Ὁ παῖς γὰρ αὐτῆς ἠρπάγη καὶ πρὸ χρόνου
καὶ πῦρ ἀνῆψε θλίψεως τῆ καρδία.

Πλὴν καὶ πάλιν φλόξ ἐξανήφθη δευτέρα.

τοῦ τῆς θυγατρὸς ἐκθανόντος συζύγου.

Τί γοῦν το λοιπὸν; Ἄδέτω Δαυὶδ λύρα:

35 ἦν ὡς μονάζον στρουθίον μέσον δόμου

τὴν παῖδα μήτηρ ἐν βίῳ κεκτημένη

οἷα δρόσον ψύχουσαν αὐτῆς τὰς φλόγας·

ἡ παῖς δὲ πάλιν τὴν τεκοῦσαν καὶ μόνην

τῶν θλιβερῶν εὔρισκε παραμυθίαν·

40 ψυχὴν γὰρ εἶχον δυοὶ σαρκίοις μίαν.

Οὐκ εἶδε καὶ γὰρ ἡλίου φρυκτωρία

μητρὸς, θυγατρὸς¹ φίλτρον ἀλλήλοισι τόσον.

Ἐρῶ πάλιν ἄπιστα πάντα σου, βίε·

ῥέεις ὑπερ ῥοῦν, τῆς σκιάς μᾶλλον λυε (;)

45 Οὐκ εἰς μακρὸν γὰρ συμβιώσασαι χρόνον,

εὔρον διαιροῦν τοῦ θανάτου τὸ ξίφος.

Ἐντεῦθεν ἡ παῖς δυστυχῶς μένει μόνη,

αἰδακρυς ζήσασα τὸν λοιπὸν χρόνον,

ἕως τὸ κοινὸν φύσεως δοῦσα χρέος

50 κὰν τοῖς τάφοις ἔδειξε τὸν πάλαι πόθον

μητρὸς κόνει μίξασα τὴν ταύτης κόνιν.

Ἄλλ' ὧ συνάπτων καὶ διαιρῶν ἐν κρίσει,

σύνδεσμε πάντων τῶν διεστῶτων, λόγε,

τὰς ἐν βίῳ πρὶν ἀμερῶς συνημμένας

55 σύναψον αὐθις ἐν τρυφῆς θείας χλόῃ

τιθεῖς τέκνω χαίρουσαν ἅμα μητέρα.

272 (φ. 119^a) Δημοτικὰ ἀνεπίγραφα εἰς Μανουὴλ Κομνηνόν.

Ἔχει ὄλον ὦδε·

Ἔστι πιστὸς ἐν οὐρανῷ μάρτυς τῶν σῶν τροπαίων

ὁ φωτοδρῦτης ἥλιος, ὁ μέγας ἀστεράρχης

ἐκ μὲν τῆς ἔω προελθὼν, βλέπων αὐτὸς ὑψόθεν

¹ Πρὶν ἢ γράψῃ τὴν λέξιν θυγατρὸς εἶχεν ἀρχίσαι γράφων ἦτι ἦτοι τὴν ἀρχὴν τῆς κατόπιν λέξεως φίλτρον.

τὰ κράτη τὰ κατὰ Περσῶν καὶ τῶν Ἀντιοχέων
 5 καὶ πάλιν αὖθις μετελθὼν ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν
 τὰς ἐν θαλάττῃ σου λαμπρὰς καὶ θαυμασίας νίκας
 ἡκάκειθεν αὖθις διελθὼν ἐπὶ δυσμῶν τοῦ ὄρους
 τῶν Τριβαλλῶν καταστροφὴν, Παιόνων τὴν δουλείαν
 καὶ Δαλματῶν ὑποταγὴν καὶ τῶν Δακῶν τὴν φρίκην
 10 καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ μέγιστον καὶ κρεῖττον.
 προέλευσιν σικελικῆς νήσου τυραννοτρόφου.
 Καὶ τίς λοιπὸν ἰσόμετρος ὕμνος ἀντεισαχθῆ σοι,
 τοιούτου σε κηρύττοντος τοῦ μάρτυρος ἐξ ὕψους ;

Ἐκ τοῦ θεοῦ τοῦ πλάσαντος καὶ στεφανώσαντός σε
 δοθεὶς θεὸς τοῖς ἐπὶ γῆς τοῦτον μιμεῖσθαι σπεύδεις,
 ὑπὲρ τῶν δούλων πολλαχοῦ σοῦ τὴν ψυχὴν προθύων.
 ἀλλὰ καὶ λέγειν ἔοικῶς πρὸς τὴν σειρὰν τοῦ γένους
 5 Αὐξάνεσθε, πληθύνεσθε, συνεκδλασπάνοιτέ μοι,
 ἀνάκτορα πληρώσατε τῶν ἐξ ὑμῶν ἐκγόνων.
 Καὶ μαρτυρεῖ νυμφεύματα τῶν σῶν ἀδελφοπαίδων.
 Καὶ γὰρ τὸν Ἰσαάκιον τὸν τῆς συναίμου παῖδα
 τῆς Εὐδοκίας, τοῦ βλαστοῦ τῆς πατρικῆς πορφύρας,
 10 τῆ τοῦ σεβαστοκράτορος Εἰρήνην δισεγγόνην
 νυμφοστολῶν εἰς αὐξήσιν τοῦ γένους συμψυτεύεις.

Ἦκουσεν ὕψος οὐρανοῦ, γῆς πλάτος ἠνωτίσθη
 καὶ πᾶν θαλάσσης πέλαγος τὰ προτερήματά σου,
 πορφυραυγέστατε φωστήρ, αὐτάναξ σκηπτροκράτωρ.
 Ὡς γὰρ ὁ μέγας ἥλιος ἀνατολῆς ἐκλάμψας
 5 τῶν σῶν τροπαίων ταῖς αὐγαῖς κύκλω τὴν γῆν πυρσεύεις
 Καὶ μάρτυρες Ἰκονιεῖς, πρίγκιψ Ἀντιοχέων
 καὶ χώρα πᾶσα περσικὴ, πᾶσα σατραπαρχία
 καὶ Τριβαλλοὶ δουλόμενοι, Δαλμάται προσκυνοῦντες
 καὶ Παιονίας ἀρχηγὸς σὺν ὑποφρίσσων κράτος
 10 καὶ νῆσος ἡ σικελικὴ σπονδᾶς ἐξαιτουμένη,
 ἐξ ὧν τὴν θρεψαμένην σε μητέρα δούλην Ῥώμην
 Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τοῦ πρώτου γραφέντος ἐξιδουμένου.

ἐμπλεων τίθεις χαρμονῆς, σκιριστῶν παρασκευάζεις.
προσέτι καὶ νυμφοστολῶν τοὺς ἀδελφόπαιδάς σου,
καὶ χαίροις, ἀναξ Μανουήλ, οὕτως αὐτὴν εὐφραίνων.

273 (φ. 119^b). «Εἰς τὸν τάφον τοῦ πρωτοψάλτου Ἰωάννου τοῦ
Μανουγρᾶ ρ. Στίχοι 25.

* Αρχ. * Ἄν ἐν ποταμοῖς τῆς Βαβυλῶνος γράφη.

274 (φ. 119^b). «Εἰς τὸ θαῦμα τοῦ τυφλοῦ εἰκονισθὲν». Στίχοι 10.

* Αρχ. Φῶς ἐξ ὕδατων τοῦτο νικᾷ τὴν φύσιν.
φ. 120^a Τελ. - καθυγιάζον καὶ φρένας καὶ σαρκίον.

275 (φ. 120^a). «Εἰς τὸ θαῦμα τοῦ παραλύτου εἰκονισθὲν ἐν τῷ
αὐτῷ λουτρῷ». Στίχοι 10

* Αρχ. Προβατικῆς μὲν πρὶν κολυμβήθρας ὕδωρ.

276 (φ. 120^a). «Εἰς τὸν τάφον τοῦ Κομνηνοῦ».

Εἰ καὶ πρὸς ἄλλους ἀφορῶν τύμβους, ξένε,

βραχὺ σταλάζον δάκρυον παρατρέχεις,

ἀλλ' ἐνθάδε στάς μὴ τὸ σύνηθες δράσης,

ἐκ τῆς γραφῆς οὐδὲ τὸν τάφον μαθὼν τίνας

5 στεναγμὸν ἄρον, ῥῆξον αὐτὴν καρδίαν,

ῥοῦν αἱμάτων ἐκβλυσσον ἀντὶ δακρύων.

Κρύπτει γὰρ ἐντὸς τὸν Κομνηνὸν μπρόθεν

θεοδώρας βλάστημα, πορφύρας κλάδον

αὐτοκρατοῦντος Μανουήλ τῆς¹ συγγόνου.

10 Ἀλέξιον τὸ θαῦμα τοῦ παντὸς γένους,

ώραϊον ἰδεῖν, εἰς λόγους ὑπὲρ μέλι,

ὄλον γλυκασμὸν, χαρμονὴν, ὄλον χάριν,

άνθος νεαρᾶς, εὐσταλοῦς ἡλικίας,

εἰς χεῖρας ἀξύμβλητον ἐξ εὐανδρίας,

15 εἰς τοξικὴν ἄριστον, εἰς ἱππασίαν,

θάλασσαν οἴκτου, δωρεῶν πᾶσι βρύσιν,

εἰπεῖν ἀπλῶς σύγκραμα καλοῦ μυρίων,

ᾧ συζυγεῖσα δεξιαῖς σὺν ἐλπίσιν

¹ Εἶχεν ἀρχίσαι γράφων του

Ἄννα Κομνηνὴ Δουκόβλαστος μητρόθεν
 20 τῆς φύσεως ἀγαλμα χαρίτων γέμον
 μικρὸν συνανθεῖ καὶ συνεκφθίνει τάχος.
 ἐν σχοῦσα τέκος¹, ὡς περ ἀμπελος βότρυν.
 Αἰφνης γὰρ οὗτος ἐξεμεί ροῦν αιμάτων.
 καὶ συννοήσας ὡς ὁ πᾶς ψεῦδος βίος
 25 ῥιπτεῖ τὰ φίλτρα² καὶ συνεύνου καὶ τέκνου
 καὶ τῶν χλιδῶντων χρυσοῦφῶν ἀμφίων,
 τὸ φωτοποιὸν ἀντιλαμβάνει μέλαν
 καὶ κληῦσιν ἄλλην ἔσχεν Ἀθανασίου.
 φλέγει δὲ σάρκας ἐκ καμίνων ἀφλόγων
 30 Ἄψυχος ὧδε συγκαλύπτεται κόνις
 μάργαρος οἶος ὡς ἐκύτρῳ τῷ τάφῳ.
 ὄν κοινὸν ἢ σύζυγος εὐρήσει τέλος
 τιροῦσα τούτῳ καὶ θανόντι τὸν πόθον.
 Σὺ δ' ἀλλὰ μαθὼν ταῦτα μὴ θρήνει μόνον,
 35 εὔχου δὲ τοῦτον, σύζυγόν τε καὶ τέκνον
 κοινῶς συνεῖναι καὶ τρυφῆς ἐν τῇ χλόῃ
 λιταῖς πανάγνου μητρανάνδρου Παρθένου
 καὶ τρισσολαμπῆς τοῦ θεοῦ φέγγος βλέπειν.

277 (φ. 120^a), «Εἰς τὰ εἰκονισθέντα ἐν τῇ σεβασμῆ μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῇ κατὰ τὸ Στενόν».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Πολλὰς φυτεύσας δωρεῶν σῶν ἀμπέλους
 τῷ παραδείσῳ τῆς μονῆς ταύτης, ἀναξ.
 ἐρυθρογράφοις σῆς χειρὸς σημασίαις
 καὶ ληνὸν ἡμῖν ἀνορύξας χαρίτων
 5 χρυσαῖς ἐπεθρίγγωσας αὐτὰς σφραγῖσι
 φ.120^b ¶ Καὶ νῦν τρυγῶντες βότρυας θυμηδίας
 σὲ τὸν φυτουργὸν εἰκονίζομεν πόθῳ
 καὶ γνήσιόν σοι μυστικὸν Νικηφόρον,

¹ Εἶχεν ἀρχαίαι γραφῶν βρ(έφος).

² Εἶχε γράφει πρότερον τὴν λέξιν τοῦς, ἣν ἐν μέρει μόνον ἐκάλυψε τὸ ἱερίτα ἐκ' αὐτῆς γραφῆν φ τοῦ φίλτρα.

τὸν πιστὸν ἀμφοῖν, καὶ θεῶ καὶ σῶ κράτει,
 10 δι' οὗ μεσίτου καὶ δι' οὗ ποδηγέτου
 φυτοκομεῖν ἔτοιμος εὐθύς εὐρέθης.

Ἄλλως δ' ἀμοιβὴν οὐκ ἔχοντες ἀξίαν,
 κόρην τυποῦμεν παμβασιλέως λόγου,
 ἀνάκτορον ζῶν, τοῦτον ἐν μέσῳ φέρον
 15 ὡς αὖ ὁ μὲν δύναμιν ἀμφιζωννύη,
 ἢ πᾶς τροπαίσις τὸ στέφος πλέον στέφη
 ζῆν τέ σοι δώσουσι μακροὺς ἡλίους
 καὶ βασιλείαν ἀτελεύτητον τέλος.

278 (φ. 120⁶). «Εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Ἐχει ὄλον ὠδε·

Αὕτη μοναστῶν ἡ κατοικία, ξένη,
 οὐκ ἦν μὲν ἀπόγραπτος ἐν μοναῖς πάλαι,
 ἀλλ' οἶκος εὐχῆς καὶ δεήσεως τόπος.
 Ἄνῆρ δὲ πλήρης Πνεύματος χαρισμάτων,
 5 θεοῦ δοχεῖον, Συμεῶν θείοις τρόποις,
 κανῶν ἀκριβῆς τοῦ μονοτρόπου βίου
 ἤγειρε ταύτην τῇ παναλκεῖ Τριάδι,
 θέμεθλον ἐνθεῖς πίστεως θεῖαν πέτραν,
 τῶν χιλίων μὲν ἑξάκις μετρουμένων
 10 ἀφ' οὗ θεὸς προῆξε δίσκον ἡλίου,
 αὐθις δ' ἑκατὸν ἑξάκις ποσουμένων,
 καὶ τῶν δεκατρισσάκις ἀριθμουμένων
 καὶ τῆς μονάδος ἐννάκις συνηγμένης
 Εἶν δὲ μέχρι τερμάτων αἰωνίων
 15 φρουροῦσα ταύτην τῆς Τριάδος ἡ χάρις
 αὐτοῦ προσευχαῖς, κὰν παρέλθῃ τὸν βίον.

279 (φ. 120⁶). «Ἐπὶ τῷ ἀναρτηθέντι τρικανδύλῳ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Βῆρου». Στίχοι 12.

Ἄρχ. Πολλὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι καὶ νῦν μοι, μάκαρ,
 Τέλ. ὁ πρωτονοτάριος αἰτῶ καὶ πάλιν,
 μυροβλύτα, φρούρει με, παιῶν, ἐγγόνους,
 τέλος δὲ πᾶσι τοῖς Ἐδὲμ κλῆρον νέμοις.

280 (φ. 120^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ». Στίχοι 10.

Ἄρχ. Ῥυσθειῖσα δεινῆς καὶ πολυχρόνου νόσου
ἢ μᾶλλον ἄδου τῶν πυλῶν ἐξηγμένη.

Τελ. Εὐδοκία Δούκαινα σὸν γράφω τύπον
μίξασα τοῖς χρώμασι καὶ νῦν τὸν πόθον.

Σὺ δ' ἐν βίῳ μὲν προστάτει μου καὶ σκέπε,
τέλος δὲ τρυφῆς ἐγκατασκίνου χλόη.

281 (φ. 120^b). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρ-
τυρος». Στίχοι 16.

Ἄρχ. Τὸν δίχα χειρὸς ἐξ ὄρους τετμημένον
λίθον τὸν ἀκρόγωνον ἐν ψυχῇ φέρων.

Τελ. Βασίλειος δὲ Καρύκης, πιστὸς λάτρις
πέτρα πόλου σοῦ καρδίᾳ προσεδράσας
σῆς εἰκόνοσ πίνακα χρυσῶ καλλύνει.

Σὺ δ' ἐν βίῳ, πρώταθλε, προστάτης γίνου
[καὶ] μακρὰν αὐτοῦ δυσχερὲς πᾶν ἐκτρέποις,
ἐν τῇ κρίσει δὲ τὴν Ἐδὲμ κλῆρον νέμοις.

282 (φ. 121^a). «Ἐκφώνησις Λέοντι τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ ἐπὶ τῇ
χειροτονίᾳ Νικολάου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου· ὁκονόμηται δὲ ὡς
ἀποσχεδιασθεῖσα».

Ἄρχ. Ἐποτέ τινος καὶ ἄλλης κρείττονος, θεόληπτε βα-
σιλεῦ, εὐμοίρησε διὰ σοῦ τὸ ὑπήκοον θυμηδίας. Τελ. μὴδ'
ἀτυχεῖσαι τῶν περὶ αὐτοῦ χρηστοτέρων ἐλπίδων τὲ καὶ ἐκ
βάσεων.

283 (φ. 122^b). «Ἐπιβατήριος ἐπὶ τοῖς τιμίσις λειψάνοις Λαζάρου,
ἃ Λέων ὁ φιλόχριστος βασιλεὺς ἐκ Κύπρου μετήνεγκεν».

Ἄρχ. Λάζαρος ὁ Χριστοῦ φίλος τὸ παρὸν πνευματικὸν
συγκεκρότητα σύστημα. Τελ. ἢ τῶν πραγμάτων ἐνέργεια
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

284 (φ. 123^b). «Τοῦ αὐτοῦ ἐκφρασις πομπῆς ἱερᾶς. ἦν Λέων ὁ εὐσεβῆς βασιλεὺς ἐπὶ τοῖς τιμίαις λειψάνοις πεποίηται Λαζάρου τοῦ Χριστοῦ φίλου, ὅτε πρῶτος αὐτὰ ἐκ Κύπρου μετήνεγκεν».

Ἄρχ. [Τ]ὸν ἱερὸν τοῦτον σύλλογον καθορῶν καὶ τὴν πολυάνθρωπον ταύτην πανήγυριν. Τέλ. νῦν τὲ καὶ εἰς τὴν ἐκεῖθεν βασιλείαν γένοιτο ἀμὴν.

285 (φ. 125^b). «Σύμβολον πίστεως ἐπιδοθὲν ἐπὶ τῇ τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ προχειρίσει».

Ἄρχ. Καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀξιέπαινον νόμον εἰδώς. Τέλ. καὶ παρὰ τὴν ἀξίαν ἡμῖν ἐπιχορηγησάσης τὰ κρεῖττονα.

286 (φ. 127^a). «Δημηγορία ἐπιτραπέζιος ὑπὸ παρουσίᾳ Λέοντος τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως».

Ἄρχ. Ἐπερ πολλοῖς τῶν συμπαρόντων οἶδα πραττόμενον καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο τολμώμενον. Τέλ. καὶ τῶν ἐκεῖθεν ὑμῖν ἀγαθῶν τὰ ἐξαιρέτα πρεσβεῖαις τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου αὐτοῦ μητρὸς καὶ πάντων αὐτοῦ τῶν ἀγίων· γένοιτο· ἀμὴν.

287 (φ. 129^b). «Δημηγορία ἐπιτραπέζιος ὑπὸ παρουσίᾳ Λέοντος βασιλέως».

Ἄρχ. Οὐ μάταν ἔοικε, πανάγαθε βασιλεῦ. Τέλ. ὁ πάντα συμφερόντως διεξάγων θεὸς πρεσβεῖαις τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου αὐτοῦ μητρὸς καὶ πάντων αὐτοῦ τῶν ἀγίων· γένοιτο· ἀμὴν.

288 (φ. 130^b). «Δημηγορία ἐπιτραπέζιος τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἀγίων Φώτων ἐν τοῖς 10' ἀκουσίτοις».

Ἄρχ. Ἐπαινῶ μετὰ τῶν ἄλλων τῆς βασιλικῆς εὐταξίας. Τέλ. ὧν καὶ ταῦτα τὰ κατὰ γῆν σκιαὶ τινες ἀμυδραὶ καὶ ἀπνηχῆματα καθεστήκασιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

289 (φ. 131^b). «Δημηγορία ἐπιτραπέζιος ὑπὸ παρουσίᾳ Λέοντος

βασιλείῳ τῇ ἀναγνώσει τῆς πατριαρχικῆς ἀναβάσειωσ Νικολάου πατριάρχου ».

Ἄρχ. Καὶ τοῦ καιροῦ τὴν ἐνεστῶσαν ἀγάμενος ἑορτήν. Τίλ. ἀκυρόνως τε καὶ ἀστασιάστως τὴν κυδέρνησιν εὐοδούμενος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν.

290 (φ. 132^α). «Δημηγορία ἐπιτραπέζιος τῇ ἑορτῇ Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου Λεόντος ἐστιῶντος ἡμῶς τοῖς ἑαυτοῦ σώστροις: — Δεύτερος οὗτος λόγος τῆς κατ' ἀρχὴν δημηγορίας ἐλέγθη· ἐτάγη δὲ ὧδε ».

Ἄρχ. Ὅτι μὲν εὐνοίας οἱ φθάσαντες λόγοι καὶ φιλικῆς ἔργον πίστεωσ. Τίλ. ἀνάγκη φύσεωσ καὶ χρέει πᾶσιν ἀπαραιτήτωσ ὀφειλομένῳ ὑπεῖκοντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν.

291 (φ. 134^α). «Νικολάῳ πατριάρχῃ ἔτι διάκονοσ ὦν ἀνθ' ὧν Νικολάου τοῦ Ξυλομαχαιρίου ἐπέκλην ἀλόντοσ ἐφ' οἷσ κατεῖπεν οὐ τῆσ ἀξίας τετίμητο διὰ τὴν συκοφαντίαν».

Ἄρχ. Λύσιν ἐκείνην εἰδῶσ τοῖσ τῶν ἀρρωστημᾶτων ἀφανεστέροισ. Τίλ. καὶ δεῖγμα προκεισθαι τοῖσ ἄλλοισ ἀνθρώποισ φιλίας ἀκραιφνοῦσ τε καὶ πίστεωσ.

292 (φ. 136^α). «Λίοντι βασιλεῖ ἐναρχομένῳ τῆσ διὰ τὸν τέταρτον αὐτοῦ γάμον παρασχεθείσῃσ ὑπὸ τῆσ ἐκκλησίουσ ἀπροβούλωσ ἀταξίουσ ».

Ἄρχ. Λόγοσ σοφὸσ εἰς εὐήκοον οὐσ ὁ σοφώτατοσ παρεγγυᾶ Σολομῶν. Τίλ. ἀνάγκη τοσ ἀπο τοῦδε ὡσ ἡ ἐπαγγελία πρὸσ ἑαυτὸν ἐπανάγεσθαι ».

293 (φ. 138^α). «Τοῦσ αὐτοῦσ περὶ τῶν αὐτῶν ».

Ἄρχ. Πολὺσ ὁ λόγοσ, χρηστώτατε βασιλεῦ, πειρώμενοσ ἡμᾶσ θορυβεῖν. Τίλ. εἴ τι δ' ἀντιπαῖον τῷ λόγῳ τῇ τῶν ἀκροατῶν εὐγνωμοσύνη τοῦτο προσανακεῖσθαι.

294 (φ. 142^a). «Τῷ αὐτῷ περὶ τῶν αὐτῶν».

Ἄρχ. [ ]¹ μὲν οὖν προσῆκε, χρησιτότατε βασιλεῦ, κράτει τοσοῦτω. Τίλ. σκύδαλα μὲν τὰ κατὰ γῆν τιμιώτατα, νηστειῶν δὲ βέλῃ τὰ δεινότετα ἠγνισάμενος.

295 (φ. 147^b). «Σταφάνῳ ὑπογραφαί βασιλείως τῶν ἀπορρήτων φίλῳ ἀνδρὶ».

Ἄρχ. Μένφεταιί μοι ὁ περιφανέστατος ὅποι δὴ πυνθάνομαι πατριίκιος Σαμωνᾶς. Τίλ. δέδοικα γὰρ μὴ καὶ αὐτός εἰ τοῦ καιροῦ τούτῳ τὰ πρὸς φιλίαν χήτει φασὶ τοῦ βίου τὴν φιλίαν αὐτοῦ ἐξωνούμενος.

296 (φ. 151^a). «Λέοντι βασιλεῖ περὶ τῶν κατὰ πολυγαμίαν εἰς συνηγορίαν παλαιούς προσκομιζόντων πατέρας»

Ἄρχ. Ναὶ Διονύσιον ἐπιγινώσκω, θεόσοφε βασιλεῦ. Τίλ. τῶν ἐνεργουμένων ὡς θέμις πάντα τούτους ἀλλοτριώσαντες.

297 (φ. 151^b). «Λέοντι βασιλεῖ κακοῖν ἐναρχομένῳ».

Ἄρχ. Ποῖ² μὲν; πανάγαθε βασιλεῦ, πολλὴ χάρις τῆς εἰς ἡμᾶς, ὡς ἔοικε κηδεμονίας. Τίλ. τοιούτους αἰεὶ πολέμους ἡμᾶς διώκειν εὐξόμεθα.

298 (φ. 152^b). «Τῷ αὐτῷ μετὰ ἐστίασιν ἐφορμήσαντι λόγοις».

Ἄρχ. Οὔτε καθέδρας, φιλανθρωπότατε βασιλεῦ. ἐφιέμενος. Τίλ. (ἀτέλις ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ μετὰ 25 στίχους) τῆ προτεραία ὑπὲρ καπνοῦ. . . .

Εἶνε γεγραμμένον μέλανι κηροτέρῳ τοῦ δι' οὐ ἐγράφησαν οἱ λοιποὶ λόγοι.

299 (φ. 153^a). «Τοῦ ὑπερτίμου **Κ**ελλοῦ ἐπιστολαί».

α' (φ. 153^a). «Εἰς τὸν καίσαρα». — β' (φ. 153^b). «**Τ**οῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν». Ἄρχ. Πότερον ὡς αὐλητής. — γ' (φ. 154^a). «**Τ**οῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν». Ἄρχ. Νῆ τὴν ἱεράν σου. —

¹ Λέξις διαγεγραμμένη καὶ νῦν ἀδιάγνωστος.

² Γραπτίον Σοί, ἄτε γραφίντος ἐρυθροῦ Π ἀντι Σ.

δ' (φ. 154^b). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν». Ἄρχ. Οὐχ ὅτι νῦν οὐ γράφω. — ε' (φ. 155^b). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν». Ἄρχ. Ἡ τοῦ μύθου κάμνλος. — β' (φ. 156^a). «Τῷ πατριάρχῃ Ἀντιοχείας τῷ Αἰμιλιανῷ». Ἄρχ. Ἐγὼ μὲν ὤμην. — γ' (φ. 157^a). «Τῷ αὐτῷ». Ἄρχ. Ἀλλὰ διατὶ θεοτίμητε. — δ' (φ. 157^b). «Τῷ αὐτῷ». Ἄρχ. Ἡ μὲν οὖν Ἀντιόχεια. — ε' (φ. 158^b). «Τῷ πρωτοσυκέλλῳ Λέοντι». Ἄρχ. Ὅποτε σὺ σαυτόν. — ζ' (φ. 159^a). «Τῷ Ξιφιλίνῳ». Ἄρχ. Μετεστράφησ ποτέ.

300 (φ. 160^a). «Τοῦ αὐτοῦ Λόγος σχεδιασθεὶς πρὸς Πόθον βασιτάρχην ἀξιώσαντα τοῦτον γράψαι περὶ τοῦ θεολογικοῦ χαρακτῆρος».

Ἄρχ. Μὴ θαυμάσης, Πόθε μοι φίλτατε.

Εὑρήται καὶ ἐν φ. 51 κ. ἰ. τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος 1182. Ἴδε **Κ.** Σάθκ Μισαιωνικῆς βιβλιοθήκης Τόμ. Ε' σ. ζς'. Ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ *Coxe* ἐν τῷ *Catalogus codicum Bibliothecae Bodleiana* σ. 743 κ. ἰ. ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 189 *Codex Miscellaneus* τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ὁξωνίου.

301 (φ. 165^a). «Τοῦ αὐτοῦ τῷ πρωτοπροϊδρω καὶ ἐπὶ τῶν κρίσεων κυρῷ Κωνσταντίνῳ».

Ἄρχ. Θαυμάζειν μοι λίαν ἔοικας.

302 (φ. 166^a). «Τοῦ αὐτοῦ Ἐξήγησις τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ τοῦ Πλάτωνος μαθηματικῆς περὶ ψυχῆς ὑπάρξεως ἢ γεννήσεως».

Ἄρχ. Ἐκ μέρους ἠρώτηκάς με τὸ πλατωνικὸν περὶ τῆς ψυχῆς διάγραμμα.

303 (φ. 167^b). «Ἐτέρας πλατωνικῆς ἐξήγησις διανοίξ ἀπὸ τοῦ Τιμαίου».

Ἄρχ. Ἐρᾶς τῆς πλατωνικῆς ἀκορέστως πηγῆς.

304 (φ. 168^b): «Ἐξήγησις τελιωτέρα περὶ τοῦ λειμματος».

Ἄρχ. Τί ποτέ ἐστι τὸ λείμμα ἠρώτηκάς.

305 (φ. 169^b). «Περὶ μουσικῆς».

Ἄρχ. Ἡ ἀληθὴς μουσικὴ περὶ ἧς εἴρηται τὸ Ἡμεῖς δὲ μουσικῆς κλέος οἱ ἀκούομεν.

306 (φ. 170^b). «Προλαμβάνοντα εἰς τὴν ῥυθμικὴν ἐπιστήμην».

Ἄρχ. Τῆς ὀρθμικῆς ἐπιστήμης ταῦτα προλαβεῖν σε χρεῶν.

307 (φ. 171^b). «Σύντομος ἔφοδος περὶ ἀστρονομίας».

Ἄρχ. Ἐμοὶ μὲν ἀποπεφάνθω.

308 (φ. 172^b). «Σύντομος παράδοσις τῶν δεκατριῶν παραλογισμῶν».

Ἄρχ. Συστείλαι σοι εἰς μέτρον ἐπιστολῆς τοὺς σοφιστικούς ἐδεήθης ἐλέγχους.

309 (φ. 174^a). «Περὶ φυσικῶν καὶ ἐπικτητῶν ποιότητων καὶ περὶ ἕξεως καὶ διαλέξεως».

Ἄρχ. Τῶν ποιότητων περὶ ὧν μαθεῖν ἀκριδέστερον ἐδεήθης.

310 (φ. 175^a). «Περὶ τῶν πρὸς τι καὶ σχημάτων καὶ χρώματος καὶ μορφῆς καὶ περὶ δυνάμειος καὶ ἀδυναμίας».

Ἄρχ. Τοῦ Πλάτωνος ὀρισσαμένου τὰ πρὸς τι καὶ εἰρηκότος.

311 (φ. 176^a). «Ἀφορμαὶ τῶν περὶ τὰ γένη ἐπιχειρημάτων».

Ἄρχ. Ἀξιολογώτατοι τῶν πρὸς τὸ γένος καὶ τὸ ἴδιον

312 (φ. 177^a). «Περὶ ἐρωτήματος διαλεκτικοῦ καὶ περὶ διαλεκτικῆς».

Ἄρχ. Οὐχ ἀπλοῦν τι πρᾶγμα ἐρώτημα διαλεκτικόν.

313 (φ. 178^a). Περὶ τοῦ δευτέρου βιβλίου τῶν Προτέρων ἀναλυτικῶν».

Ἄρχ. Ἡρώτησας τίς ἐστὶν ὁ σκοπὸς τοῦ δευτέρου βιβλίου τῶν Προτέρων ἀναλυτικῶν.

Ε. Π. ΠΑΤΗΣ Κ. Τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

314 (φ. 179^a). « Περὶ τῆς μίξεως τῶν προτάσεων καὶ περὶ εὐπορίας προτάσεων σύντομος ἔφοδος ».

Ἄρχ. Ἴδου σοι τὰς μίξεις τῶν προτάσεων ὡς ἐκέλευσας ἐν βραχεῖ κατὰ τὴν ἀριστοτελικὴν διάταξιν ἀποδίδωμι.

315 (φ. 180^a). « Ἐπὶ σκεύει χρυσῷ ἐν ᾧ εἰκονίσθη ὁ ἅγιος ἡμῶν βασιλεὺς κατατροπούμενος τὸν σουλτάνον ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἐκ χρυσοῦ τὸ σκεῦος, ἢ δὲ στιλπνότης
ἔοικε μάλλον ἀστράπτειν [νέον]¹ τρόπον.

Γεγραμμένας φέρει γὰρ ἀριστουργίας

Ῥώμης Μανουῆλ αὐτοκράτορος νέας,

5 τοῦ χρυσοειδοῦς νοῦν ἅμα καὶ σαρκίον.

Πάσης μὲν οὖν γῆς οὐδ' ὁ πᾶς ἀρκεῖ γῦρος,

σκεύους δὲ τούτου κυκλόθεν διεγράφη

ὁ πορφυραυγῆς οὔτος αὐσονοκράτωρ

φοδῶν, διώκων καὶ κατα κράτος τρέπων

10 τὸν ἀρχιπέρσιν πρὸς μάχην ὠπλισμένον

σὺν μυρίαῖς φάλαγξιν Ἴκονιέων

καὶ πῶς ἀμέτροις ἐντυχῶν χιλιάσι

βουνῶν φαραγγῶν ἀφανῶς ἀνηγμέναις

μονώτατος διεΐλε τὴν ὀμαιχμίαν,

15 ἐκεῖ μὲν ἐνθεν ἀνδρικῶς δόρου στρέφων.

Τὸν χρυσοῦν οὕτω ταῦτα χρυσοῦσι πλέον.

316 (φ. 180^a). « Ἐπὶ εἰκόνι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κοσμηθεῖση ».

Στίχοι 12.

Ἄρχ. Αὐτάγαθόν σε καὶ φιλεῦσπλαγχνον φύσει.

Τίλ. σκηνοῦντα τοῦτον εἰς Ἐδέμ δεῖξαι χλόην.

317 (φ. 180^a). « Ἐπὶ εἰκόνι τοῦ ἁγίου Θεοδώρου κοσμηθεῖση παρὰ τοῦ Σερβλίου κυροῦ Ἰωάννου ». Στίχοι 10.

Ἄρχ. Πρὸς δωρεῶν θάλασσαν ὧν ἔσχον, μάκαρ,

¹ Ἄντι τοῦ ὅκ' ἑμοῦ προστεθέντος νέον χῶρος κενός ἐν τῷ κώδικι.

διδούς Μανουήλ αὐτάνακτος Αὐσόνων
εὐεργεσιῶν τὰς βρούσεις ἀειρρόους.

Τίλ. Ἰωάννης σὸς δούλος αἰτῶ Σερβλίας.

318 (φ. 180^a). α' Ἐπί εἰκονίσμασι τοῦ τε ἀοιδίμου βασιλέως
Ἰωάννου, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κυροῦ Μανουήλ καὶ τοῦ υἱοῦ τούτου κυροῦ
Ἀλεξίου ρ.

Ἔχει ὅλον ὦδε·

Πάππος, πατήρ, παῖς, βασιλεῖς Ῥώμης νέας,
οὓς ἐγγραφέντας καθορᾶς ὦδε, ξένε.

θεόπλοκος σειρά τις ἐστὶ χρυσέα

πέρατα συνδέουσα τῆς γῆς κυκλόθεν,

5 ἀρτῶσα δὲ ξύμπαντα τοῦ ταύτης κράτους,

κάμπτουσα δὲ τράχηλον ἐθνῶν βαρβάρων.

Ἐκ πορφύρας τὰ δένδρα ταῦτα τὰ τρία,

σκέποντα καὶ ψύχοντα τοὺς ὑπηκόους

εὐεργεσιῶν ταῖς σκιαῖς ὡς φυλλάδων.

10 Ἰωάννης μὲν Αὐσόνων σκηπτροκράτωρ

τὴν πατρικὴν εὐκλείαν αὐξήσας ὄσον,

ὁ δ' αὐτοκράτωρ Μανουήλ μᾶλλον πλέον.

ὄν σατράπης πᾶς, ῥῆξ ἄπας, πρίγκιψ, κόμης,

τὸ ῥωσικὸν πᾶν, Νεῖλος αἰγυπτορροᾶς¹

15 ἐφριξαν ὡς ἄμαχον εἰς νοῦν, εἰς σθένος.

Ἦ καὶ δοθείσης ἐκ θεοῦ μοναρχίας

καὶ τριγερόντων ἐκδραμόντων ἡλίων

Ἀλέξιος πλήρωμα παῖς ταύτην λάβοι.

αὐθις δ' ἀπ' αὐτοῦ τέκνα τῶν ἀπεκγόνων.

319 (φ. 180^a). «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου δε.
θεῖσαν (κῶδ. δοθεῖσαν) διὰ χρυσοῦ παρὰ τοῦ βασιλέως». Στίχοι 11.

Ἄρχ. Ὁ τὰς καμήλου τρίχας εἰς σκέπην ἔχων

δι' οὗ Μανουήλ πορφυρανθῆς αὐτάναξ

καταγλαῖζει σὸν σεδάμιον τύπον,

¹ αἰγυπορροᾶς

φ. 180⁶ || μονῇ δὲ τῇ σῆ πίστεως δῶρον νέμει.

Τίλ. θεὸν δυσωπῆ τοῦ δεδωκότος χάριν.

320 (φ. 180⁶). Ἀνεπίγραφον εἰς τὴν στέψιν Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἔχει ὅλον ᾠδὴν

Πάσαι μὲν εἰς ἀρχιερεῖς. Μελχισεδὲκ ὁ μέγας.

εὐλόγησε τὸν Ἀβραάμ ὡς νικητὴν ἐλθόντα

ἐκ τῆς κοπῆς καὶ συντριβῆς τῶν πέντε βασιλέων.

Νῦν δὲ τοιάς πατριαρχῶν προσφέρει σοι τὸ στέφος,

5 ἐπευλογοῦσα, βασιλεῦ, σὲ τὸν Χριστὸν Κυρίου,

στήσαντα μέγα τρόπαιον μέσον ῥηγῶν ἐξάδος

Ἀλαμανῶν, Καραντῶν, Ῥῶς, Οὐγγρων, Τζέχων [καὶ] Λέ-

Κάνταῦθα γὰρ ὑπερνικῆ νόμον σκιᾶς ἢ χάρις [χων.

ἐν ἀριθμῷ πατριαρχῶν καὶ τῶν ῥηγῶν τῷ μέτρῳ.

10 Καὶ χαῖρε προερχόμενος ἡμῖν εὐλογημένος

καὶ τῷ συστρατηγοῦντι σοι θεῷ οἰδοὺς τὴν δόξαν.

321 (φ. 180⁶). [Χριστοφόρου τοῦ Μιτυληναίου]. «Αἰνίγμα εἰς τένταν».

Ἄρχ. Ἄπετρός εἰμι καὶ κινούμενος δόμος.

Ἐκδίδεται παρὰ Kurtz Die Gedichte des Christophoros Mitylenaios σ. 45 ἀρ. 7¹.

322 (φ. 180⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος βλύζον τὸ ἅγισμα».

Ἄρχ. Ἐβλύζε πέτρα ῥεῖθρον Ἰσραηλῆτου.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 56 ἀρ. 89.

323 (φ. 180⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ τιμίου Προδρόμου».

Ἄρχ. Θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ θεὸς νικᾷ φύσιν.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 76 ἀρ. 113.

324 (φ. 180⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἄρχ. Ποίμνης βροτείας τὸν καλὸν σε ποιμένα.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 86 ἀρ. 123. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 169.

325 (φ. 180^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν μύρμηκα».

Ἄρχ. Τὸν νοῦν ὁ μύρμηξ, τὸ βραχὺ ζῶον, μέγας.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 87 ἀρ. 125. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 170.

326 (φ. 180^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν».

Ἄρχ. Ἐκ γῆς ἀπαίρεις, εὖ τὰ τῆς γῆς θεῖς λίαν.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 87 ἀρ. 126. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 171

327 (φ. 180^b). «Εἰς πλούσιον τὸν κατορύττοντα τὸ χρυσίον».

Ἄρχ. Πρὸς μνάς κεχηνῶς ὡς γαλῆ τις πρὸς στέαρ.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 91 ἀρ. 134. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 174.

328 (φ. 181^a). «Ἐπὶ ἐγκολπίῳ ἔχοντι μέρος τοῦ ἁγίου λίθου, ἐν ᾧ ἐσμυρνίσθη ὁ κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Ὁ ζῶν θεϊκῶς καὶ θανὼν σαρκὸς νόμῳ
λίθῳ τε κλιθεὶς βασιλικῶς ὡς λέων
καὶ λιθανοσμύρνιστον εἰςδύς σινδόνα
φέροντα σεπτὸν τοῦδε τοῦ λίθου μέρος
Ἰωάννην με Κομνηνὸν, Σῶτερ, σκέποις
ἅμα συννεύῳ Δουκοβλάστῳ Μαρία.

329 (φ. 181^a). «Ἐπὶ εἰκόνι τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Ἀναργύρως μὲν πρὶν παρείχες τὴν χάριν,
νῦν δ' οὐ ποθῶν ἄργυρον οὐδὲ χρυσίον.

Τίλ. Γεράσιμος σὸς τόνδε σοι κόσμον φέρων.

330 (φ. 181^a). «Ἐπὶ πατελίῳ χρυσῷ, ἐν ᾧ εἰκονίσθησαν τὰ κατὰ τὴν Οὐγγρῖαν τρόπαια τοῦ βασιλέως».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Φωνὴν μὲν Ἴστρος ἐκ Δαυὶδ προσλαμβάνων
κράζει Μανουὴλ αὐτάνακτος τὸ κράτος.

Ε.Σ.Δ.Ε.Π.Σ.Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ἰστῆρου δὲ τύπον ἐν κρατῆρι χρυσέῳ
 γράψας σεβαστὸς Δουκόπαις Καλαμάνος
 5 ἐκ παιονικῶν δηγικῶν ριζωμάτων
 καὶ τὰς ἐπ' αὐτῷ μυριανδραγαθίας
 φωνὴν ἀνυψοῦν χρυσέαν τοῦτον θέλει
 καὶ τῷ βασιλεῖ Δουκικὸν δῶρον φέρει.

331 (φ. 181^α). α' Ἐπὶ τῷ εἰκονίσματι τοῦ βασιλέως, τοῦ μὲν κυ-
 ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συλλαλοῦντος αὐτῷ πρὸς τὸ οὐς, τοῦ δὲ
 ἁγίου Πνεύματος ἐν εἰδει περιστρᾶς ἐξ οὐρανοῦ κατερχομένου, τῶν
 δὲ ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν ἁγίων πατριαρχῶν,
 τοῦ Χρυσσοτόμου, τοῦ Θεολόγου καὶ ἔτι (;)¹ ἀρχιερέων ἐπιδιδόντων
 αὐτῷ νόμους τῶν χρήσεων». Στίχοι 12.

Ἄρχ. Σὺ μὲν θεῷ πᾶν τῷ βασιλεῖ προσλάλει,
 ὃ δ' ἄ πρὸς οὐς ἤκουσε κηρύττειν θέλει
 ὡς εἰς μὲν εἶ σὺ, πλὴν φύσεις σώζεις δύο.

Τίλ. πάρεστιν ἰδοῦ καὶ προτείνεται τόμους
 πλήρεις ἀκριδῶν ὀρθοδόξων δογμάτων.
 Τούτους, Μανουὴλ αὐσονοκράτορ, δέχου
 καὶ δόγμα πᾶν ἐκφυλον αὐτοῖς ἐκτρέπου.

332 (φ. 181^α). α' Εἰς τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων». Στίχοι

Ἄρχ. Λαβὼν ἀφύρτως φύραμα τοῦ σαρκίου
 ἐκ παρθενικῶν ὑπεράγνων αἱμάτων.

Τίλ. κοινῶς τὸ καινὸν συμπλοῖς ἡμῖν πόμα.

333(φ. 181^α). α' Ἐπὶ σκιπάσματι χρυσῷ, ἐν ᾧ εἰκονίσθησαν τὰ
 κατὰ τὸ ταξείδιον τὸ κατὰ τὸ Ἰκόνιον».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Τάχ' ἂν βιασθῆ καὶ θαλασσῶν ἢ χυσις
 ἐκ δρακὸς ἀνδρὸς μέτρον εὐρεῖν τοῦ πλάτους,
 ἂν ἐγγράφειν χρὴ χρυσέων σκευῶν κύκλω
 ἕκαστον ὧν δέδρακε Μανουὴλ ἀναξ.

ὁ Νῦν δ' ἀρχιπέρης ὠδε φυγὰς ἐγράφη

¹ Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἔτει (;).

τὰς Ἰκονίου καὶ¹ παρεκκλίνας πύλας,
 φεύγων δὲ πρὸς φάραγγας εἰς ὄρων λόφους.
 Οἱ δ' Ἀγαρνοὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένοι
 κἂν γὰρ κρυφῆ τις, ὡς ὄφεις, πτέρναν βάλῃ,
 10 θλάται καὶ κεφαλὴν καὶ φέρει δεσμὸν τρίχας,
 καθέλκεται δὲ τῷ βασιλεὶ ζωγρίας. φ. 1816
 ὡς ταῦτα πολλῶν ἀντίμετρα χουσίων.

334 (φ. 1816). α' Ἐπί εἰκόνι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου β.

Ἔχει ὄλον ὡδε·

Χρυσὸς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ λαμπρότης λίθων,
 οὐ σφαιροειδῶν μαργαρυγὴ μαργάρων.
 πρὸς τὴν ὑπερπάγχρυσον ἀγνότητά σου,
 ἀφ' ἧς ἀχειρόξεστος ἐτμήθη λίθος,
 5 ὡς δ' ἐξ ἐλύτρου μάργαρος, θεοῦ λόγος
 σαρκὸς πάχει προῆλθεν ὡστρακωμένος.
 Σὺ δ' ἀλλὰ κάψμον λιθομάργαρον, κόρη,
 Θεοδώρας δῶρημα Κομνηνῆς δέχου,
 πορφυροθαλοῦς ἐγγόνης Θεοδώρας,
 10 ἧς πάππος Ἀλέξιος αὐσονοκράτωρ,
 πατὴρ δὲ βλαστὸς πορφύρας Ἰωάννης,
 αὐτοκράτωρ τρόπαια μυρία δράσας,
 σύναιμος ἀναξ Μανουὴλ Ῥώμης νέας,
 οὐ χεῖρα πεφρίκασι καὶ νοὸς βάθος
 15 ῥῆγες, σατράπαι, βάρβαρον σύμπαν γένος·
 ἢ τὸν Λαπαρδᾶν ἐξ ἐπωνύμου γένους
 σεβαστὸν Ἀνδρόνικον ἔσχεν εὐνέτην.
 Τῆς καρδίας μου τὸν πολὺν οἶδας ἔρον.
 Στεῖρα πρὶν Ἄννα· σὺ δὲ τεχθεῖσα ξένως
 20 στεριώσεως τὴν θλίψιν ἐξῆρας, κόρη,
 θεὸν δὲ τίκτεϊς τὸν πλάσαντα τὴν φύσιν.
 Αἰτῶ σὲ κάμῃ δειξόν, ὡς Δαυὶδ γράφει,
 ἐπὶ τέκνῳ χαίρουσαν ὄντως μητέρα,
 αἰτῶ σε δίδου τῇ δεήσει μου πέρας.

¹ Γρακτίον μὲν.

335 (φ. 181⁶). « Ἐπὶ τῷ ξίφει τοῦ βασιλέως ».

Ἔχει ὅλον ᾠδε·

Ξίφος μὲν ἀνταύγεια σύγγχει κόρας,
 ἂν προστεθῆ χρυσίος θεοῦ συζοφοῖ πλέον
 Τίς βαρβαρὸς γοῖν ἀντιβλεπτὲν ἰσχύσει,
 ὅταν Μανουῆλ, πορφυρανθῆς αὐτάναξ.

5 Ἐναερίον τοῦτο τὸ ξίφος στρέφη.

οἱ τὴν λαθὴν ἔστιλψε λαμπρῶ χρυσίῳ
 βλάστημα δηγῶν, συμπάρεινος Μαρία
 φίλτρῳ πλέον λάμποντι καὶ τοῦ χρυσοῦ;
 Πᾶς ἐχθρὸς οὐκοῦν κρύπτε χερσὶ τὰς κόρας
 10 καὶ φρίττε· λείχε τῆς πτέρνας κόνιν,
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἀνδρικότερον σθένος,
 ὡς μὴ ζοφωθῆς ἀστραπιδόλῳ ξίφει.

336 (φ. 181⁶). « Ἐπὶ χρυσῷ ζωστῆρι ».

Ἔχει ὅλον ᾠδε·

Ἐκ μαργαριτῶν, ἐκ λίθων, ἐκ χρυσοῦ
 σοὶ τίνδε συμπλέξασα τὴν ζώνην νέμω,
 αὐτοκράτορ μου, τῆς ζωῆς πλουτισμέ μου,
 συναυτάνασσα, ῥηγὸδλαστος Μαρία.

5 Ἐνδειγμα φίλτρου καθαροῦ τὸ χρυσίον,
 συννεύσεως δὲ τῆς πρὸς ἐν σὲ καὶ μόνον
 τὸ σφαιροειδὲς τῶν φέραυγῶν μαρμάρων,
 τὸ δ' ἀρραγὲς κράζουσιν οἱ στερροὶ λίθοι.

Εἶπ θεός θεοῦ δύναμίν σε ζωννύων,

10 κράτει δὲ τῷ σῶ γῆς περιγράφων γῆρον.

337 (φ. 181⁶). « Ἐπίγραμμα γεγονὸς ἐπὶ τῷ ἱμπαγέντι μέσο
 τῆς οὐγγρικῆς χώρας Τιμίῳ Σταυρῷ ».

Ἔχει ὅλον ᾠδε·

Ὅν πρὶν κατιδὼν ἀστερόγραφον τύπον
 ὁ γῆς μονάρχης καὶ μέγας Κωνσταντῖνος
 νίκας κατ' ἐχθρῶν ἔσχεν ἀκράτῳ κράτει,
 ἐνταῦθα τοῦτον Παιόνων γῆς ἐν μέσῳ

- 5 μνήμης χάριν ἔστησε τοῖς ὀψιγόνοις
 Δούκας σεβαστὸς εὐκλεῆς Ἰωάννης,
 στυλογραφῶν ἄριστον ἔργον καὶ ξένον.
 Οὐ καὶ προῆρξε καὶ προῆξεν εἰς τέλος
 ὁ πᾶσιν ἀσύγκριτος αὐσονοκράτωρ.
- 10 πορφυροθαλῆς Μανουὴλ, ἀναξ μέγας,
 ὡς μυριαχῶς συντριβὰς δούς ποικίλας
 τῆ Παιόνων γῆ καὶ τὸν Ἰστρον τὸν μέγαν
 εἰς τάφον αὐτοῖς αὐτόρυκτον εὐρύνας
 ὡς ὀρκαλύταις, ὡς θεοῦ παραβάταις,
- 15 ταύτην ἀπάσαις προστιθεῖ δριμυτέραν
 μόνος τὸ δόγμα καὶ νικήσας καὶ δράσας
 Καὶ γὰρ στρατηγούς γεννάδας ἐπικρίνας
 καὶ παμμιγεῖς φάλαγγας ἐντάξας τόσας,
 ἀρχιφάλαγγάρχην σε τὸν Δούκαν κρίνας.
- 20 Ἰστρον προελθεῖν ἐκ Βιδίνης προτρέπει φ. 182^a
 κάκειθεν εἰς γῆν εἰσβαλόντας Παιόνων
 πλήθῆν δορυβάλλοντων αὐτῶν ἐλκύσαι.
 Ὅ καὶ καθὼς κέκριτο κατορθωκότες
 πλήρεις ἀναστρέφουσιν ἀριστευμάτων
- 25 σὺν αἰχμαλώτων ψαμμομετρήτῳ στέφει.
 Σήμαντρον οὐκοῦν τῆς τόσης εὐδουλίας
 τοῦ πορφυρανθοῦς αὐτάνακτος Αὐσόνων
 πῆγνυσιν ὧδε Γολγοθᾶν ὡς εἰς κέον
 τοῦ νικοποιοῦ σταυρικοῦ ξύλου τύπον.

338. (φ. 182^a). «Τοῦ **Προδρόμου** εἰς κάτοπτρον ἔχον ὀπισθεν γεγραμμένον τὸν Ἡλίον».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἄει διδοὺς φῶς τῆ σελήνῃ, φωςφόρε,
 νῦν αὐτὸ μᾶλλον αὐτὸς ἀντιλαμβάνεις,
 ὡς ἐκ σελήνης τῆς Κομνηνῆς Μαρίας,
 ὅταν τὸ βλέμμα τῷ κατόπτρῳ προσβάλοι¹.

¹ Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντου προσβάλλει.

Ἵπερφυές τὸ φέγγος, ἀλλ' ὄθεν ῥέει;
 Ἐκ τοῦ κατόπτρου; Μηδαυῶς. Ποῦ γὰρ τόσον
 σίδηρος αὐγάσειεν; Ἄλλ' ἐξ Ἥλιου,
 ὃς γραπτός ἐξόπισθεν αὐτῷ τυγχάνει;
 Ὡς οὐκ ἔστιν οὐδὲ τοῦτο. Ἦως οὖν καὶ πόθεν;
 Ἐκ τοῦ προσώπου τῆς Κομνηνῆς Μαρίας,
 οὐ τὴν καθάραν καὶ περίστιλπον χάριν
 εἴτης ἂν ὡς κάτοπτρον ἔστιν ἡλίου.

339 (φ. 182^a). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς λαμπάδα ἀποσταλείσαν εἰς
 εἰκόνα τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου».

Ἐχει ὅλον ὠδε·

Ἵλη μὲν εἰ φῶς καὶ τὸ φῶς ὅλη βρῦεις
 καὶ πᾶσα πέμπεις μυριάκτινον σέλας
 ὡς κηροπλαστήσασα σῶν ἐξ αἱμάτων
 τὴν σωματικὴν τῷ θεῷ μου λαμπάδα,
 Ὡς σεβαστοκρατόρισσα λάτρις Εἰρήνη,
 αἰτοῦσα τυχεῖν τῆς ἐκεῖθεν ἡμέρας.

340 (φ. 182^a). «Τοῦ Ἑλλοῦ Εἰς κώθωνα γυναικὸς ἀργυροῦν».

Καίπερ μὴ διαστελλόμενα ἀλλήλων διὰ σταυροῦ ἐν ἀρχῇ, ὡς συνή-
 θως ἐν τῷ κώδικι, ἔχομεν ἐνταῦθα πέντε χωριστὰ ἐπιγράμματα,
 ἔχοντα ὠδε·

Κώθων διαυγῆς, ἀλλὰ χεῖρ πολλῶ πλέον.

Κώθωνα τόνδε χεῖρ νεαρὰ βαστάσοι,
 ἂν τις δὲ λεπρὰ μὴδὲ κᾶν προσεγγίσοι.

Καὶ μὴ πιεῖν θέλοντά κώθων ἐλκῆει.

Κώθων πιεῖν πείθει με καὶ δίψης πλέον.

Πίνει με πείθει πρὸς δίψης ἡ θεά.

341 (φ. 182^a). «Πρὸς ξόλον δάφνινον ὄν ἐν ὀπῇ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Δάφνη, τί κούπη; Μὴ τὸν Ἀπόλλω πάλιν
λαθεῖν θέλουσα τῆς ὀπῆς ἐνόον γίνη;

342 (φ. 182^a). « Ἀπὸ νάρκισσου φυτοῦ πρὸς Ζέφυρον ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Παῦσον, Ζέφυροι μὴ σφοδρῶς πνέειν θέλε-
κῆν νῦν Ἀπόλλων οὐ παρῆ, τί μανύεις;

343 (φ. 182^a). « Εἰς νάρκισσον φυτὸν κλένον εἰς ὕδωρ ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Νάρκισσε τί ὄρας; Εἰς ὕδωρ βλέπων¹ πάλαι
πάλιν βυθισθῆς, ἂν ἐρασθῆς οὐ βλέπεις,
βλέπεις δὲ σαυτὸν ἐν κατόπτρῳ κλιμένῃ.

344 (φ. 182^a). « Εἰς τὴν Κυριώτισσιν ὅτε ἀνέγνω ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Καὶ Ῥωμανῶ, δέσποινα, τῷ λάτρει πάλαι
τόμον φαγεῖν δέδωκας ἐγγεγραμμένον,
ἐμοῦ δὲ τὸν κρατῆρα πλήσον, παρθένε,
τῶν τῆς σοφίας γλυκερῶν κερασμάτων.

Ὡ Διψῶ γὰρ αὐτοῦ ἐκροφῆσαι πλησμίως,
ὡς ὑγρανεῖ μου τὴν κατάξηρον φρένα.

345 (φ. 182^a) [**Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου**] « Εἰς
τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἠρωικά ».

Ἄρχ. Μίγνυται ὠδε ἄμικτα φύσις φλογώεσσα καὶ ὑγρά.

Ἐκδίδονται παρὰ Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 2 ἀρ. 3.

346 (φ. 182^a). [**Τοῦ αὐτοῦ**] « Εἰς τὸν ἄγιον Συμεὼν τὸν
Στυλίτην ».

Ἄρχ. Παρ' ἀγγέλους τῆ μικρὸν, ὦ θεοῦ λόγε.

Ἴδε Kurtz σ. 3 ἀρ. 5.

¹ βλέ^π

347 (φ. 182^α). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸ ἀνακαθαρθέν πηγάδιον τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου· λέγονται δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ ἀνακαθάραντος».

*Ἀρχ. Τοῖς σοῖς μονασταῖς ἐκκαθαίρων τὸ φρέαρ.

*Ἴδε Kurtz σ. 4 ἀρ. 7.

348 (φ. 182^β). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν πατρίκιον Μελίαν καὶ παραθαλασσίτην».

*Ἀρχ. Ἦν ἀλμυρίζων ροῦς θαλάττιος πάλαι.

*Ἴδε Kurtz σ. 9 ἀρ. 15.

349 (φ. 182^γ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὸν ζυγὸν ἦτοι τὸ ἕγιον».

*Ἀρχ. Δίκαιος εἰμὶ καὶ δικαίων ἀκρότης.

*Ἴδε Kurtz σ. 13 ἀρ. 21.

350 (φ. 182^δ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν».

*Ἀρχ. Ἐοίκασι ξένον τι δηλοῦν ἐνθάδε

*Ἴδε Kurtz σ. 14 ἀρ. 25.

351 (φ. 182^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς πτωχὸν Λέοντα».

*Ἀρχ. Ἀχαλκος ὦν, ἀραβδος, ἐμβάδων δίχα.

*Ἴδε Kurtz σ. 17 ἀρ. 29.

352 (φ. 182^ς). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ῥαινομένας δάφνας κατὰ τὰς ἑορτάς».

*Ἀρχ. Τεκμήριον πρὶν οὔσα μαντικῆς, δάφνη

*Ἴδε Kurtz σ. 18 ἀρ. 32.

353 (φ. 182^ζ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ ἔριν ἦτοι τὸ τόξον».

*Ἀρχ. Στοὰ ξύλων ἄμοιρος εἰμὶ καὶ λίθων.

*Ἴδε Kurtz σ. 19 ἀρ. 35.

354 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν ῥήτορα Μηνᾶν φιλοπό-
την ὄντα». Ἔχει ὡδε·

Ῥήτωρ ὁ Μηνᾶς ἀντὶ τοῦ πείθειν πίνων.

Ἴδε Kurtz σ. 20 ἀρ. 37.

355 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν».

Ἄρχ. Ἴδων τὸν υἱὸν μητρικαῖς ἐν ἀγκάλαις.

Ἴδε Kurtz σ. 23 ἀρ. 41.

356 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς λουτρόν».

Ἄρχ. Οἶον τὸ λουτρόν χρῆμα θυμῆρες σφόδρα.

Ἴδε Kurtz σ. 32 ἀρ. 53

357 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν βασιλεῖα Κωνσταντῖνον
τὸν Μονομάχον».

Ἄρχ. Ἐχεις τὸ λευκόν· εἰς τί μαργάρων χάρις;

Ἴδε Kurtz σ. 32 ἀρ. 54.

358 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὰς ἐν τῷ ὥρολο-
γίῳ ὥρας».

Ἄρχ. Ἡμεῖς ἀδελφαὶ γνήσιαι ψυχῶν δίχα.

Ἴδε Kurtz σ. 33 ἀρ. 56.

359 (183^a). «Σχόλια εἰς τὸ περὶ βραχυδιότητος καὶ μακροδιό-
τητος δεῦτερον τοῦ Ἀριστοτέλους».

Ἄρχ. Ὁ μὲν σκοπὸς τῆς βραχυδιότητος καὶ μακροδιό-
τητος πραγματείας Ἀριστοτέλους.

360 (φ. 189⁶). «Εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Ἐκαρτέρει Στέφανος ἀνδρειοφρόνως
πρὸς τοὺς λιθασμοὺς ὡς ὑπὲρ φύσιν φύσις
καὶ σὰρξ τις ἀν ἠρνεῖτο σαφῶς τοὺς νόμους.

Ἀποσκοπῶν γὰρ πρὸς τὸν ὑψοῦ δεσπότην,
5 τὸν ἀκρογωνιαῖον ἀρραγῆ λίθον,
πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

361 (φ. 190^a). « Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ βιβλίου τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν **Καστιανῶς Ἡβίσσου σχολαστικοῦ** ».

*Ἴδε καὶ κατωτέρω πρ. 371.

362 (φ. 192^b). [**Κλήμεντος μοναχοῦ**] « Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου ».

*Ἐγὼ ὄλον ὤδι·

Τῆς πίστεως κάλαμον ἐμβάψας πάθῳ

καὶ καρδίας γράψας σε πλαξὶ σαρκίνας

ψυχῆς, Θεοδόσιε, ταῖς κόραις βλέπω

Ὅραν δὲ, πάτερ, καὶ κατ' αἰσθησιν θέλων.

Ὡ γράφω τύπον σὸν ἐξ ἐνύλων χρωμάτων.

Ὡ τύπε καὶ πρόταρχε τοῦ κοινοῦ βίου.

Σὺ δ' ἀλλὰ γράψον ἐν βίβλῳ σεσωσμένων.

ὅταν ἀνοιχθῆ κρίσεως τὸ βιβλίον.

μονότροπον Κλήμεντα, τὸν σὸν οἰκέτην,

10 πιστὸν μαθητὴν ἐνθέου διδασκάλου,

τοῦ πατριάρχου τῆς Σιών Ἰωάννου.

363 (φ. 192^a). [**Τοῦ αὐτοῦ**] « Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐσταυρωμένου ἀπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Ἰωάννου ». Στίχοι 18.

*Ἀρχ. Κλίνας κεφαλὴν καὶ θανὼν ἐπὶ ξύλου,

ὦ φρικτὲ νεκρὸ, ζῶν θεοῦ ζῶντος λόγε.

ἔοικας ἄνθρωπος αἴτησιν φέρειν.

Τεὶ καὶ δοῦλον ὄντα προσλαβοῦ δαιτυμόνα

τὸν πατριάρχην τῆς Σιών Ἰωάννην.

364 (φ. 192^b). [**Τοῦ αὐτοῦ**] « Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου ». Στίχοι 14.

*Ἀρχ. Ψυχῆς, Θεοδόσιε, τῇ προθυμίᾳ

τὴν σαρκὸς ἀσθένειαν ἐκνικᾶν θέλων.

Τεὶ, τύπον δὲ τὸν σὸν ἐκ πόθου πολλοῦ γράφει

ὁ πατριάρχης τῆς Σιών Ἰωάννης,

ὄν καὶ σκέποις νῦν καὶ κατευθύνοις, πάτερ,

τέλος δὲ καὶ σύσκνον αὐτὸς προσλάβοις.

365 (φ. 192^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Σάββα». Στ. 15.

Ἄρχ. Ἐκ πράξεων φῶς χρηματίσας ἐνθέων.

Τιλ. ὁ πατριάρχης τῆς Διῶν Ἰωάννης
 σοῦ τὸν τύπον νῦν ἅμα τῷ στύλῳ γράφει
 ἥ πῦρ δεικνύων κρύφιον οὐ τρέφει πόθον. φ. 193^a
 Σὺ δ' ἀλλὰ ταύτην τὴν πυρίφλεκτον βάτον
 λίταζε, φωτὸς λυχνίαν τὴν χρυσεάν,
 τὸ τρισσοφεγγές φῶς θεοῦ τοῦτον βλέπειν
 καὶ σοι συνεῖναι κἀν μοναῖς οὐρανίαις.

366 (φ. 193^a) «Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν».

Ἐχει ὅλον ὡδε·

... ὄν (;) ἀγαθῶν ἠνέωξάς μοι πύλας,
 ὁδὸν διατρίβοντι τοῦ κάτω βίου.

Ἐμψυχε πύλη τοῦ θεοῦ κεκλεισμένη,
 πολλὰς ἀνεστόμωσας εὐρείας βρύσεις

5 τὴν κοσμικὴν θάλασσαν εἰςπλέοντί μοι
 πηγὴ θεοφρούρητος ἐσφραγισμένη,
 τὴν εὐμένειαν εἰργάσω μοι πλουσίαν
 τῆς αὐτανάσσης Εἰρήνης τῆς συζύγου
 αὐτοκρατοῦντος Μανουὴλ Ῥώμης νέας
 10 ἀνάκτορον ζῶν, οἶκος παμβασιλέως.

Ὡς λαμπρὰ ταῦτα· δόξα σοι τίς ἀξία;
 Πλὴν, οὐρανοστήρικτε τοῦ λόγου κλέμαξ,
 γέφυρα πιστῶν, λυχνία φωτοφόρε,
 εἰς γῆν διαδίβασον ἠσύχου βίου,

15 μονοτρόπων σύνταξον ἐνθέῳ μέρει
 Νικόλαόν με τὸν Μεσοποταμίτην.

Λύχνος ποδῶν μου, φῶς δὲ ταῖς τρίβαις γίνου,
 κλίμακι θεῶν ἀρετῶν στήριξέ με,
 τέλος δ' ὑπανοίξασα τῆς Ἐδέμ πύλας

20 ἐπεντροφῶν ὕδατι τῆς τρυφῆς δίδου.

367 (φ. 193^a). «Εἰς ἱκκόλιον ἔχον μῦρον ἐκ τοῦ βλύζοντος ἀπὸ
 τῆς εἰκονος τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεσαμπελίτου».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Σὺ κλῆμα Χριστοῦ, τῆς νοπτῆς ἀμπέλου.
Οὐκοῦν τύπος σὸς ἐκ μέσων τῶν ἀμπέλων
ὡς γλεῦκος ἡμῖν μῦρον ἀροῖτως βρούει,
δι' οὗ Σκυλίτζην τὸν Γεώργιον σκέποις.

368 (φ. 193^a) «Εἰς τάρον τῆς Σηραϊνῆς».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Εἰ μὴ σιδηρᾶς ἐξεχαλκεύθης, ξένε,
ἢ πετρίνην ἀτεγκτον αὐχεῖς καρδίαν,
δάκρυα πικρὰ κατὰ πηγαίαν βρούσιν
ὡς ἐκ φλεβῶν ἐκβλύζε τῶν σῶν ὀμμάτων,
5 τῆς κειμένης γνοῦς τὰς δυσαντήτους τύχας.

Αὕτη [μὲν]¹ Μελισσηνῶν ἐκ ῥίζης ἔφθ
καὶ προσγενῆς ἦν Ξηρεπωνύμφῳ γένει,
οὗς εἶχεν ἢ Πέλοπος ὡς κλέος μέγα·
ζυγεῖσα δ' ἄνδρσι τῶν περικλεεστάτων

10 Μωσαλὲ φυλῆς Μιχαῆλ ἀπεκγόνῳ,
ἀπείργετο μὲν τῆς θεᾶς τοῦ συζύγου,
χρονοτριβοῦντα τῇ πόλει Κωνσταντίνου
φοραῖς τυχηραῖς τοῦ πολυστρόφου βίου·
ὡς δ' εἰς πλέον τὴν θλίψιν οὐκ εἶχε στέγειν,

15 τῆς φιλιτάτης λιποῦσα τὴν γῆν πατρίδος,
σχέσιν παριστᾶ φιλομεύνου καρδίας,
ἐκεῖθεν ἀπάρασα πρὸς τὸν εὐνέτην.
Μικρὸν μεταξὺ καὶ κίνησις ἐμβρύου.
καιρὸς δ' ἐπ' αὐτῇ προσφορώτατος τόκου.

20 Ἄλλ' ὧ ταχίστης συμφορᾶς ἀμετρία.
Γαστήρ μὲν εὐθύς τοῦ βρέφους ὤφθη τάφος,
ἀμφοῖν δὲ κοινὸς ὄν πικρὸν τύμβον βλέπεις.
Ὅσων ὀδυρμῶν τῷ πάθει χρεῖα, ξένε.

Πλὴν ἀλλ' ἐπεύχου τὴν ραγεῖσαν ἀθλίως
25 τοῦ συζύγου νῦν τῆς φίλης συμψυχίας
συνοικίαν σχεῖν τῆς Ἐδέμ τούτῳ μίαν.

¹ Ἀντὶ τοῦ ὕπ' ἰμοῦ προστεθέντος μὲν οὐδὲν ἕτερον ἐν τῷ κώδικι.

369 (φ. 193^a). «Εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἐν ᾧ εἰκονίσθη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἰκετεύουσα ὑπὲρ τῆς κειμένης ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἴδοῦ θεοῦ παῖ, πλάστα μου, τέκνον, λόγε,

πιστὴ λάτρις σὴ τῷ τάφῳ τεθειμένη

Ξήραινα ῥίζις ἐκ Μελισσηνῶν κλάδος

μητρὸς πόθῳ σῆς Μαρία κεκλημένη

5 ἔμὲ προβάλλει πρὸς μεσιτείας λόγον.

Τὴν ἠγκαλισμένην σε τοιγαροῦν χέρα,

ταθείσαν ἰδὼν εἰς παράκλησιν, τέκνον,

ὡς μητρὸς αἰδέσθητι καὶ χάριν δίδου

φ. 193^b

οἰκεῖν συνάμα Μιχαὴλ· τῷ συζύγῳ

10 Μωσὴν τρυφῆς ἐν μέσῳ χλοηφόρου,

κὰν νῦν διεΐλες οἷς λόγοις οἶσθα μόνος.

370 (φ. 193^b). «Δημοτικὰ ἐπὶ τῇ προσλεύσει τοῦ βασιλέως ».

Ἔχουσιν ὅλα ὧδε·

Οὐ χρῆζει ῥήτορος ἀπλῶς οὐδ' ὕμνων ἀνθρωπίνων

ἢ σήμερον πανήγυρις τῶν σῶν εἰσιτηρίων

αὐτάναξ θεῖε Μανουὴλ, σκηπτουῦχε, πολιοῦχε,

ἀλλ' οὐρανίας καὶ φρενὸς καὶ γλώσσης καὶ συνθήκης.

5 Ναὶ γὰρ, ὑπερεκπλήττουσι, πάντα νικῶσι λόγον

ἃ νῦν αὐτὸς ἠρίστευκας ἐν εὐαρίθμῳ χρόνῳ.

Ἐν σοὶ Κιλικῶν γῆ, Περσῶν, Χάλεπ, Ἀντιοχείας.

Πῶς οὖν ἰσχύσομεν ἡμεῖς μετὰ σαρκίνης γλώσσης

λόγοις αὐτὰ περιλαβεῖν τὰ τόσα, τὰ τηλίκαι;

10 Πλὴν ἀλλ' ὡς φόρον φέρομεν οἱ δούλοι σου τοὺς ὕμνους.

Ἡ πόλις ἢ βασιλεία, μήτηρ ἢ σὴ καὶ δούλη

ταῦτα σοὶ λέγει μετ' αἰδοῦς καὶ μετ' εὐλόγου φρίκης·

«Νίκης υἱὲ πρωτότοκε, θρέμμα τῆς ἀριστείας,

πορφύρας ῥόδον Μανουὴλ, κάλλος αὐτοκρατόρων,

5 ἀνάσχου τῆς θρεψάσης σε, στέξον αὐτῆς τὸν πόθον,

ἐκ τῶν πυλῶν μου διελθεῖν κατάδεξαι, βλαστέ μου,

καὶ μὴ τὸ μέγεθος σκοπῶν τῶν σῶν ἀριστευμάτων

εὖρος πυλῶν ἀνάλογον ζητήσης εὐρηκέναι.
 Μόλις γάρ εἶναι καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τόξου τῆς νεφέλης
 10 μετὰ τοσοῦτων παρελθεῖν ἰσχύσης τῶν τροπαίων».

Ἐθάμβησας τοῖς ἔργοις σου καὶ ταῖς ταχυπραξίαις,
 μεγαλονέτα Μανουὴλ, αὐτάναξ σκλητροκράτορ,
 ἅπαντα νοῦν ἀνθρώπινον, τάχα καὶ τοὺς ἀγγέλους.
 ὡς καὶ δοκεῖν ἐπερωτᾶν ἀλλήλους ἐν ἐκστάσει·

5 «Τίς ἐστὶν οὗτος βασιλεὺς, τίς οὗτος αὐτοκράτωρ,
 ὃς γῆν ὁμοῦ καὶ θάλασσαν καὶ ποταμῶν τὰ ρεῖθρα
 τῶν τεραστίων καὶ συχνῶν ἐπλήρωσε τροπαίων;
 Τὸν γοῦν τηλίκον ἀνακτα τὸν τόσον στεφανίτην
 ὅποιαί πύλαι στέξουσι, πόσον ἀρκέσει πλάτος;

10 Σὺ δὲ κἀνταῦθα νίκησον ἐκ μετριοφροσύνης.

Ἦλιε γίγαν, φεραυγὲς νυμφίε τῆς ἡμέρας,
 αἰσθάνου νῦν τῆς ἑορτῆς, χαῖρε τῇ πανηγύρει
 καὶ πλέον μεγεθύνθητι καὶ μᾶλλον σελασφόρει
 καὶ τὴν ἡμέραν δαδουχῶν ἔρχου βραδύς πρὸς δῦσιν,
 5 τῷ θεωνύμῳ Μανουὴλ καὶ θεοβασιλεύτῳ
 φέρων τὴν χάριν σήμερον ἐν τοῖς ἑσπερίοις
 ὡς Ἰησοῦ τῷ τοῦ Ναυῆ κατὰ καιρὸν τῆς μάχης,
 ἴν' ἐπιπλέον βλέπομεν αὐτοῦ τὴν φρυκτωρίαν
 μαργέρων φέγγει καὶ χρυσῶν ἀντεπανγάζοντός σοι
 16 ἢ μᾶλλον κατορθώμασι καὶ ταῖς ἀριστουργίαις.

Χαῖρε μοι, θύγατερ Σιών, πόλεως πάσης μητερ,
 ἄκμαζε, Ῥώμη νεαρά, χόρευε, κρότει, σκίρτα.

Ἦκει πρὸς σὲ προφητικῶς πρᾶυς ὁ βασιλεὺς σου,
 οὐ πῶλον ἐπιβεβηκῶς, υἱὸν ὑποζυγίου,

5 ἀλλ' ὑποτάξας τοῖς ποσίν, ἀλλ' ὑποκλίνας βία,
 ἀλλ' ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας ἄγξας
 τῶν λαθομένων ἀναιδῶς τῆς φάτνης τοῦ Κυρίου
 καὶ λακτισάντων ἰπλικῶς καὶ καταθραυσθέντων

Καὶ μαρτυρεῖ Ῥουπένιος γῆ προσερείδων κάρα
10 καὶ πρίγκιψ τρόμφ παριδῶν χάριν δευτέρου βίου.

371 (φ. 194^α). εἰς Ἐπισημείωσις τῶν ἀποτελουμένων ἐκ τῆς πρώτης βροντῆς καθ' ἕκαστον ἔτος μετὰ τὴν κυνὸς ἐπιτολήν β.

Εἶνε συνέχεια τῶν ὑπ' ἀρ. 361 περὶ γεωργίας τοῦ **Κ**αασσεανοῦ **Β**άσσου. Ἐπονται ἄλλα κεφάλαια μέχρι τέλους τῆς ιζ' βιβλίου. Ἐν δὲ φ. 287^β ἀρχεται ἡ ιη' βιβλος, σωζομένη μέχρι κεφαλαίου ιθ' (Περὶ τυροποιίας) ἐν ταῖς λέξεσι τὰ ἀπαλὰ αὐτῆς κλωνία ἢ φύλλα καὶ τῆς κινάρας. Μεταξὺ δὲ τοῦ φύλλου 290 καὶ 291 λείπει ἐν (;) φύλλον. Τὸ φ. 291 ἀρχεται ὡδε: . . . να στερεοποιῶσιν αὐτῶν καὶ ὀξύνωσι τοὺς ὀδόντας. Ἐπιεται ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ β' ἄλλο περὶ κυνῶν. Τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι τῶν μὲν ἀρρένων τοὺς μεγαλοφυσεῖς τοῖς ὡσὶ καὶ ὄγκοις. Ἐξικνεῖται δ' ἡ βιβλος αὕτη μέχρι τῶν περὶ τῶν χοίρων καὶ μένει ἀτελής ἐν φ. 292^β ἐν ταῖς λέξεσιν οἱ δὲ χοῖροι λοιμικῶ οὐ περιπίπτουσι πάθει ἢ ἐμπεσόντες ἰαθήσονται.

372 (φ. 292^β). Τινὰ περὶ τῶν δέκα κατηγοριῶν ἀνεπίγραφα.

Ἄρχ. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν πραγμάτων λεκτέον. Τέλ. (ἀτελής) κεχαλινωμένος εἰστίκει· ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν δέκα. . . .

Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ κώδικι περιλαμβανόμενα· ἀποτελεῖται δὲ οὗτος ἐκ διαφόρων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμπεπηγμένων μερῶν, διακρινομένων ἀπ' ἀλλήλων τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ μέλανος καὶ τῆς γραφῆς, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βομβυκίνου χάρτου, τῶν ἀριθμῶν τῶν δηλούντων τὰ τετράδια καὶ τοῦ τρόπου τῆς σημειώσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων.

Καὶ δὴ τὸ πρῶτον τμῆμα εἶνε εἰλημμένον ἐκ κώδικος, οὐ λείπει ἡ ἀρχή. Στερούμεθα δὲ νῦν τῶν δύο πρώτων αὐτοῦ τετραδίων καὶ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ τρίτου, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τούτου, ὅτι ἐν τῷ νῦν σωζομένῳ φ. 8^α εὐρίσκωμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ᾠας σημειούμενον τετράδιον δ'. Βίτα δ' ἐπιεται ἐν φ. 16^α σημείωμα τετραδίου ε'. Ἐξακολουθεῖ δὲ τὸ αὐτὸ

τιμήμα μέχρι καὶ τοῦ φ. 39^ε, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀλλαγῶ τῶν φύλλων τούτων φέρεται σημεῖωμα δηλωτικὸν ἀριθμοῦ τετραδίου.

Ἄλλο δὲ τιμήμα ἀποτελοῦσι τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 40^α-45^α τὰ περιέχοντα πῆν ὑπ' ἀρ. 104 Διδασκαλίαν Μιχαήλ τοῦ Ψελλοῦ. Ἡ γραφὴ τοῦ τμήματος τούτου εἶνε ἄλλης χειρὸς καὶ μελαντέρα τῆς τῶν φ. 1-39^ε. Εἰς τὸ τιμήμα δὲ τοῦτο ἐνεγράφησαν ὑπ' ἄλλης χειρὸς τάνωτέρω ὑπ' ἀρ. 105-115 σημειώματα.

Τρίτον δὲ τιμήμα συγκροτοῦσι τὰ φ. 47-88, περιέχοντα τὸν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 116 Ἐπιμερισμὸν τοῦ Ψαλτῆρος ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου τοῦ Χαιροβοσκοῦ, τοὺς ὑπ' ἀρ. 117 Μύθους Ἰγνατίου καὶ Βαβρίου καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 118 καὶ 119 Ἐπιγράμματα τοῦ Βουλγαρίας Θεοφυλάκτου καὶ Γνωμικὰ ἀνεπίγραφα. Τοῦ τμήματος τούτου ἡ γραφὴ εἶνε κισρὰ, φέρονται δ' ἐν αὐτῷ οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ δηλωτικοὶ τετραδίων ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας, ἐν μὲν φ. 47^α ∴ α ∴, ἐν δὲ φ. 55^α ∴ β ∴, ἐν δὲ φ. 63^α ∴ Γ ∴, ἐν δὲ φ. 71^α ∴ Δ ∴, ἐν δὲ φ. 79^α × ε' ×. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τετράδιον σύγκειται ἐκ φύλλων δέκα.

Τέταρτον δὲ τιμήμα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φ. 89 μέχρι καὶ τοῦ φ. 120. Ὁ βομβύκινος χάρτης τοῦ τμήματος τούτου εἶνε διάφορος, καὶ λείπει ἐν τοῖς φύλλοις τούτοις πᾶν σημεῖωμα ἀριθμοῦ τετραδίων.

Πέμπτον δὲ τιμήμα ἔπεται ἀπὸ τοῦ φ. 121 μέχρι καὶ τοῦ φ. 152, ἐν οἷς περιέχονται οἱ εἰς τὸν Λέοντα ἢ ἐπ' αὐτοῦ λόγοι. Ὁ βομβύκινος χάρτης τοῦ τμήματος τούτου εἶνε ἄδρως, ἡ δὲ γραφὴ πυκνοτέρα καὶ μελαντέρα, σημειώματα δὲ τετραδίων ἔχομεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας τάδε· ἐν μὲν φ. 128^ε, ἦτοι ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου τετραδίου, ᾱ, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ, ἐν φ. 129^α, ἦτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τετραδίου, ὁμοίως ᾱ διορθωτέον εἰς β̄, ἐν δὲ φ. 137^α γ̄ καὶ ἐν φ. 145^α δ̄.

Ἐκτον δὲ τιμήμα ἔχομεν μεταξὺ τῶν φ. 153 καὶ 179, ἐν

οἷς περιέχονται τάνωτέρω ὑπ' ἀρ. 299-314 σημειούμενα ἔργα τοῦ Ψελλοῦ, ὧν διάφορος εἶνε ἡ γραφή, εἰ καὶ ὁ βομβύκινος χάρτης ὁμοιάζει πρὸς τὸν τοῦ πέμπτου τμήματος. Σημειώματα δὲ τετραδίων ἔχομεν μόνον ἐν τέλει τοῦ πρώτου, ἐν φ. 160⁶, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας, τὸ α' καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου, ἐν φ. 161^α, τὸ μ = β', ἔπειτα δὲ παύει ἡ δήλωσις τῶν τετραδίων.

Ἑβδομὸν τμήμα εἶνε τὸ περιλαμβάνον τὰ φ. 180-189. Ὁ βομβύκινος εἶνε διάφορος καὶ κίρροτέρα ἡ γραφή· ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τούτων διάφορα εἶνε τὰ φ. 183 κ. ἐ., δεικνύοντα γραφὴν νεωτέραν πῶς καὶ μελαντέραν.

Ὀγδόον τμήμα εἶνε τὸ μεταξὺ τῶν φ. 190-193. Ἡ γραφή αὐτοῦ εἶνε ἀρχαιότερα τῆς τῶν φ. 183-189 καὶ εἶνε πιθανώτατα αὐτὴ ἡ τοῦ γράψαντος τὸ πρῶτον, ἴσως δὲ καὶ τὸ τέταρτον τμήμα, ὅστις εἶνε ὁ αὐτὸς ὁ παρεγγράψας καὶ διάφορα κενὰ μείναντα ἐν τῷ ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν συμπηχθέντι κώδικι.

Ἐνατον δὲ τμήμα εἶνε τὸ ἀπὸ φ. 194 κ. ἐ. τὸ περιλαμβάνον τὴν συνέχειαν τῶν τοῦ Κασσιανοῦ Βάσσου μέχρι τέλους. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κώδικος ἔχει τὰ ἐξῆς σημειώματα τετραδίων· ἐν φ. 218^α ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας δ', ἐν φ. 226^α ε', ἐν φ. 234^α ς, ἐν φ. 241^α ζ, ἐν φ. 273^α ια̂, ἐν φ. 281^α ιβ̂, ἐν φ. 209^α ι γ̂. Εἶνε δὲ ἡ γραφή τῶν φύλλων τούτων πυκνὴ καὶ κίρρα, ὁμοιάζουσα μᾶλλον πρὸς τὴν τοῦ γράψαντος τὸ πέμπτον τμήμα.

Ἄξιον περιεργείας εἶνε, ὅτι ἐν τινι τῶν ἐν τέλει τοῦ κώδικος ἀγράφων φύλλων ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς Μαρκιανῆς Valentinelli ἐσημείωσεν, ὅτι τὴν Libanii Declamationem pro Socrate, ἣν ὁ Ἰάκωβος Morelli¹ ἐξέδωκε, καθ' ἃ λέγει, ἐκ τοῦ

¹ Aristidis Oratio adversus Leptinem. Libanii Declamatio pro Socrate Aristoxeni Rhythmicorum elementorum fragmenta ex Bibliotheca D. Marc Veneta ... Edidit Jacobus Morellus. Ἐν Βενετίᾳ. 1785.

του τοῦ κώδικος, οὐδέποτε εὑρεν ὁ Valentinelli ἐν αὐτῷ, καὶ προσθέτει · num error in numero? Χεῖρὶ δὲ τοῦ κατόπιν Ἑλληνοβιβλιοθηκαρίου τῆς Μαρκιανῆς Ἰωάννου Βελοῦδου σημειοῦται ἐν τῷ διορθωμένῳ ἀντιτύπῳ τοῦ Zanetti τῷ ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης ἐκείνης, ἐν σ. 283, ὅτι error vel Morelli vel Typographi. Pro codice DXXIV scribendum est CCCCXIX. v. Praef. Morelli ad Orationem Aristidis p. XVII. XXXII.

Τέλος δηλοῦν, ὅτι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γενομένης λεπτομεροῦς περιγραφῆς τοῦ κώδικος 524 τῆς Μαρκιανῆς βιβλιοθήκης καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ κατ' ἐκλογὴν ἐκδόσεως πολλῶν ἐπιγραμμάτων ὑπολείπεται ἡ ἐξέτασις περὶ τῶν ποιησάντων τὰ ἐκ τούτων ἀνώυμα, ἡ μελέτη περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς προσώπων καὶ πραγμάτων καὶ ἡ σύνταξις πίνακος περιέχοντος τὰ ἐν αὐτοῖς κύρια ὀνόματα καὶ τὰς νέας, εἰς τὰ λεξικά ἐξ αὐτῆς προστιθέμενας λέξεις. Ταῦτα πάντα ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ἐπιφυλάσσω εἰς προσεχῆ τεύχη τοῦ Νέου Ἑλληνομνήμωνος.